

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 134

I Legislatura

Any 1983 (primer període)

Presidència
del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 68

tinguda dimecres
18 de maig de 1983

SUMARI

La sessió s'obre a un quart i cinc minuts d'onze del matí.

*El primer punt de l'ordre del dia és el **Projecte de Llei de creació de l'ens públic Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de regulació dels serveis de radiodifusió i televisió de la Generalitat**. El presenta l'H. Sr. Conseller Adjunt a la Presidència (p. 4163).*

*El M. H. Sr. President recorda que a l'**apartat 4 de l'article 4** cal introduir-hi una rectificació —tal com consta a la fe d'errades del Butlletí núm. 135 (p. 4164).*

*Es passa a la votació dels **articles 1, 2, 3 i 4**, i s'aprova per unanimitat dels presents (p. 4164).*

*A l'**article 5** hi ha diverses **esmenes**. El Diputat no adscrit I. Sr. Corral defensa primer les **esmenes núms. 20, 27, 59, 75 i 78** (p. 4164) i després defensa les **esmenes núms. 35 i 82** (p. 4165). El M. H. Sr. President anuncia una **esmena tècnica** presentada per tots els Grups parlamentaris, que és acceptada per assentiment (p. 4165).*

*Es passa a la votació i les **esmenes 20 i 27** són rebutjades per 2 vots a favor, 92 en contra i cap abstenció (p. 4165). L'**esmena 35** és rebutjada per 2 vots a favor, 92 en contra i cap abstenció (p. 4165). L'**article 5**, text del **Dictamen**, llevat dels **apartats b) i c)**, s'aprova per unanimitat dels presents (p. 4166). Els **apartats b) i c)** de l'**article 5** són aprovats per 94 vots a favor, 2 en contra i cap abstenció (p. 4166).*

*Els **articles 6 i 7**, amb el títol de la **Secció Quarta**, s'aproven per unanimitat dels presents (p. 4166).*

*A l'**article 8** hi ha una **esmena** del Diputat no adscrit I. Sr. Corral que ja ha estat defensada. Es posa a votació i és rebutjada per 2 vots a favor, 94 en contra i cap abstenció (p. 4166). L'**apartat 1** d'aquest **article**, text del **Dictamen**, s'aprova per 95 vots a favor, 2 en contra i cap abstenció (p. 4166). La resta d'**apartats**, text del **Dictamen**, s'aproven per unanimitat dels presents (p. 4166).*

*L'**article 9** s'aprova per unanimitat dels presents (p. 4166).*

*El Diputat no adscrit I. Sr. Corral intervé en relació amb l'**article 10** (p. 4166).*

Els **articles 10, 11 i 12** s'aproven per unanimitat dels presents (p. 4166).

Es vota l'**esmena**, ja defensada, del Diputat I. Sr. Corral a l'**article 13** i es rebutja per 2 vots a favor, 98 en contra i cap abstenció (p. 4166). L'**apartat 1**, text del **Dictamen**, s'aprova per 98 vots a favor, 2 en contra i cap abstenció (p. 4166).

L'**apartat 2** de l'**article 13** i els **articles 14, 15, 16, 17, 18 i 19**, amb els **títols** corresponents s'aproven per unanimitat dels presents (p. 4167).

El Diputat no adscrit I. Sr. Corral retira una **esmena** a l'**article 112** (p. 4167).

Els **articles 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27**, la **Disposició Transitòria**, les **Disposicions Finals Primera i Segona** i el **Títol** de la **Llei** s'aproven per unanimitat dels presents (p. 4167).

Per a explicació de vot intervenen les Diputades i els Diputats I. Sres. i Srs. Viñals, no adscrit (p. 4167), Corral, no adscrit (p. 4168), Luna, del G. p. de Centristes (p. 4169), Porter, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 4169), Calvet, del G. p. del PSUC (p. 4170), Clotas, del G. Socialista (p. 4171), i Camps i Vallejo, del G. p. de Convergència i Unió (p. 4172).

El segon punt de l'ordre del dia és el **Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de Llei que autoritza la constitució del Centre Informàtic de la Generalitat de Catalunya**. El Diputat I. Sr. Comas, del G. Socialista, defensa una **esmena** a la **totalitat** al dit **Projecte** (p. 4173).

El Diputat I. Sr. Pla, del G. p. de Convergència i Unió, intervé en contra de l'**esmena** a la **totalitat** (p. 4174).

Intervenien, per fixar la posició, el Diputat no adscrit I. Sr. Viñals (p. 4175) i el Diputat I. Sr. Lucchetti, del G. p. del PSUC (p. 4176).

L'**esmena** a la **totalitat** del Grup Socialista es rebutja per 52 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció (p. 4177).

Es posa a votació tot el **Projecte de Llei** i s'aprova per 59 vots a favor, 33 en contra i 19 abstencions (p. 4177).

Per a explicació de vot intervenen els Diputats I. Srs. Manuel-Rimbau, del G. p. de Centristes (p. 4177), Porter, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 4177), i Comas, del G. Socialista (p. 4178).

El tercer punt de l'ordre del dia és la **Designació pel Parlament de tres membres del Consell Consultiu**. Es procedeix a la votació (p. 4178). El M. H. Sr. President comunica el resultat (p. 4179).

El quart punt de l'ordre del dia és la **Interpellació al Consell Executiu sobre l'ús del català en les estacions de transports públics de Catalunya**. La formula el Diputat I. Sr. Colomines, del G. p. de Convergència i Unió (p. 4179). Respon l'H. Sr. Conseller de Cultura (p. 4179). En torn de rèplica intervé el Diputat I. Sr. Colomines (p. 4180).

El cinquè punt de l'ordre del dia és la **Interpellació al Consell Executiu sobre el retorn del patrimoni cooperatiu**. La formula el Diputat I. Sr. Parera, del G. p. de Convergència i Unió (p. 4180). Respon l'H. Sr. Conseller de Treball (p. 4181).

El sisè punt de l'ordre del dia és la **Interpellació al Consell Executiu sobre la política esportiva a Catalunya** (p. 4182). La formula el Diputat I. Sr. Terradellas, del G. Socialista (p. 4183). Respon l'H. Sr. Conseller Adjunt a la Presidència (p. 4183). Intervenien en segles torns de rèplica el Diputat I. Sr. Terradellas (p. 4185) i l'H. Sr. Conseller Adjunt a la Presidència (p. 4186).

El setè punt de l'ordre del dia és la **Interpellació al Consell Executiu sobre l'Estatut de la Funció Interventora**. El Diputat I. Sr. Lucchetti, del G. p. del PSUC, la retira (p. 4186).

La sessió se suspèn quan manquen tres minuts per a les dues de la tarda i es reprèn a un quart i sis minuts de sis.

El vuitè punt de l'ordre del dia és la **Interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei sobre Declaració com a Paratge Natural d'Interès Nacional del Massís del Pedraforca**. El Diputat I. Sr. Padullés, del G. p. del PSUC, la retira (p. 4187).

El novè punt de l'ordre del dia és la **Interpellació al Consell Executiu sobre la competència exclusiva en matèria estadística d'interès de la Generalitat**. La formula el Diputat I. Sr. Padullés, del G. p. del PSUC (p. 4187). Respon l'H. Sr. Conseller de Treball (p. 4188). Intervenien en segles torns de rèplica el Diputat I. Sr. Padullés (p. 4189) i l'H. Sr. Conseller de Treball (p. 4189).

El M. H. Sr. President proposa una **modificació** de l'ordre del dia que és acceptada per assentiment (p. 4190).

Es passa a la **Interpellació al Consell Executiu sobre la publicació d'informació institucional**. La formula el Diputat I. Sr. Ribó, del G. p. del PSUC (p. 4190). Respon l'H. Sr. Conseller Adjunt a la Presidència (p. 4190). Intervenien en segles torns de rèplica el Diputat I. Sr. Ribó (p. 4191) i l'H. Sr. Conseller Adjunt a la Presidència (p. 4192).

S'entra en la **Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'aquest en relació amb les retribucions dels ex-funcionaris de la Generalitat republicana**. La presenta el Diputat I. Sr. Jou, del G. Socialista (p. 4192).

El Diputat I. Sr. Torres, del G. p. d'Esquerra Republicana, defensa l'**esmena** presentada pel seu Grup (p. 4193). El Diputat I. Sr. Pla, del G. p. de Convergència i Unió, defensa les **esmenes** presentades pel seu Grup (p. 4193).

En el torn dels Grups que no hi han presentat **esmenes** intervenen els Diputats I. Srs. Luna, del G. p. de Centristes (p. 4194), i Valentín-Fernández, del G. p. del PSUC (p. 4195).

Torna a intervenir el Diputat que ha presentat la **Moció**, I. Sr. Jou, del G. Socialista (p. 4195).

Per una qüestió d'ordre intervenen el Diputat I. Sr. Pla, del G. p. de Convergència i Unió (p. 4195), el M. H. Sr. President (p. 4195), el Diputat I. Sr. Pla (p. 4195) i el M. H. Sr. President (p. 4195).

Es posa a votació la **Moció** amb les **esmenes** acceptades pel Diputat I. Sr. Jou i s'aprova per 99 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció (p. 4195).

Es passa a la **Moció subsegüent a la Interpellació al Consell Executiu sobre com pensa actuar per tal de fer possible la continuïtat de la Passió d'Olesa**. La presenta el Diputat I. Sr. Lorda, del G. Socialista (p. 4195).

Intervenien els Diputats I. Srs. Porter, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 4197), i Selga, del G. p. de Convergència i Unió (p. 4197).

Es posa a votació la **Moció** i es rebutja per 46 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció (p. 4198).

El punt següent de l'ordre del dia és la **Interpellació al Consell Executiu sobre la recuperació dels arxius catalans que encara són fora de Catalunya**. La formula el Diputat I. Sr. Folch, del G. p. del PSUC (p. 4198). Respon l'H. Sr. Conseller de Cultura (p.

4199). Intervenien en sengles torns de rèplica el Diputat I. Sr. Folch (p. 4201) i l'H. Sr. Conseller de Cultura (p. 4201). S'entra en el darrer punt de l'ordre del dia, que és el de les **Preguntes amb resposta oral**. El M. H. Sr. President comunica que han estat retirades dues preguntes (p. 4201).

La Diputada I. Sra. Barenys, del G. Socialista, formula conjuntament la **Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social sobre l'ambulatori del barri de la Mina** i la **Pregunta al Consell Executiu sobre els serveis especialitzats del Centre d'Assistència Primària de Sant Adrià de Besòs** (p. 4201). Respon l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 4202). Intervenien en sengles torns de rèplica la Diputada I. Sra. Barenys (p. 4204) i l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 4204).

El Diputat I. Sr. Ayguadé, del G. Socialista, formula la **Pregunta al Consell Executiu sobre quins són els seus propòsits pel que fa a les pistes forestals obertes pel Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca a la serra de Mont-roig** (p. 4204). Respon l'H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 4205). Intervenien en sengles torns de rèplica el Diputat I. Sr. Ayguadé (p. 4206) i l'H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 4206).

El Diputat I. Sr. Sánchez, no adscrit, formula la **Pregunta al Consell Executiu sobre la revisió de les bombones dels taxis** (p. 4206). Respon l'H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia (p. 4207). Intervenien en sengles torns de rèplica el Diputat I. Sr. Sánchez (p. 4207) i l'H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia (p. 4208).

El Diputat no adscrit I. Sr. Sánchez formula la **Pregunta al Consell Executiu sobre la pèrdua de llocs de treball a l'empresa Black & Decker** (p. 4208). Respon l'H. Sr. Conseller de Treball (p. 4208). Intervenien en sengles torns de rèplica el Diputat I. Sr. Sánchez (p. 4209) i l'H. Sr. Conseller de Treball (p. 4209).

S'aixeca la sessió a un quart i mig de nou del vespre.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 68

S'obre la sessió a un quart i cinc minuts d'onze del matí. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i pels Lletrats Sr. Ferret i Sra. Folchi.

Al banc del Govern seuen els Honorables Srs. Consellers Adjunt a la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, i d'Indústria i Energia.

Ordre del dia

1. Projecte de Llei de creació de l'ens públic Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de regulació dels serveis de radiodifusió i televisió de la Generalitat.
2. Projecte de Llei que autoritza la constitució del Centre Informàtic de la Generalitat de Catalunya.
3. Designació, pel Parlament, de tres membres del Consell Consultiu.
4. Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'ús del català en les estacions de transports públics de Catalunya.
5. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el retorn del patrimoni cooperatiu.
6. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política esportiva a Catalunya.
7. Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'Estatut de la Funció Interventora.
8. Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei sobre Declaració com a Paratge Natural d'Interès Nacional del Massís del Pedraforca.
9. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la competència exclusiva en matèria estadística d'interès de la Generalitat.
10. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la recuperació dels arxius catalans que encara són fora de Catalunya.
11. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la publicació d'in-

formació institucional.

12. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'aquest en relació amb les retribucions dels ex-funcionaris de la Generalitat republicana.

13. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre com pensa actuar per tal de fer possible la continuïtat de la Passió d'Olesa.

14. Preguntes amb resposta oral.

Projecte de Llei de creació de l'ens públic Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de regulació dels serveis de radiodifusió i televisió de la Generalitat

El Sr. PRESIDENT : Comença la sessió. El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de Llei de creació de l'ens públic Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de regulació dels serveis de radiodifusió i televisió de la Generalitat.

Un membre del Consell Executiu desitja fer la presentació de la iniciativa? (Pausa.) El senyor Conseller Adjunt a la Presidència té la paraula.

El Sr. CONSELLER ADJUNT A LA PRESIDÈNCIA : Molt Honorable senyor President, Il·lustres senyores i senyors membres d'aquesta Cambra, ha estat un desig nostre de molts anys que Catalunya pogués disposar de mitjans propis de ràdio i televisió; això va tenir acolliment a l'Estatut d'Autonomia, que en l'article 16.3 estableix : «En els termes establerts als apartats anteriors d'aquest article, la Generalitat podrà regular, crear i mantenir la seva pròpia televisió, ràdio i premsa i, en general, tots els mitjans de comunicació social per a l'acompliment dels seus fins.»

Alguns obstacles han retardat la realització de l'esmentat desig. El principal ha estat la Disposició Addicional Quarta de la Llei del 10 de gener de 1980, coneguda amb el nom d'«Estatut de la ràdio i la televisió», que condicionava el funciona-

ment del tercer canal al fet que la cobertura tècnica de les dues cadenes de Televisió Espanyola s'estengués a tot el territori espanyol. Però, superat ja aquest obstacle principal, tenim fonaments per a creure que aquest any serà el de la realització efectiva d'aquesta aspiració que tant s'ha fet esperar i que respon a una necessitat vital de la cultura del nostre país.

He de fer notar que en l'elaboració del Projecte de Llei de creació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió hi ha hagut una participació molt alta d'iniciatives diverses. He de recordar que el dia 3 de desembre de 1981 aquesta Cambra va provar d'exercir per primera vegada el seu dret d'iniciativa davant les Corts Generals, amb la Proposició de Llei que autoritzés el Govern central a fer la concessió de la llicència del tercer canal a favor de la Generalitat de Catalunya. Dissolta la legislatura de les Corts generals sense haver resolt la citada Proposició de Llei, aquesta Cambra, el passat dia 9 de març, va aprovar unànimement, per segona vegada en la seva història, d'exercir novament el seu dret d'iniciativa legal a nivell estatal, per a promoure aquest projecte tan necessari d'una televisió catalana. En ambdós casos aquesta Cambra va actuar d'una manera quasi unànime.

El text que tenim davant ha estat molt condicionat per les disposicions de la Llei estatal ja citada, del 10 de gener de 1980, coneguda com l'«Estatut de la ràdio i la televisió». Sense aquest condicionament —que també ha estat tingut en compte en la corresponent llei basca—, aquest Projecte segurament seria diferent. El model que imposa la referida Llei estableix una determinada estructura institucional, amb un grau considerable d'autonomia per a la institució gestora dels serveis de ràdio i televisió de la Generalitat i amb unes possibilitats de supervisió i d'intervenció per al poder legislatiu.

El text que tenim davant ha partit d'un text inicialment aprovat pel Consell Assessor de Radiotelevisió a Catalunya, per unanimitat, com a base adequada per al debat parlamentari.

El Consell Assessor de Radiotelevisió a Catalunya té, segons la Llei de la seva creació, la facultat de proposar la llei reguladora del tercer canal autonòmic i aquesta facultat podem dir que l'ha exercida de la manera citada, que dóna suport a la necessitat, a la urgència i a l'adequació d'aquest projecte que ha de dotar d'uns serveis de ràdio i televisió la Comunitat Autònoma Catalana.

El Consell Executiu de la Generalitat va fer seva la proposició inicial del Consell Assessor citat, amb algunes esmenes de detall. Els principis inspiradors d'aquesta Llei podreu trobar-los plasmats, especialment, en l'article 14, que encara que es refereix a la programació, en realitat són també els principis inspiradors de tota la Llei.

D'acord amb la trajectòria que aquest text ha seguit, espero que la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió podrà començar aviat les seves activitats amb els millors auguris. El Consell Executiu és molt conscient de la transcendència d'aquesta Llei i no dubta que el seu criteri és compartit per aquesta Cambra. En una societat dels nostres dies, la ràdio i la televisió són poderosos instruments d'informació i d'enriquiment i de normalització cultural que el nostre poble ha de tenir al seu servei.

Moltes gràcies, Molt Honorable senyor President.

El Sr. PRESIDENT : És que la Comissió ha decidit que algun membre presentés el Dictamen? (Pausa.) Bé, aleshores,

doncs, podem passar ja al debat sobre les esmenes, i no havent-hi cap esmena a la totalitat, comencem directament, doncs, per l'articulat.

No hi ha esmenes als articles 1, 2, 3 i 4. Per tant, podem passar a votar directament el text del Dictamen per a aquests articles 1, 2, 3 i 4. Cal, però, fer l'observació als senyors Diputats que en l'apartat 4 de l'article 4, tal com va ser publicat en el *Butlletí Oficial del Parlament*, en el número 134, cal introduir-hi una esmena, una rectificació que figura en la fe d'errades del *Butlletí* número 135. És només perquè es tingui en compte que el text que es vota és d'acord amb la correcció establerta ja en el *Butlletí* 135.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen per als articles 1, 2, 3 i 4, que es posin dempeus.

Els que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

Aquests quatre articles han quedat aprovats per unanimitat dels presents.

A l'article cinquè hi ha diverses esmenes del Diputat senyor Josep M. Corral. Primerament, una esmena a la lletra b), després una esmena a la lletra c) i, finalment, una esmena que proposava addicionar-hi una nova lletra. El senyor Corral té la paraula per a defensar aquestes esmenes. El senyor Corral pot defensar-les conjuntament? (Pausa.) Gràcies.

El Sr. CORRAL : Sí, señor Presidente, si no tiene inconveniente defenderé las enmiendas números 20, 27, 59, 75 y 78.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé, d'acord.

El Sr. CORRAL : Para pasar después, en un segundo bloque, a defender dos enmiendas más y, en un tercer bloque, una última.

Bien, señor Presidente, señoras y señores Diputados, este bloque de enmiendas compuesto por las números 20, 27, 59, 75 y 78 tienen un denominador común, que es la figura del Director General. La enmienda número 59, que se refiere al artículo 8, apartado primero, pretende modificar la forma de elección del Director General. A nosotros, al Partido de los Comunistas de Catalunya —PCC—, no nos parece el mejor procedimiento que la autoridad ejecutiva máxima de la Corporación Catalana de Radiotelevisión sea designada por el Consell Executiu de la Generalitat, pues trae como consecuencia una dependencia de la Radiotelevisión del poder político y del partido del Gobierno, una utilización de un medio de comunicación de masas para intereses partidistas y, por lo tanto, una pérdida de calidad profesional. Nosotros planteamos que el Director General de la Corporación Catalana de Radiotelevisión sea nombrado por el Pleno del Parlament, en votación secreta y con la mayoría de dos tercios de los Diputados. Esta forma de designación supone eliminar los peligros antes reseñados y conseguir que el Director General tenga un amplio respaldo político, y que no esté pendiente y condicionada su tarea profesional por los intereses del partido del Gobierno, cuestiones éstas que le permitirán una independencia de actuación que repercutirá directamente en una radiotelevisión basada en la profesionalidad y en la calidad.

El modelo que nos propone el Proyecto de Ley es el mismo que funciona para Radiotelevisión Española. Su experiencia demuestra el fracaso del modelo : directores generales como Robles Piquer son un vivo ejemplo de manipulación, de falta

de calidad y de profesionalidad. Y para que ejemplos de este tipo no se repitan, no hemos de copiar el tipo de designación del Director General que lo permite. En este sentido, mantenemos nuestra propuesta de que sea el Parlament quien elija al Director General de la Corporación Catalana de Radiotelevisión. Y coherentes con estas argumentaciones y con la enmienda que acabamos de defender, hay que rectificar el artículo 10, apartados 1 y 2, y de ahí las enmiendas números 75 y 78, en que planteamos que el Director General sea separado por el Parlament de Catalunya, que es quien debe de nombrarlo. Se trata, pues, de adecuar el articulado a las enmiendas del artículo 8. Y en este mismo sentido de adecuación del articulado se sitúan las enmiendas números 27 y 28 en el artículo 5, pues el consejo de administración ya no tendrá que recibir notificaciones previas ni emitir su parecer sobre la separación y nombramiento del Director General, pues el Parlament de Catalunya, como primera institución democrática y representativa de Catalunya, debe de asumir la responsabilidad de dicho nombramiento.

En definitiva, estas cinco enmiendas pretenden modificar el órgano que nombra al Director General y adecuar el conjunto del Proyecto de Ley a esa modificación.

Muchas gracias, señor Presidente.

El Sr. PRESIDENT : Senyor Corral, aleshores l'esmena que no ha quedat defensada és la 35.

El Sr. CORRAL : Habla del Consejo de Administración y entrará en el segundo turno de defensa.

El Sr. PRESIDENT : Sí, però en l'article aquest 4 hi ha també el de nomenar l'Administrador únic.

El Sr. CORRAL : Sí, eso va después, en el bloque del Consejo de Administración.

El Sr. PRESIDENT : Després. Molt bé. Algun torn en contra respecte a les esmenes que acaba de defensar el senyor Corral? *(Pausa.)* No hi ha torn en contra. Bé, aleshores, haig de tornar a donar la paraula al senyor Corral, pel que fa referència a l'esmena número 35, addició d'una nova lletra en l'apartat 1 d'aquest article 5.

El senyor Corral té la paraula.

El Sr. CORRAL : Bien, defenderé ahora, si no hay ningún problema por parte del señor Presidente, las enmiendas números 35 y 82.

El Sr. PRESIDENT : No, no hi ha cap problema.

El Sr. CORRAL : Bien, ambas enmiendas tienen relación con el Consejo de Administración, y el Proyecto de Ley contempla que los administradores únicos de las empresas filiales de la Corporación Catalana de Radiotelevisión sean nombrados por el Director General. A nosotros nos parece que dichos administradores únicos deben de ser nombrados por el Consejo de Administración, por el Consejo de Administración del ente público. De ahí las enmiendas 35 y 82 a los artículos 5 y 13. Con esta propuesta pretendemos introducir criterios de racionalidad y de democratización.

Criterios de racionalidad en la medida que las funciones de los administradores únicos son administrativas, según define el artículo 13, apartado 1 —autorización de gastos, adecuación de pagos y contratación—, y, por lo tanto, consideramos que lo más correcto es que sea el propio consejo de administración el que lo designe. Y criterios de democratización, es decir, para que el Director General no ostente todo el poder del ente

y el consejo de administración quede un poco relegado a ser una figura decorativa y, en segunda instancia, para evitar que se instaure una red que vaya desde el partido del Gobierno, pasando por el Consell Executiu de la Generalitat, siguiendo por el Director General y siguiendo por los administradores únicos, de un mismo color y con un mismo interés. Precisamente, introducir criterios de racionalidad y de democratización que permitan conseguir una mayor profesionalidad y calidad dentro de los medios de comunicación de masas, dentro de lo que es la Corporación Catalana de Radiotelevisión.

Gracias, señor Presidente.

El Sr. PRESIDENT : Algun torn en contra respecte a l'esmena defensada pel senyor Corral? *(Pausa.)* No hi ha torn en contra.

Bé, aleshores, en aquest article 5 hi ha també, encara, una esmena tècnica, que ha estat presentada amb la signatura de tots els Grups parlamentaris i que es refereix a aquest article 5, apartat 1, lletra c), i també a l'article 13, apartat primer, que és simplement la supressió de la paraula «general» quan fa referència als directors de les empreses filials. És, evidentment, una esmena tècnica perquè seria incoherent que hi hagués un Director General de la Corporació i que, a més a més, hi hagués Directors Generals de les empreses filials d'aquesta Corporació. Suposo, doncs, que aquesta esmena tècnica està acceptada amb el consens de tothom. *(Pausa.)* Evidentment, si en aquest moment no s'ha vist que hi ha algun altre article en el qual també hi ha el mateix adjectiu de «general» referit als Directors de les empreses filials de la Corporació, caldria, per coherència, suprimir-lo.

Bé, passem, doncs, a votació les esmenes del senyor Corral. Primerament, penso que es poden votar conjuntament les esmenes 20 i 27... *(Pausa.)* El senyor Corral prefereix que es voti separatament cada esmena, no? *(El senyor Corral demana per parlar.)* Sí?

El Sr. CORRAL : Senyor President, com vostè vulgui, sense cap problema.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies. En realitat hi ha unes esmenes que, com la defensa del senyor Corral ha demostrat, estan absolutament relacionades, de manera que podríem votar conjuntament les esmenes 20 i 27, les esmenes a la lletra b) i c).

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'esmena del senyor Corral per a aquesta esmena, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

Les esmenes 20 i 27 han estat rebutjades per 2 vots a favor, 92 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar l'esmena número 35, l'esmena que proposava afegir una nova lletra a l'apartat 1 d'aquest article.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'esmena número 35, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 2 vots a favor, 92 en contra i cap abstenció.

Bé, l'esmena tècnica que he indicat ha quedat aprovada per assentiment i passem, doncs, a votar ara el text del Dictamen per a aquest article. Jo voldria demanar al senyor Corral si des-

itja votació separada de l'apartat primer i de l'apartat segon?

El Sr. CORRAL : Sí, señor Presidente, el apartado b) y c) pediríamos que se votasen separadamente.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé, aleshores, votem primerament tot l'article exceptuats els apartats b) i c), tot l'article 5 menys els apartats b) i c).

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

L'article cinquè, text del Dictamen, ha quedat aprovat per unanimitat dels presents, amb l'excepció dels apartats b) i c) de l'article cinquè, que anem a votar ara.

Votem, doncs, les lletres b) i c) de l'apartat 1 de l'article cinquè.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

Les lletres b) i c) de l'apartat primer de l'article cinquè han quedat aprovades per 94 vots a favor, 2 en contra i cap abstenció.

Tenim ara els articles 6 i 7, que no tenen cap esmena. Proposo, doncs, de votar aquests articles, entenent que a mesura que anem votant els articles, i no havent-hi cap esmena, en votar el Dictamen votem també els títols corresponents dels capítols i de les seccions.

Bé, passem, doncs, a votació, l'article 6 i l'article 7 amb el títol de la Secció Quarta.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el Dictamen, articles 6 i 7, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

Els articles 6 i 7 han quedat aprovats per unanimitat dels presents.

Fem ara la Secció cinquena i a l'article 8 hi ha l'esmena número 59, que el senyor Corral ja ha defensat. ¿És que es vol fer algun torn en contra d'aquesta esmena del senyor Corral? En aquest cas, podem passar, doncs, a la votació de l'esmena, però abans voldria indicar també als senyors Diputats que hi havia una errada que ha estat corregida en el *Butlletí* 135; a l'apartat 4 d'aquest article hi faltava la conjunció «i» entre dues paraules. El text vàlid és el corregit d'acord amb el *Butlletí* 135. Passem, doncs, a votació l'esmena número 59, a l'apartat primer de l'article 8, que havia defensat, anteriorment, el senyor Corral.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'esmena, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 2 vots a favor, 94 en contra i cap abstenció.

I podem passar ara a votació el text del Dictamen. ¿És que el senyor Corral desitja que es voti separadament l'apartat primer?

El Sr. CORRAL (*de l'escó estant*) : Efectivament, senyor President. Desitjo que es voti a part l'apartat primer de l'article vuitè.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé, gràcies. Doncs, com que en

aquest cas seguim l'ordre de l'article, votem, primer, l'apartat u de l'article vuitè.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'apartat primer de l'article vuitè ha quedat aprovat per 95 vots a favor, 2 en contra i cap abstenció.

I passem ara a votació els apartats dos, tres i quatre, d'aquest mateix article.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

Els apartats dos, tres i quatre de l'article vuitè han quedat aprovats per unanimitat dels presents.

A l'article 9 no hi ha tampoc cap esmena. Podem passar, doncs, directament a votació el text del Dictamen.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

L'article 9 ha quedat aprovat per unanimitat dels presents.

A l'article 10 hi havia dues esmenes, que em sembla que el senyor Corral estarà d'acord que podem considerar decaigudes, perquè seria incongruent que el Parlament pogués revocar, pogués separar el Comissari general si no pot nomenar-lo.

Molt bé. D'acord. Aleshores, considerem decaigudes les dues esmenes a l'article 10 i podem passar, doncs, a votació aquest article. Si el senyor Corral no hi tingués inconvenient, podríem passar conjuntament a votació aquest article amb els successius, o bé el senyor Corral prefereix votar-lo separadament?

El Sr. CORRAL (*de l'escó estant*) : Senyor President, simplement, de l'article 10, en la mesura que ha quedat decaigut, no hi ha cap problema.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies. Aleshores, votarem conjuntament l'article 10, l'article 11 i l'article 12, d'acord amb el Dictamen.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquests articles, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

Els articles 10, 11 i 12 han quedat aprovats per unanimitat dels presents.

A l'article 13 hi ha l'esmena número 82, del senyor Josep Maria Corral, que ha estat ja defensada. Ningú no vol fer un torn en contra d'aquesta esmena.

Podem passar, doncs, directament, a la votació de l'esmena que és relativa a l'apartat primer de l'article 13.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'esmena del senyor Corral, l'esmena número 82, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 2 vots a favor, 98 en contra i cap abstenció.

Podem, doncs, passar a votació ara el text del Dictamen. El

senyor Corral desitja votació separada?

El Sr. CORRAL (*de l'escó estant*) : Sí, senyor President; primer l'apartat primer i després l'apartat segon.

El Sr. PRESIDENT : Aleshores, passem a votació el text del Dictamen per a l'article 13, apartat primer.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'apartat primer de l'article 13 ha quedat aprovat per 98 vots a favor, 2 en contra i cap abstenció.

Ara, no havent-hi cap esmena, si ningú no hi té inconvenient, podríem votar conjuntament l'apartat 2 de l'article 13 i els articles 14, 15, 16, 17, 18 i 19, amb el benentès que votem també els Títols i que a l'article 13, doncs, haurem introduït, com ja havíem dit abans, l'esmena tècnica que havíem indicat, de supressió de la paraula «general».

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen, per a tots els articles enumerats, des del 13, apartat dos, fins al 19, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

Queden, doncs, aprovats els articles 13, apartat dos, 14, 15, 16, 17, 18 i 19, d'acord amb el text del Dictamen i tenint en compte l'esmena tècnica indicada.

A l'article 20 hi ha l'esmena número 112, del Diputat senyor Corral. El senyor Corral té la paraula per a defensar-la, és una esmena d'addició, que proposa afegir un nou paràgraf.

El Sr. CORRAL (*de l'escó estant*) : Señor Presidente, señoras y señores Diputados, brevemente y solamente para anunciar desde aquí la retirada de la enmienda número 112, decir que es una enmienda presentada con un espíritu determinado que refleja su propio texto y que quizás no sea en el marco de la Ley el sitio idóneo donde deba de contemplarse, y es en este terreno que nosotros la retiramos para darle —junto con otros Diputados de esta Cámara—, otro curso de acción parlamentaria que permita que su espíritu pueda concretarse de una forma o de otra, porque nosotros pensamos que la radiotelevisión, como un medio público, necesita también de la opinión del conjunto de la sociedad catalana, la opinión de cómo funciona, de qué calidad existe, de ideas para mejorarla, en definitiva, de ir, poco a poco, creando una consciencia participativa entorno a los temas comunicacionales y al funcionamiento del ente público y de todo lo que significa la radiotelevisión y es desde esta idea participativa del conjunto del tejido asociativo, y del conjunto de la población catalana, entorno a sus opiniones y al funcionamiento de la radiotelevisión y, por otra parte, a las propuestas de mejora que ese espíritu es lo que hemos intentado plasmar en esta enmienda 112, al decir que, al objeto de que la sociedad catalana en su diversidad social, cultural y organizativa disponga de un foro donde expresar sus opiniones ante la labor de radiodifusión y televisión, la Comisión del Parlament de Catalunya organizará, al menos una vez al año, unas jornadas de radiodifusión y televisión con la participación de los representantes de las más diversas entidades catalanas. El espíritu es uno, posiblemente, y quizás en el posiblemente no sea en el texto de la Ley el lugar adecuado donde plantearlo, y, por lo tanto, es a partir de ahí, sin renunciar al espíritu y a las posibilidades de acción conjuntamente con otros

Diputados de poder conseguir que esta idea se plasme en la realidad, que nosotros ya retiramos la enmienda porque quizás no sea el lugar adecuado en una ley, sino en otro terreno y en este otro terreno trabajaremos para que sea posible que el conjunto de las entidades catalanas puedan expresar su opinión y sus ideas y propuestas en torno al funcionamiento de radiotelevisión.

Gracias, señor Presidente.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Corral ha retirat la seva esmena. Per tant, evidentment, no hi ha torn en contra. I ara ja no ens queda cap esmena a la resta del Projecte de Llei; per tant, proposo a les senyores i als senyors Diputats de votar conjuntament els articles 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26 i 27, la Disposició Transitòria, les Disposicions Finals Primera i Segona i el Títol de la Llei; si no hi ha objecció procedim, doncs, a aquesta votació única, per tot el que he indicat.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el Dictamen, des de l'article 20 fins al final i amb el Títol de la Llei, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

Els articles 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26 i 27, la Disposició Transitòria, les dues Disposicions Finals i el Títol de la Llei han quedat aprovats per unanimitat dels presents. I, havent quedat ja aprovat aquest Projecte de Llei, passem ara a l'explicació de vot.

Ha demanat explicar el vot el Diputat no adscrit senyor Ramon Viñals.

Té la paraula el senyor Viñals per a explicació de vot.

El Sr. VIÑALS : Senyor President, senyores i senyors Diputats, aquesta explicació de vot, naturalment, com de costum, és una explicació de vot dels Diputats del Centre Democràtic i Social i també, com és ja una mica de costum, l'explicació de vot és una mica, jo diria, l'examen de consciència del que ha fet cadascú i el que ha aportat cadascú dins de la Llei, a part les consideracions que es puguin fer quant a la utilitat i l'oportunitat del text legislatiu que acabem d'aprovar.

Jo, en aquest sentit, diria que les aportacions dels Diputats del CDS en aquesta Llei han estat de tres menes diferents : unes aportacions merament tècniques, unes aportacions que donen a la Llei un caràcter moralitzador i unes aportacions profundament polítiques.

Quant als temes tècnics, bé, doncs, són petits però importants; li donen una configuració una mica diferent de tal com va venir el text i passen, des d'aquelles coses, com són simplement, per exemple, la nomenclatura dels òrgans que ha de gestionar la Corporació Catalana de Ràdio-televisió, com, per exemple, el nom de Director General, el nom de Comissari General; teníem també el tema de l'assistència de l'ara ja dit Director general a les reunions del Consell d'Administració; tenim també el tema que es diguin Directors els Directors dels mitjans corresponents o de les empreses filials; tenim també el tema que les empreses filials se sotmeten al Consell Executiu, quant al tema del pressupost, en lloc d'ésser aprovades pel Consell Executiu.

Era un tema merament tècnic. I dintre d'aquesta ullada, cal dir una cosa també, senyores i senyors Diputats: que en moltes de les esmenes hi ha coincidències amb les esmenes, totalment o parcialment, d'altres Grups sobretot, a part d'alguns

nes esmenes del senyor Corral, que encara n'ha defensat algunes aquí però que també han estat acceptades. Esmenes de l'illustre Diputat senyor Hidalgo, esmenes del Partit Socialista de Catalunya i del Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya. En aquest sentit, hi ha una certa coincidència entre una sèrie de forces, com es dona, d'altra banda, en altres lleis.

Però, dit això, em permetran que faci explícita menció d'aquelles esmenes absolutament pròpies, en la part que està introduïda literalment, dels Diputats del Centre Democràtic i Social, i que tenen aquest caràcter que he dit moralitzador del context de la Llei, i que fan referència, sobretot, a les incompatibilitats dels membres del consell d'administració, a les incompatibilitats del director general i a les incompatibilitats que es puguin donar també per als directors dels diferents ens. Així, nosaltres hem pogut introduir el fet que sigui incompatible per als membres del consell d'administració —que, com recordaran per l'articulat, són votats per aquest Parlament—, l'exercici de càrrecs dins de l'Administració, perquè no es tracta tan sols de buscar aquella incompatibilitat quant als sous que es perceben, sinó que potser encara és més important la incompatibilitat de les feines que es realitzen, perquè nosaltres creiem que no és bo, encara que es renunciï als sous, que hi hagi persones que acumulin en si mateixes dues o tres feines diferents dins de l'Administració, que sembla que no les podrien realitzar amb la capacitat total i la dedicació que s'escau en una Administració moderna.

En aquest sentit, doncs, també hem introduït, en el cas del director general, que sigui incompatible amb la condició de parlamentari o amb qualsevol altra condició d'elecció popular. Això és una esmena íntegrament del nostre —i em permetran la llicència de dir-ho— grup de Diputats.

Finalment, quant als càrrecs del director de cada mitjà, en lloc de fer la tirallonga de totes les incompatibilitats, ens referim —però, de fet, és una esmena també guanyada— a les incompatibilitats que són previstes per al director general.

I, per acabar, em permetran que els faci avinent els temes —fent una ullada una mica per sobre a la Llei— polítics que tenen importància. Per exemple, té importància que en l'article 10, on s'esmenta que «el Consell Executiu pot separar el director general mitjançant resolució motivada per un nombre determinat de causes», n'hi havia una que es referia a l'article 14 d'aquesta Llei, article 14 que esmentava el seu arrelament a la realitat de Catalunya, terme veritablement difús, terme, jo diria, una mica inquisidor, que no era adient a una mentalitat clara que ha de tenir sempre un text legislatiu, malgrat que en aquest text continuem encara parlant de «persones de rellevants mèrits», terme que també moltes vegades sembla de difícil manipulació o mesurament.

Però, en definitiva, l'article 14, que era on s'esmentava aquest tema de l'arrelament a la realitat de Catalunya, ha quedat en aquest treball que s'ha fet en ponència —que ha estat un treball veritablement col·lectiu i important, i per això la Llei ha vingut aquí veritablement acabada—, i s'hi han posat, adequant-ho a la realitat de Catalunya, en principi les mateixes prescripcions que hi ha a l'Estatut de Ràdio-televisió.

Un altre tema molt important, i jo crec que de certa transcendència, és haver introduït a l'article 18, allà on es parla del pluralisme democràtic i l'accés als serveis de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, un eixamplament dels criteris ob-

jectius pels quals ha d'ésser ordenat l'accés al mitjà i la participació, ja que en el text original es parlava tan sols, per als grups socials i polítics, de la representació parlamentària o la implantació sindical. Nosaltres hi hem fet afegir «la implantació política i la implantació social i cultural».

El Sr. PRESIDENT : Senyor Diputat, ha passat ja del seu temps. Li prego que acabi.

El Sr. VIÑALS : Gràcies, senyor President. En definitiva, acabo només dient que lamento no haver pogut tirar endavant una esmena a l'article 7.2, als vocals del Consell Assessor de la Corporació Catalana de Ràdio-televisió. Nosaltres demanàvem que hi hagués uns representants de les associacions de la premsa de Catalunya, perquè ens semblava que aquests professionals havien de ser dintre d'aquest Consell Assessor juntament amb altres membres.

En definitiva, estem molt satisfets que s'hagi tirat endavant aquesta Llei, que creiem que és important per dues coses : una, per a la realització de les aspiracions nacionals de Catalunya, que necessita els seus mitjans de comunicació propis institucionals, i, segona, perquè creiem que la democràcia es va fent cada dia, es fa molt a través dels mitjans de comunicació, i amb aquests mitjans que ara es podran crear amb la Corporació, a la democràcia se li dona l'entorn de llibertat que necessita, llibertat que no existeix si no existeix un ampli pluralisme.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats; gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Corral té la paraula també per a explicació de vot.

El Sr. CORRAL : Señor President, señoras y señores Diputados, tenemos que empezar la explicación de voto, el Partit dels Comunistes de Catalunya, el PCC, diciendo que, a excepción de estos dos grandes temas que hemos defendido con nuestras enmiendas, es decir, las formas de designación del director general y de designación de los administradores únicos de las empresas filiales, a excepción de estos dos grandes temas, e importantes temas, nosotros consideramos que esta es una buena Ley, una Ley que ha salido completa, una Ley que ha salido trabajada, una Ley que sirve, y que puede servir para tirar adelante todas estas tareas del tercer canal, todas estas tareas del ente público Corporación Catalana de Radio-televisión. Una buena Ley en que se ha recogido, efectivamente, como ya se había dicho aquí, desde esta tribuna, algunas de las opiniones expresadas en otras enmiendas, en la cual cabe decir que ha sido una discusión, tanto en ponencia como en Comisión, en un clima interesante de discusión, de profundización, de llegar a conseguir la mejor ley posible, y eso —ese clima— es una cuestión que hay que resaltar también aquí en el Pleno y la explicación de voto, y que nos parece muy positivo.

En todo caso, nosotros hemos votado en contra en aquellos apartados de la Ley que hacían referencia directamente a las enmiendas que nosotros habíamos presentado, y que considerábamos que eran fundamentales en esta Ley. Y es que nosotros creemos que para conseguir una Radio-televisión que se base en la profesionalidad y en la calidad, es necesaria una independencia, y que esa independencia de los profesionales solamente puede estar garantizada —en la medida de que es un servicio público— por un amplio respaldo político, fundamen-

talmente de ese director general. Y ese amplio respaldo político se consigue, según nuestra opinión, con los dos tercios de esta Cámara; no se consigue con la designación directa del Consell Executiu, y, en todo caso, ese director general está sujeto a los avatares de los intereses políticos del Consell Executiu o, en todo caso, del partido que gobierna la Generalitat.

Por lo tanto, es en función de este razonamiento, de pensar que es necesaria una Radio-televisión con calidad y con profesionalidad, y eso exige independencia, y para que haya independencia hace falta el máximo respaldo político, y el máximo respaldo político se da desde una mayoría importante y holgada del Parlament de Catalunya, que son esos dos tercios.

Lo otro —esperemos que vaya bien en Catalunya—, pero en lo otro las experiencias que tenemos del Estado son lo suficientemente significativas como para poder pensar que ese procedimiento —que es el mismo, el que se ha aprobado aquí, que el que existe en Madrid— no lleva hacia una calidad en esos medios de comunicación ni a una profesionalidad ni a una independencia. Por lo tanto, es en función de ese razonamiento que hemos mantenido esas enmiendas en el Pleno, de que las hemos votado y de que seguimos considerando, a pesar de estar en minoría, que era lo mejor para la Generalitat y para el ente público. En todo caso, nuestra postura de responsabilidad, independientemente de que quedamos más en minoría o menos minoría —se puede estar en minoría, pero defender unas posiciones que consideramos que son justas y que son correctas—, esto, en definitiva, es también un elemento de responsabilidad y también de tener alternativas y capacidad de gobierno.

Gracias, señor Presidente.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra explicació de vot?

El senyor Luna té la paraula per a explicació de vot, en nom del Grup de Centristes.

El Sr. LUNA : Muchas gracias, Muy Honorable señor Presidente. Señoras Diputadas, señores Diputados, si todas las explicaciones de voto suelen y deben ser normalmente breves en función del cometido específico de este trámite parlamentario, particularmente debe ser breve la explicación del voto en este debate en el que el texto que se ha sometido a la aprobación de la Cámara había sido en el trámite de informe de ponencia y en el Dictamen de la Comisión ampliamente consensuado como, a mi entender, convenía a una Ley del contenido de las características de la que acabamos de votar, que es una Ley que por su alcance tiene el carácter de casi institucional, por su trascendencia política, por su trascendencia cívica, por su trascendencia cultural y por su trascendencia social.

El consenso alcanzado en seno de ponencia y en seno de Comisión, y que se ha reflejado hoy aquí, en primer lugar, porque prácticamente no han sido mantenidas enmiendas de Grupos para sostener en el Pleno, y, en segundo lugar, por el voto prácticamente unánime del Dictamen presentado por la Comisión, ha sido el fruto de una generosa disposición de todos los Grupos parlamentarios, de la que todos nos debemos felicitar, en este caso, por la propia significación de esta Ley, cuya trascendencia supera la de las posturas políticas concretas.

Por nuestra parte, nuestro voto ha sido favorable a todo el texto del Dictamen, en el que habíamos trabajado con ilusión, y que respecto de nuestra postura los Grupos parlamentarios habían acogido con gran favor nuestras posiciones. En efecto,

de nuestras once enmiendas, salvo una que fue retirada en el trámite parlamentario anterior, todas ellas han sido asumidas o, en su caso, transaccionadas, a lo largo del iter parlamentario de la Ley. Incluso una de ellas, en fase de Comisión, no habiendo prosperado en fase de ponencia, prosperó dentro del seno de la Comisión, después de una votación en la que resolvió, como recordarán muchos señores Diputados, una curiosa contradicción entre dos textos votados.

En definitiva, señor Presidente, señoras Diputadas, señores Diputados, esta Ley es una pieza más del desarrollo de nuestra autonomía, y, en ese sentido, el Grupo Centrista le dió desde un principio su apoyo y ahora se congratula de la aprobación, en los términos en que esta aprobación ha tenido lugar, de esta importante Ley. Ley que ha sido prácticamente votada por la unanimidad y de la que sólo hay que esperar ahora que sirva efectivamente para aquel cometido de ser una pieza más de nuestro desarrollo autonómico, de ser un vehículo cultural en Catalunya, y en donde todos tendremos que esforzarnos desde el punto de vista del soporte económico que ha de dotar la efectividad de esta Ley en unos momentos posteriores.

Muchas gracias, Muy Honorable señor Presidente; muchas gracias, señoras Diputadas; muchas gracias, señores Diputados.

El Sr. PRESIDENT : Per a explicació de vot, en nom del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el Diputat senyor Porter.

El Sr. PORTER : Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, per a nosaltres és realment una satisfacció la manera d'acord, al qual ja s'ha alludit —la manera d'acord en Ponència i en Comissió—, però, sobretot, la manera com han anat les votacions. Nosaltres havíem presentat una sèrie d'esmenes —esmenes que, en elles mateixes, venien amb voluntat de millorar el text—, però el fet és que l'acord ha anat bastant més enllà del que podíem imaginar en principi, i em sembla que això és significatiu; és significatiu perquè aquest acord venia de la consciència que tenien tots els Grups parlamentaris de la urgència de l'existència de l'ens.

Cal lamentar, però, que, malgrat això, hi ha hagut molt retard, i que això ens hauria de fer pensar una mica sobre els sistemes de treball que se segueixen. Efectivament, cal recordar que es va començar a tractar d'aquesta Llei i que es va començar a treballar en aquesta Llei l'octubre de l'any 1981, i que haurem necessitat, per tant, sis mesos —més aviat llargs— per a arribar a aquesta conclusió, si no unànime, quasi unànime.

Penso que, una vegada aprovada la Llei, el que sí que s'ha de veure és la responsabilitat que, a partir d'aquest moment, hem de contreure tots, tant el Parlament com l'Executiu, perquè siguin molt ràpidament creats tots aquells tipus de consells d'administració, consell assessor i comissió de control que estan previstos en l'articulat. Perquè, efectivament, nosaltres hem fet ja la Llei, aquesta Llei ha estat votada amb un gran consens, com s'ha dit, però aquesta Llei no seria més que lletra morta si no se la posa en marxa ràpidament i si no se la posa en marxa precisament amb els canals de què ella mateixa s'ha dotat.

Una ràdio i una televisió pluralistes i en català són necessitats urgents, i cal lamentar que no hagin nascut amb la primera Generalitat i amb el primer Parlament.

En una societat del segle XX, els mitjans de comunicació no són només una possibilitat, sinó que són una autèntica necessitat, i jo diria que, socialment, són un deure. S'ha fet al·lusió aquí —i és veritat— al paper d'informació i, potser, de formació que pot tenir la ràdio i que pot tenir la televisió. Però voldria que s'entengués que el propòsit que ens ha portat a consensuar o a ajudar que la Llei tirés endavant era precisament perquè es pugui donar aquesta informació, perquè es pugui, potser, donar formació, però sobretot per a intentar evitar la deformació. Tots sabeu, i en teniu directament experiència, fins a quin punt els missatges àudio-visuals, en especial —també els auditiu només—, són capaços d'influir; capaços perfectament d'il·lustrar, però també capaços de cretinitzar. És responsabilitat, a partir d'ara, de les previsions que estan en la Llei, del consell assessor, del consell d'administració, però també de la Comissió de seguiment que creï el mateix Parlament, que això no passi al nostre país. Si és així, si realment aconseguim que la Llei la faci funcionar bé, aleshores sí que ens podrem felicitar. Mentrestant, l'únic que hem fet és complir el nostre deure.

El Sr. PRESIDENT : Per a explicació de vot, en nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, té la paraula la Diputada senyora Calvet.

La Sra. CALVET : Senyor President, senyors Diputats, senyores Diputades, jo voldria començar dient que sense una ràdio i una televisió pròpies no pot haver-hi autonomia. I és davant d'aquesta idea, que per a nosaltres és tan central en aquest tema, que lamentem, lamentem molt, —i molt ens temem que això es deu a criteris polítics—, el desert que hi ha, en aquests moments, al banc del Govern.

Per a nosaltres és tan important aquesta Llei, és tan important aquesta Llei, que entendríem que avui no solament hauria d'estar representat el Govern per l'Honorable senyor Conseller que ha volgut presentar aquesta Llei i per un altre senyor Conseller, sinó que avui hi hauria d'haver el ple total en aquests bancs, perquè pensem que estem posant una de les primeres pedres per a consolidar l'autonomia a Catalunya. I molt ens temem que la no presència aquí de l'Honorable President de la Generalitat o d'altres Consellers es pot deure al fet que potser no es dóna el suficient interès a aquesta Llei que nosaltres entenem que s'hi ha de donar i que estem convençuts que el poble de Catalunya hi dóna.

Evidentment, aquest desert en aquests moments contrasta amb la rigorositat i la seriositat amb què tots els Grups parlamentaris —i, en aquest cas, haig de dir «tots», fins i tot el Grup que dóna suport al Govern— han anat treballant dins de la Ponència i dins de la Comissió. Perquè pensem que, almenys per part de tots els Diputats i Diputades d'aquesta Cambra, hi ha hagut una concepció de com era d'important la Llei que teníem entre mans i que d'ella depèn, d'alguna manera, el futur de Catalunya, i depèn, d'alguna manera, la nostra Comunitat, que realment pugui ser expressada en la seva llengua i a partir de les seves idees.

Jo voldria dir que el treball de Ponència i de Comissió sobretot ha anat en dues direccions, que nosaltres valorem molt positivament, i els estalvio algunes de les interpretacions que ja han fet altres Diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula, però jo voldria remarcar que nosaltres penso que hem contribuït a millorar aquesta Llei —una llei que, en moltes de les

seves redaccions, és una traducció de l'Estatut de Ràdio i Televisió, com vostès coneixen— en dos sentits : per una part, hem simplificat la Llei, sobretot en l'apartat del seu consell assessor; de dos consells assessors que portava el text inicial, ho hem reduït a un sol consell assessor. Entenem que això és simplificar la Llei, que sempre és important, però que així es correspon més a la mesura i al treball que es pot desenvolupar. I hem fet un consell assessor més representatiu, perquè té una representació més àmplia dels treballadors i dels seus sindicats, però, al mateix temps, té també una representació més àmplia de la cultura i de les organitzacions culturals, que han estat treballant fins aquí per al redreçament de la cultura nacional de Catalunya. En aquest sentit, pensem que aquesta simplificació no fa res més que repercutir en benefici de la ràdio i televisió a Catalunya.

I, en segon lloc, penso que hem contribuït al seu millorament en el moment que hem canviat —com ja ha explicat abans l'Honorable senyor Viñals—, hem contribuït a millorar la redacció de l'article 14, que és l'article que explica els principis inspiradors de la programació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Aquests principis inspiradors —que tenen una sèrie d'apartats dels quals voldria ressaltar, per la seva importància, l'apartat e, on es parla de la promoció de la llengua i la cultura catalanes, i l'apartat g, on es parla del respecte als principis d'igualtat i no discriminació per raó de naixement, de raça, de sexe, de qualsevol circumstància personal o social— són uns principis que ja en l'antiga Ponència, en què vam estar treballant sobre la Llei del consell assessor, van estar aprovats per unanimitat, i que després, desgraciadament, el Tribunal Constitucional no va trobar pertinent, en aquells moments, i va retirar. I nosaltres faríem vots perquè, en aquests moments, d'aquesta Llei no fossin retirats, i que realment la ràdio i la televisió que féssim a Catalunya i des de Catalunya poguessin ser inspirades en tots aquests principis que, com deia abans, van ser acordats per unanimitat en totes dues ocasions.

Ara sols ens queda, a partir d'ara, treballar perquè aquesta Llei es pugui portar a la pràctica, perquè aquesta Llei contribueixi a la normalització lingüística de Catalunya, i és per això que fem vots perquè d'aquí a molt poc temps puguem tenir ja el consell d'administració, en els termes que acabem de votar fa pocs moments, i, evidentment també, que hi hagi la concessió d'aquest tercer canal. Com vostès saben, aquest Parlament té un projecte presentat al Congrés de Diputats de Madrid, i esperem, d'un moment a l'altre, tenir l'oportunitat d'anar a defensar que això sigui així.

Nosaltres esperàriem que la ràdio i la televisió que acabem de votar, mitjançant la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, poguessin ser realment vehicles de cultura, de comprensió, de solidaritat i d'integració, i que realment contribuïssin a la reconstrucció nacional de Catalunya, i voldríem que aquesta nova televisió que poguéssim crear ens ajudés a sentir-nos identificats amb el que, des d'ella, es digui, cosa que no ens ha passat fins ara, i no ens està passant encara, amb la televisió que continua funcionant en aquests moments. I voldríem dir una vegada més que, encara que la concessió del tercer canal pugui ser realitat, no d'aquí a pocs mesos, com es diu, segurament d'aquí a una mica més, encara que sigui realitat aquest tercer canal, el nostre Grup parlamentari no renunciarà en cap moment a la presència de Catalunya i de la llengua i la cultura

catalanes en el primer i en el segon canals de televisió.

Nosaltres no volem un tercer canal marginal; volem un tercer canal perquè hi tenim dret, perquè així ens ho reconeix la Constitució i així ens ho reconeix l'Estatut. Però no renunciem a la nostra presència en el primer i en el segon canals, i la Moció que va votar aquest Parlament fa pocs dies anava en aquest sentit, i nosaltres pensem que haurà de ser un acord unànime d'aquest Parlament continuar treballant per aquesta presència que políticament i culturalment ens sembla indispensable.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyors Diputats, senyores Diputades.

El Sr. PRESIDENT : Per a explicació de vot, en nom del Grup Socialista, té la paraula el Diputat senyor Clotas.

El Sr. CLOTAS : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, en primer lloc, per fer nostres moltes de les paraules que els Diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula ens han comentat, sobre la importància bàsica, fonamental, d'aquesta Llei, almenys per al nostre Grup, com a mitjà bàsic també de reivindicació cultural i nacional per a Catalunya. Una llei —recordem-ho tots— que facilita tenir uns instruments i uns mitjans de comunicació durant llarg temps reivindicats per tot el poble de Catalunya.

Aquesta és la llei més important que, en ràdio i televisió, podem fer des d'aquest Parlament; és la que facilita i concedeix els mecanismes per a inaugurar una ràdio nacional de Catalunya i una televisió, amb un tercer canal autonòmic, gestionat, dirigit des d'aquí Catalunya.

La importància cultural i de normalització i de reconstrucció nacional que tindrà aquesta Llei que acabem d'aprovar, l'han esmentat abans els il·lustres senyors Diputats; no cal recordar-ho, és a l'abast de tothom.

I voldria explicar, molt breument, alguns aspectes que potser no s'han mencionat, no s'han esmentat des d'aquesta tribuna.

Fem aquesta Llei com un organisme autònom d'ens públic de Corporació Catalana de Ràdio i Televisió amb un sentit molt clar i molt determinat, i és que, com a organisme autònom, estigui deslligat, tant com sigui possible, del que són les directrius d'un control polític determinat. Com a organisme autònom, es fa allò que vol tenir les màximes possibilitats de despolititzar-se, de desvincular-se d'un poder executiu, sigui el que sigui, de control, de direcció, de dirigisme, d'intervencionisme, etcètera. Nosaltres volem que tant la ràdio nacional de Catalunya com el tercer canal siguin, naturalment, professionalitzades i competitives, siguin plenament i absolutament autonòmiques, amb un contingut de programació elaborat segons preveu la mateixa Llei, amb un contingut d'horari en funció de les possibilitats que la mateixa Generalitat de Catalunya pugui autodonar-se; és a dir, d'una televisió i d'una ràdio nacional de Catalunya plenament i absolutament autonòmiques.

I, per això, creem aquest organisme autònom. Però, en el moment de crear aquest organisme autònom, considerem que s'ha de ser i s'haurà de ser tremendament escrupolós per a mantenir aquesta separació que hi ha entre els ens directrius d'aquest organisme autònom i el que és la direcció política en un moment determinat del país.

Per això mateix donem, al si dels organismes de direcció

d'aquesta Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, unes competències gairebé plenes de desenvolupament, de control, de direcció, de finançament, etcètera, i creem un consell d'administració, un consell assessor i, finalment, un director general; director general nomenat per l'Executiu, naturalment, perquè és l'Executiu, dins de la representativitat popular que ostenta, qui ha de dirigir el projecte polític dins d'aquest mitjà de comunicació, amb un control, naturalment, parlamentari, i sota la dependència de control i de direcció del consell d'administració, nomenat per aquest Parlament de forma plural, de forma professional. I dotem aquest consell d'administració d'unes competències suficients i ben explicitades quant a programació, quant a finançament, quant a aprovació de les plantilles, quant a aprovació dels pressupostos, quant a aprovació del pla d'activitats, etcètera, i, paral·lelament, una Comissió d'aquest Parlament de Catalunya de control parlamentari sobre aquesta gestió. I diem això i repetim l'escrupolositat que creiem que s'ha de tenir amb aquesta filosofia bàsica —sense la qual, per molt que es vulgui aplicar la Llei, s'estarà desvirtuant aquesta Llei— que l'organisme autònom està separat, deslligat, quant a direccionisme, dels controls polítics.

Volem una ràdio i una televisió despolititzades, que serveixin per a informar, que serveixin per a distreure —no m'atreviré a dir també per a formar, atès que això causa molt diversificades posicions sobre el que suposa la formació dels mitjans de comunicació—, però, sí, ho repeteixo, deslligades d'aquest control polític.

I essent així, ens sorprèn que —fa relativament poc, des d'aquesta mateixa tribuna amb motiu d'una moció presentada a aquest Parlament sobre la participació de l'Executiu en la programació del que seria i el que serà el tercer canal i en el primer i el segon canals de Televisió Espanyola— es digués que l'Executiu participés en certa manera en el disseny d'aquesta programació.

És per això que nosaltres volem recalcar de nou aquesta filosofia bàsica, sense la qual no aconseguirem una televisió autonòmica : la separació d'aquest organisme públic, com a servei públic d'aquest organisme autònom, del que és el control polític de l'Executiu.

I en dir —ho repeteixo— aquesta escrupolositat, ens sorprèn també que després d'aquesta Moció, després que aquest debat s'hagi plantejat ja aquí en el Parlament, avui mateix surtin encara unes declaracions sobre de quina manera contindrà la programació la Ràdio Nacional de Catalunya, quan just avui acabem d'aprovar aquesta Llei i encara no és constituït el seu consell d'administració.

Nosaltres demanàriem que tant el Parlament —que, naturalment, ja ho ha demostrat— com l'Executiu, com totes les forces socials i polítiques que intervenen en la vida política i social de Catalunya, consideressin aquesta separació dels dos organismes, i ens permetriem de suggerir cordialment, però suggerir, al Consell Executiu de la Generalitat que amb l'aprovació avui unànime —importància bàsica—, aprovació unànime, llevat d'algunes esmenes presentades per un Diputat no adscrit, d'aquesta Llei, retirés un Projecte de Llei avui presentat, que ens sembla a nosaltres dins la lectura que fem de la Llei avui aprovada absolutament obsolet, d'aprovació d'uns crèdits extraordinaris per al funcionament dels serveis gestors del Tercer Canal i de la Ràdio Nacional de Catalunya. I dic ob-

solet, perquè si acabem d'aprovar en un article que el consell d'administració és qui aprova els pressupostos, qui regula les plantilles, qui aprova el pla d'activitats, etcètera, ens sembla una anticipació gairebé inexplicable el fet que romanguí avui un projecte de llei que envaeix aquestes competències del consell d'administració.

Nosaltres —ho repeteixo— suggeriríem cordialment que el Consell Executiu, escrupolós com ha de ser amb totes les lleis d'aquest Parlament i amb aquesta en particular, retirés aquest projecte de llei presentat a aquesta Cambra.

Res més. Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Per a l'explicació de vot, en nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula el Diputat senyor Ferran Camps.

El Sr. CAMPS I VALLEJO : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, algun Diputat ha dit que l'explicació de vot és una mica com un examen de consciència. A mi més aviat m'ha recordat avui, com altres vegades, una part dels exercicis d'oposicions, dels quals el vocabulari popular a Madrid n'ha dit : «que bonito que soy.» Em sembla molt bé que estiguem satisfets, perquè el nostre Grup i jo n'estem molt, de satisfets, i estem satisfets que el centenar de Diputats que hem aprovat aquesta Llei estiguem contents del contingut d'aquesta i de la seva qualitat. Però jo em penso que sobretot hem d'estar contents i satisfets perquè aquesta Llei és una fita que complementa una Llei que no fa massa vam aprovar, la Llei que va entrar en vigor el dia de Sant Jordi passat, la Llei de Normalització del Català.

Em fa l'efecte que nosaltres no podem continuar pensant, pel que fa als mitjans de comunicació simplement, en els impresos, com si estiguéssim en el segle XVIII o en el segle XIX. A les acaballes del segle XX, els mitjans de comunicació que proporcionen la ràdio i la televisió són fonamentals. I són fonamentals sobretot per a una cultura com la nostra, que ha sofert una duríssima i gravíssima persecució repetides vegades, però, sobretot, en el moment en què aquests mitjans de comunicació existien.

Aleshores, dit això i vist amb satisfacció com aquest Parlament ha estat capaç de transformar en llei una aspiració popular, una aspiració de tots els catalans, ens hem de plantejar que en la Llei hem aconseguit coses importants, algunes de les quals ja no cal que destaquem perquè tots els que m'han precedit en l'ús de la paraula les han anades analitzant, però jo en voldria destacar alguna.

Per exemple, el fet de vincular les nostres universitats al Consell Assessor i, sobretot, el fet d'haver vinculat la màxima institució acadèmica dels Països Catalans —em refereixo a l'Institut d'Estudis Catalans— al consell assessor d'aquesta Corporació. Em fa la impressió que també és important haver aconseguit —com ha dit, i n'ha esmentat alguns punts, la Diputada senyora Calvet, que m'ha precedit en l'ús de la paraula—, em sembla que també és important haver incorporat a l'article 14 tots els principis inspiradors de la programació, i jo voldria completar alguns dels que ella ha dit, que em semblen importants. Em sembla que és important el punt c), també, el que parla del respecte a la llibertat d'expressió, i em sembla que també és important el punt f), que parla del respecte i l'especial atenció a la joventut i a la infància.

Em fa l'efecte, a més, que hem millorat una colla de coses. Hem introduït algunes incompatibilitats, fins i tot en vam introduir més, que a darrera hora en Comissió i amb l'abstenció del nostre Grup, es van reduir, però nosaltres creiem que és bo, és bo intentar d'aconseguir que aquest organisme que principalment ha de governar la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió estigui al més desvinculat possible de qualsevol possibilitat de control d'influència política.

D'altra banda, hem de recordar també que avui aquesta Cambra, en aprovar la Llei, ha aprovat —amb l'article 20— la creació d'una comissió en aquest Parlament que s'ocupi del control de l'actuació de la Corporació catalana. És a dir, que hem donat una sèrie de garanties de vigilància i control d'aquesta Corporació que avui hem creat.

I, després, em fa l'efecte que també és bo que haguem recollit en aquesta Llei un altre punt important, que és recordar la previsió de la Disposició Transitòria Vuitena del nostre Estatut, que preveu les subvencions acordades per l'Estat, perquè, no ho oblidem, la ràdio i la televisió, especialment la televisió, són costoses, i nosaltres tenim uns pressupostos més aviat reduïts, pendants encara sempre de negociació dels traspassos, i, per tant, amb unes possibilitats econòmiques reduïdes.

A mi em fa la impressió que aquesta satisfacció que avui tenim es veurà transformada en realitat amb la posada en marxa, com més aviat millor, primerament de la ràdio, que sembla que en poques setmanes podrem començar a escoltar la ràdio de la Generalitat, primer potser amb un espai relativament reduït, però molt poques setmanes més tard a tota la geografia del principat de Catalunya, i després esperem —si no hi ha traves, traves que són en funció de la concessió del tercer canal, com també ja s'ha esmentat—, que en molt pocs mesos puguem tenir la televisió de la Generalitat. Jo fins i tot em permetria pensar que caldria que nosaltres ens poséssim, ens desitgéssem una fita per al funcionament d'aquesta televisió. Jo penso que, com es va informar al seu dia en aquesta Cambra, el Nadal d'enguany s'escaurà el cinquantenari de la mort del restaurador de la Generalitat, el President Macià. A mi em fa l'efecte que aquells catalans que no poguessin ser a la plaça de Catalunya el dia que es posi la primera pedra, ho haurien de poder veure per la televisió de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

Projecte de Llei que autoritza la constitució del Centre Informàtic de la Generalitat de Catalunya

El Sr. PRESIDENT : Acabades les explicacions de vot, passem ara al segon punt de l'ordre del dia : Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de Llei que autoritza la constitució del Centre Informàtic de la Generalitat de Catalunya. És que el Consell Executiu desitja presentar la iniciativa? *(Pausa.)* No. Algun membre de la Comissió ha estat designat per a presentar el Dictamen? *(Pausa.)* No. Bé, aleshores, passem immediatament a l'esmena a la totalitat que ha estat reservada respecte a aquest Dictamen i que va ser presentada pel Grup Socialista.

Per al torn a favor d'aquesta esmena, té la paraula el Diputat senyor Comas.

El Sr. COMAS : Honorable senyor President, Il·lustres senyores i senyors Diputats, el Grup Socialista, en reservar la seva esmena a la totalitat al Projecte de Llei que autoritza la constitució del Centre Informàtic de la Generalitat de Catalunya, CIGESA, en forma de societat anònima, per a la seva defensa al Ple, ho va fer amb el convenciment que l'evidència que aquest Projecte és totalment injustificat hauria de fer reflexionar els Il·lustres senyores i senyors Diputats abans de prendre posició definitiva sobre aquest Projecte de Llei.

Coincidim amb alguna de les consideracions fetes a l'exposició de motius del Projecte, perquè és cert que les responsabilitats de planificació, de supervisió, d'assessorament i de coordinació de les solucions informàtiques destinades a la Generalitat de Catalunya corresponen a la Direcció General de Serveis d'Informàtica, adscrita al Departament de Presidència. Però, diem nosaltres, també pot correspondre a aquesta Direcció General la prestació directa de serveis especialitzats del Centre de Càlcul als diversos Departaments i ens autònoms de la Generalitat en aquells casos en què no es considerin convenients les solucions externes o estrictament departamentals.

És clar que l'Administració necessita disposar del seu propi conjunt de recursos tècnics, tant pel que fa a persones com a màquines. Per això no entenem que es vulgui crear un servei extern, una companyia mercantil, per tal d'escamotejar a la mateixa Administració el seu propi conjunt de recursos informàtics.

Però resulta que el Consell Executiu estima que les característiques i el grau d'especialització tècnica d'aquests recursos, la ràpida evolució tecnològica i la urgència de les previsibles demandes dels Departaments exigeixen una gestió caracteritzada per la màxima agilitat i operativitat possibles, consideracions que trobem encertades, però que ens porten a conclusions totalment diferents d'aquelles a què arriba l'actual Consell Executiu.

Al nostre entendre, és greu afirmar que aquesta eficàcia sigui negada *a priori* a l'Administració pública catalana, i que aquesta Administració no sigui idònia per a organitzar un servei d'informàtica, idoneïtat reservada, en l'esperit de l'actual Consell Executiu, a les societats mercantils.

Deixant de banda si es pot dir que pel sol fet de constituir-se en societat anònima la pretesa societat CIGESA ja serà un model d'eficàcia, —perquè tenim prou exemples d'empreses mercantils amb gestió més que lamentable, i en algun cas la incompetència ha estat fins i tot escandalosa—, el que el meu Grup no pot admetre, per dignitat de les pròpies institucions de la Generalitat, és que el seu Consell Executiu es declari explícitament incapaç de bastir una Administració pública catalana prou moderna i eficaç, suficientment operativa i àgil, que pugui ser comparada també en el camp de la informàtica amb els centres que funcionen molt bé a altres Administracions europees, de les quals, almenys verbalment i pel que ara comprovem potser sense cap convenciment, tan devot admirador s'ha mostrat ben sovint el Molt Honorable President senyor Pujol.

Els senyors Diputats de Convergència i Unió potser no haurien d'oblidar aquesta modèlica tradició europea d'una Administració pública que no es reconeix incompetent, com ho pretén el nostre Consell Executiu per a la catalana, ni s'ha d'in-

ventar la manera d'escapolir-se del control del Parlament a base de renunciar a funcions que li són pròpies en benefici de societats mercantils anònimes.

Per aquest camí es podria arribar a pensar que el nostre actual Consell Executiu podria haver decidit de transformar en societat anònima les residències de la Seguretat Social, per exemple, i, així, l'Honorable Conseller de Sanitat i Seguretat Social no hauria d'haver-se enfrontat a interpellacions parlamentàries, demanant-li explicacions sobre uns sous milionaris per a uns gerents, contractats o funcionaris, cosa que no va quedar gaire aclarida, i així, *ad infinitum*, podríem trobar-nos que amb l'invent de les anònimes la Generalitat de Catalunya acabés no essent altra cosa que un «holding» públic, això sí, d'un reguitzell de companyies mercantils, en lloc de ser el Govern de Catalunya, responsable d'una exemplar Administració pública catalana.

I que no se'ns digui que experiències passades i presents d'altres Administracions públiques confirmen l'encert de la proposta, ja que en tot cas aquesta societat CIGESA no solucionarà el problema de la informàtica pròpia de la Generalitat, i si es constitueix només com a societat de serveis a disposició d'altres Administracions públiques entrarà innecessàriament en competència dins del lliure joc del mercat amb un sector privat prou capaç i ampli, cosa que tampoc no es justificaria, almenys des de la posició lliberal-conservadora de la coalició que dona suport a l'actual Consell Executiu.

Es podria arribar a pensar que, en el fons, el que es pretén no sigui sinó de fer surar alguna empresa d'algun grup determinat del sector privat, a base de comprar-li, al preu que el Gerent de la nova pretesa societat CIGESA estimi oportú, el seu patrimoni, és a dir, el seu equip tècnic, i contracti, al nivell de sous que vulgui —al de mercat, deia l'Il·lustre senyor Diputat en Comissió—, els professionals que potser podrien tenir problemes de regulació d'ocupació en alguna determinada empresa privada. Això sí : amb l'operació estariem inflant el sector públic català. Esperem que aquesta possibilitat no correspongui gens a les raons profundes i reals del Projecte que avui es presenta.

D'altra banda, és impensable, en la pràctica, que els Departaments utilitzin massa aquests serveis externs oferts per CIGESA. S'imaginem tota una Conselleria d'Ensenyament bloquejada perquè l'empresa CIGESA no lliura un treball? Tots pendants de veure qui té les preferències de CIGESA i qui es queda a la cua. No tindria, tot plegat, un pèl de ridícul? El representant a la Ponència de part de Convergència i Unió insistia en la legalitat de l'operació i ens citava l'article 54 de l'Estatut, la Llei 11/1981, del Patrimoni de la Generalitat, etcètera. Però el fet que s'eviti la illegalitat no és garantia suficient per a evitar també de fer el ridícul, i, al meu entendre, és ridícul que un Govern de Catalunya no tingui una altra sortida aparent, per a funcionar bé, que la de crear societats mercantils. I vull fer observar aquí, com una mostra més de precipitació i de no saber ben bé què pretenen amb aquesta anònima, que en el Projecte del Consell es deia que l'objecte social seria la prestació de serveis informàtics als Serveis centrals, perifèrics o institucionals de la Generalitat de Catalunya; és a dir, que aquesta anònima prestaria serveis exclusius a la mateixa Generalitat. I ara el seu article 3 diu que prestarà serveis informàtics a l'Administració; suposem que a l'autonòmica, o

potser també a l'Administració central i a l'Administració local —en tot cas, no ho aclareix el Projecte, en aquest article—, i a les empreses públiques.

Si sobre la marxa es van buscant sortides per a l'anònima, cal pensar que la seva constitució és del tot injustificada. I un altre exemple de precipitació, de dubtes i d'haver perdut una mica la carta de navegar —o de donar la sensació que s'ha perdut una mica la carta de navegar—, es posa de manifest si comparem els dos textos presentats pel Consell Executiu: el primer, que va ser retirat, i el segon, que és totalment desconegut després del tràmit de Ponència. Realment, és penós de constatar el baix nivell tècnic-jurídic dels textos primitius presentats pel Consell Executiu, i que mostraven prou clarament que no es tenia cap idea precisa de què es pretenia amb la constitució d'aquesta anònima. L'única raó aparent, si no n'hi ha d'amagades i menys confessables, és, doncs, la de remei miraculós per a sortir del cul-de-sac d'una Administració catalana a què es nega la capacitat de ser moderna, eficaç, àgil i operativa.

Cal encara remarcar un altre motiu, que justifica per ell sol l'esmena a la totalitat, que és la necessitat òbvia d'un tractament curós i reservat del volum d'informació generat per l'Administració pública de la Generalitat, aspecte que no queda del tot garantit en el tractament d'aquesta informació, si es contracta una empresa mercantil, encara que sigui constituïda amb capital públic i encara que ara, en el Dictamen, s'inclogui un article 5, que no estava previst en el text del Consell Executiu, on es diu que: «el fons informàtic no serà objecte de subministrament o de consulta de dades a càrrec d'entitats o de persones privades.» Això vol dir que les altres administracions públiques, i els organismes autònoms, i les empreses públiques, hi tenen automàticament accés, sense cap control polític del Govern de Catalunya sobre l'oportunitat o inoportunitat de facilitar aquesta informació? És un aspecte que la Llei deixa totalment sense resoldre.

Aquest, per tant, és un risc inacceptable, i que desqualifica per ell sol l'objecte d'aquesta anònima, la necessitat de la qual continuem sense veure enlloc.

Seria una llàstima que les senyores i els senyors Diputats, sotmesos a la disciplina partidària —uns— i a compromisos polítics —d'altres de no adscrits— no poguessin fer seus aquests arguments i no es decidissin a votar a favor de l'esmena a la totalitat que els proposa el Grup Socialista. Si, a pesar de tot, el Projecte s'aprova d'acord amb el Dictamen de la Comissió —i acabo, senyor President—, m'atreveixo a demanar a l'actual Consell Executiu que tingui ben present que està a les acaballes del seu mandat i que, per una elemental mesura de prudència política, valdria més no començar a muntar ara massa «tinglados», és a dir, massa empostissats, fets amb presses i poca solidesa, i, per tant, seria bo que la pretesa Companyia Mercantil CIGESA no arribi a embrancar-se gaire, ja que molt probablement el nou Consell Executiu que formarà el Govern de Catalunya la propera primavera, tan bon punt entri en funcions, l'haurà de desmuntar, aquest «tinglado».

Moltes gràcies, Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra? El Diputat senyor Pla, del Grup de Convergència i Unió, té la paraula per al torn en contra.

El Sr. PLA: Senyor President, senyores i senyors Diputats,

en aquest torn en contra de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Socialista intentaré no reiterar els elements que ja vàrem donar en Comissió, i sí —ja que hi ha alludit el Portaveu socialista— que tornaré a fer un incís especial que aquesta Llei té tot el suport legal, i no solament per allò que diuen l'article 54 de l'Estatut d'Autonomia, la Llei del Patrimoni i la Llei 10 de 1982, de Finances Públiques, sinó també perquè troba el seu suport una base legal en la Llei vigent d'Entitats Estatals Autònomes, del 26 del XII del 58. I quedo sobtat —perquè ja ho vàrem explicar en Comissió— que el Portaveu socialista dubti i no tingui clar el concepte d'Administració que queda consolidat en l'articulat d'aquesta Llei, concepte genèric, atès que ja vàrem explicar, al més pedagògicament que vàrem saber, que tant pot fer referència als òrgans, als ens de l'Administració perifèrica de l'Estat, de l'Administració autonòmica, de l'Administració local i de l'Administració institucional —siguin empreses de l'Estat, com he assenyalat abans, aquí a Catalunya, siguin altres organismes autònoms, serveis sense personalitat jurídica, empreses nacionals catalanes, etcètera.

És a dir, i no vull continuar insistint en la situació de sosteniment legal en què es troba aquesta Llei, i allò a què em voldré referir molt àmpliament serà, precisament, al rebuig de les imputacions que s'han fet al Consell Executiu, en portar aquesta Llei a l'aprovació del Parlament. A nosaltres ens sembla que cercar aquesta figura jurídica és més raonable, perquè ens permet de buscar la realització directa d'aquesta activitat, i ens dota —i aquí recullo una frase, en un estudi sobre societats mercantils en l'Administració, d'acord amb la Llei que esmentava abans d'Entitats Estatals Autònomes, d'un personatge, il·lustre jurista poc sospitos de les seves afinitats envers el Grup que aquí jo represento, com és el senyor Eduardo García de Enterría, quan troba la justificació a l'aplicació d'aquestes figures a buscar una més àmplia llibertat de moviments, difícilment conciliables amb les normes més formalistes del dret administratiu que ens regeix. I és aquí, senyores i senyors Diputats, on nosaltres creiem que el Consell Executiu, actuant de forma legítima, en exercici de les seves competències, busca que, en el moment en què ha de crear aquesta informatització —i assenyalant, també, que avui hi ha una aparició en els mitjans de comunicació del Director General d'Informàtica del Govern de l'Estat, en què, precisament, assenyalava que aquesta és una ciència a aplicar a l'Administració, per a arribar a assolir aquestes famoses reformes a les administracions que tots hem proclamat, per cercar aquests processos de reforma, i aquest objectiu principal de l'automatització no s'ha d'entendre tant, com es desprèn de les paraules del Portaveu que m'ha precedit en l'ús de la paraula, que automatització sigui concebuda com a suport de gestió, sinó que és, per a nosaltres —i aquí una de les raons que informen el comportament del Consell Executiu en remetre a aquesta Cambra aquest Projecte de Llei, l'instrument més vàlid de programació.

D'altra banda, la falta de coordinació de les programacions ens pot portar a una infrautilització dels mitjans materials i humans de què ens dotem per buscar les finalitats de modernització i d'agilitat. I recordo —reprene les meves paraules anteriors— que quan hem parlat d'agilitat i de modernització no es tracta tant —i aquesta és una pràctica que s'ha d'anar clarificant— de reformes de plantilles orgàniques, sinó que la

reforma de l'Administració passa per l'estudi dels costos dels circuits administratius i la programació de tota l'acció administrativa de l'aparell de la Comunitat.

Nosaltres, per tant, senyores i senyors Diputats, demanem el rebuig d'aquesta esmena a la totalitat, tot entenent que les tesis que informen aquesta esmena no tenen en consideració —la qual cosa avala el fet que nosaltres procedim, abonant aquest Projecte de Llei, a donar suport al Consell Executiu—, primer, l'estudi de les dificultats de formació i enquadrament del personal a assignar al sector; segon, la inadequació de les actuals estructures administratives, i no parlem més aquí que ens trobem davant d'una Administració totalment nova. És nova la creació de l'Administració autonòmica, però l'Administració autonòmica té el seu principal suport en el traspàs de competències i els equiparats —partides pressupostàries i els funcionaris que les executen— d'una Administració secular, amb totes les seves connotacions i amb totes les seves qualitats i experiències.

I, finalment —i heus aquí un dels altres punts que els demanem que tinguin en compte a l'hora d'emetre el vot sobre el Dictamen de la Comissió—, és la possible fragmentació, duplicació i dispersió que hi podria haver en aquesta nova experiència, atès que nosaltres, en aquest moment, ens trobem que, si hem de fer funcionar —d'acord amb la manera com interpretem la voluntat de qui ha portat l'esmena a la totalitat— els Departaments de la Generalitat, cada un d'ells com a autònoms dintre de tot aquest funcionament —i recullo el que ha dit el senyor Comas, sobre què passaria si el Departament d'Ensenyament hagués de parar perquè no té una informació d'aquest centre de dades... Bé, què fariem si els Departaments no tinguessin un organisme, en aquest cas una entitat mercantil, per a tot el que jo acabo d'allegar en el seu favor, per a poder coordinar no solament el suport de la gestió, sinó també per a poder coordinar la programació, que creiem que és un dels factors més importants que porten avui altres Administracions, dins el marc de l'Estat; no som els primers que procedim d'aquesta manera: jo vull fer referència que ja a Euskadi, a través de la via decretal, el Govern basc ha emprat aquesta figura, i també que la, avui, Comunitat Autònoma de Madrid, amb la voluntat de socialistes i comunistes, també s'ha dotat d'aquesta experiència. I faig aquesta al·lusió concreta, perquè en l'Administració de l'Estat, fins avui, a partir d'avui, i del que jo i moltes senyores i senyors Diputats han pogut llegir als mitjans de comunicació —potser portaran les coses d'una altra manera—, però fins avui han subsumit, com indica l'esmena a la totalitat, els serveis informàtics dins de la mateixa Administració.

Què passarà, amb aquesta praxi, quan els seus mateixos representants a Madrid voten en la seva Comunitat Autònoma la creació d'una empresa com la que aquí proposem nosaltres? És molt curiós que hi pugui haver aquesta contradicció. I dins d'una anàlisi de dret comparat, jo voldria acabar assenyalant que les regions italianes han marcat una fita en l'experimentació d'aquest tipus de figura per la flexibilitat, no perquè l'Administració italiana o l'Administració catalana, senyor Comas, siguin poc àgils o ineficaces, sinó perquè el marc jurídic en el qual s'ha de moure l'aparell administratiu i els polítics que avui comanden el Govern de Catalunya és un marc amb el qual tots hem estat d'acord en altres àmbits —i jo aquí recorda-

ria les paraules que tingué l'Il·lustre Diputat Joan Prats, en ocasió d'un debat d'una moció presentada pel Grup del PSUC, el febrer del 1981, moció que va portar després a l'estudi per Ponència conjunta de la Llei de Mesures Urgents sobre la Funció Pública. És aquesta normativa envellida, ancestral, la que ralenteix tot el procés i, d'altra banda, en aquest moment tenim la possibilitat d'anar al dret privat en el qual ens podem moure amb molta més flexibilitat i amb molta més agilitat —i això no ho diuen eminents juristes com el que jo li he assenyalat abans, sinó que la pràctica, l'experiència italiana avala també aquesta qüestió.

I en el marc de les contradiccions que avalen sovint afirmacions crítiques del Grup Socialista al Consell Executiu jo ensenyaré al senyor Comas, i, en tot cas, tindrà moment i forma de respondre'm, com pot ser que avui sigui precisament l'Ajuntament de Barcelona qui proposi crear una societat mercantil, una societat anònima, de cartografia, quan nosaltres també ens hem acollit, en el moment de fer-ho, a una figura com és un Institut.

Vostès, aquí, potser preferirien que aquesta empresa mercantil fos un Institut —també emmarcat dins la Llei d'Entitats Estatals Autònomes—, però subjecte a tota la normativa jurídica que ralentiria la seva acció.

Res més; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Poden ara fixar la posició els Grups que no han intervingut en el debat, i ha demanat també per fer-ho el Diputat no adscrit senyor Viñals. El senyor Viñals té la paraula.

El Sr. VIÑALS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el fet que aquest Diputat, en nom dels Diputats, com sempre, del CDS, intervingui té un sentit. Com ha dit l'Il·lustre Diputat senyor Comas, el text que segurament, segurament —ho intueixo—, es posi després a debat i aprovació, de la creació d'aquest centre informàtic, aquest Projecte de Llei ja no és el mateix del que era quan va entrar en aquesta Cambra, i això és perquè nosaltres, amb la firma de l'Il·lustre Diputat senyor Margalef i la meva mateixa, vam presentar una sèrie d'esmenes que han estat, totes elles, incorporades al text, i li han donat veritablement un nou sentit.

Jo haig de dir que quan vaig llegir les esmenes a la totalitat del Partit Socialista Unificat de Catalunya i del Partit Socialista de Catalunya, en certa manera jo les hauria pogut fer meves. El sentit del que es deia allà, quant als perills de la privatització que hi podia haver en aquesta entitat, que es veien —no potser en el text, sinó una mica entre ratlles—, i després es van confirmar en els debats en Comissió i en algunes esmenes que van ser rebutjades —d'altres Grups—, i el que deia el Grup Socialista quant al mateix sentit de la possibilitat d'una desviació cap al sector privat, no tan sols del capital i de les actuacions, sinó també del fons informàtic, i, a més a més, el que deia quant a la necessitat d'un tractament curós i reservat d'aquesta informació, doncs certament nosaltres ho vam reflectir en unes esmenes que ara estan a la Llei. I, per què, això? Perquè amb una visió del que ha d'ésser una administració moderna, jo crec fermament que la informàtica no és un petit suport, no és un ajut, no és l'antiga màquina mecanitzada de fer factures. La informàtica és ja en aquest moment i en el futur tota una entitat dintre d'una gestió integrada de govern, i és absolutament necessari que aquest nucli, que aquest òrgan

estigui en un lloc per si mateix separat del conjunt de les activitats normals de l'Administració. Això també presenta problemes i al final m'hi referiré. Però, en principi, assentada aquesta base, crec que era important que aquest centre es realitzés i crec que, a més a més, és urgent que es faci ja ara; no esperar una altra legislatura, no esperar un altre govern. I espero que ningú el desmunti, perquè crec que serà profundament útil. I ho dic amb tota cordialitat, perquè això ara no és un debat polític, estem parlant d'una visió tècnica de com fer les coses.

Quant a la resta, que aquest centre és necessari i que aquest centre ha de tenir una agilitat, em penso que ha quedat ja una mica clar amb la intervenció que m'ha precedit, però el fet que també s'ha discutit aquí, de la forma de donar-li, com a societat anònima o com a organisme autònom de l'Administració, per a mi no és tan greu. Les societats anònimes funcionen perfectament bé, l'Ajuntament de Barcelona en té una colla que funcionen perfectament bé, i, a més a més, li donen una agilitat que, per a aquesta feina específica, els és absolutament recomanable.

Jo —i ho dic també amb aquest sentit de cordialitat— no puc estar d'acord que pel fet de la forma específica que agafi pugui ser, aquesta entitat, una competència, com s'ha dit, a l'empresa privada. Perquè, en definitiva, si s'hagués posat l'entitat informàtica dintre de la Direcció General, dintre d'un Departament de la Generalitat, també l'hagués fet, i si l'hagués fet la competència també hi seria. Que hi ha el perill que es faci una compra X a tal o tal en combinació amb l'empresa...? Indiscutiblement, si això es fa dintre d'un Departament i es fa dintre de la Direcció General d'Informàtica, també es pot fer exactament la mateixa compra. En definitiva, jo diria que no hi ha motius seriosos, amb bona tècnica administrativa, per a oposar-se a l'existència d'aquesta entitat.

I ara, permetin-me fer-los referència que nosaltres, i amb aquesta intervenció, dintre d'aquest torn d'aquest debat a la totalitat, que representa un debat d'esmena a la totalitat, jo voldria dir-los que ja no intervindrè, en el que puguin ser, si es que s'escau, les explicacions de vot, i dic ja ara que a nosaltres ens satisfà que l'article 2 hagi quedat arreglat, que el capital d'aquesta entitat serà sempre exclusivament de la Generalitat, cosa que sí que hauria estat perillós —com ja és obvi per a les senyores i els senyors Diputats— que s'hagués desviat cap a l'empresa privada.

Després, que a l'article 3 es digui que els serveis informàtics siguin per a l'Administració en general, això és una millora tècnica a la nostra esmena, que parlava de serveis centrals, perifèrics, institucionals i ens locals, perquè en dir «administració i empreses públiques» s'engloba tot el que és Administració.

I quant a l'article 4, ha quedat millorat quant a la consideració d'empresa de la Generalitat, la qual cosa rebla una mica més la seva característica d'empresa institucional, i, finalment, l'article 5 és veritablement, com ha dit l'Illustre Diputat senyor Comas, un article nou, és un article íntegre de les nostres esmenes, en el qual es diu que el fons informàtic de l'empresa és sempre d'ús exclusiu de l'Administració i no pot ésser objecte de subministrament o de consulta de dades a càrrec d'entitats o de persones privades. A mi em sembla que amb això s'acota perfectament el camp de treball d'aquesta entitat, i ho deixa absolutament net quant a l'accés de les dades, i, cer-

tament, aquí s'ha dit una cosa que jo he d'acceptar, s'ha dit : i quina és la normativa, perquè ja queda clar que no anirà a l'empresa privada, ja queda clar que no hi haurà el que en diríem fugues de dades. Però s'ha dit : I per què es donaran dades a una empresa pública que pot demanar i no són dades que li puguin correspondre? Certament, aquest és un petit forat que jo recullo de la Llei, i espero que el Consell Executiu, en el seu reglament, sabrà fer, però que això apunta una gran necessitat : la gran necessitat que la informàtica, que cada dia tindrà més pes, que cada dia és més important, que, en certa manera, està quasi quasi en alguns llocs incidint sobre la llibertat dels individus, que s'està utilitzant com a material de coacció, de vegades, sobre els individus..., doncs jo espero que, al final, hi haurà d'haver —dintre d'una Administració democràtica, i l'hauré de fer— una llei que digui què es pot i què no es pot fer amb la informàtica.

Gràcies, senyores i senyors Diputats; gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : El Grup de Centristes desitja intervenir? *(Pausa.)* El Grup d'Esquerra Republicana? *(Pausa.)* El Grup del Partit Socialista Unificat? El Diputat senyor Lucchetti té la paraula.

El Sr. LUCCHETTI : Senyor President, senyors Diputats, senyores Diputades, jo dubtava si intervenir en aquest torn o esperar al torn d'explicació de vot, que potser m'hagués semblat més lògic, però crec que així abregem el debat i ens podem estalviar el torn d'explicació de vot.

Nosaltres pensàvem, i ho havíem dit cada vegada que discutíem els pressupostos —i gairebé semblava una mania personal d'algú—, que calia introduir racionalitat en l'Administració catalana en el tema dels serveis informàtics, i per això nosaltres vam saludar cordialment la creació de la Direcció General d'Informàtica, adscrita a Presidència. I ens agrada encara més quan avui se'ns diu que això serà per a coordinar la programació. Jo preguntaria : quina programació fa el Consell Executiu? Però bé, ens agrada molt tot això.

Aleshores, també ens sembla correcta la introducció de la idea que aquests serveis informàtics seran serveis exclusius a l'Administració i a les empreses públiques, aquí a Catalunya. El que nosaltres no voldríem fer de la qüestió societat anònima mercantil o institució, institut o ens dintre de la mateixa Administració una qüestió de principis. Nosaltres pensem que aquest és un tema que és discutible, que hi ha legitimitat a ubicar-lo en un lloc o en un altre, però nosaltres, des del començament, hem mostrat la nostra preferència perquè aquest centre informàtic de la Generalitat estigués ubicat dintre de l'Administració. I oferíem una solució : com a entitat autònoma de caràcter administratiu, que no és una entitat autònoma de caràcter comercial, com molt bé la Llei de Finances Públiques de Catalunya separa quan fa el tractament pressupostari d'unes i de les altres, posant-les en seccions diferents : Secció II, quan tracta de les autònomes de caràcter administratiu, i la Secció IV, tot dintre del Capítol V, de les de caràcter comercial. Nosaltres pensàvem que això hagués estat el lògic, i nosaltres hauríem volgut que hagués estat aquí, entre altres coses perquè la sistemàtica pressupostària d'aquest servei hauria estat el mateix que en els Pressupostos generals de la Generalitat, i això ens hagués donat a tots, a tots, senyors Diputats —si votem en contra d'aquesta esmena a la totalitat sapiguem que

renunciem a una part del nostre control sobre aquest organisme, i sapiguem-ho molt clarament—, i per això nosaltres votarem a favor d'aquesta esmena a la totalitat, perquè pensem que els pressupostos de la Generalitat tenen la seva importància com a document comptable econòmic que expressa una política i que la nostra obligació —la qual ara sembla que deixarem de banda— és que aquesta entitat hagués estat, com a mínim, com a entitat autònoma de caràcter administratiu i, per tant, sotmesa a la mateixa sistemàtica pressupostària dels pressupostos de la Generalitat.

D'altra banda, també, la veritat és que —i el senyor Comas ha fet esment d'això en l'exposició de motius— hi ha un tuf de privatització, que, si més no, amaga un atac al sector públic, al qual ja estem acostumats, i estem acostumats que des de la dreta s'ataqui el sector públic, perquè forma part de la política general liberal conservadora, que es deia abans, d'atac al sector públic. Però, és clar, que això es fa des del Govern, ens sembla tristament perillós. I nosaltres voldríem dir que aquests atacs, més o menys dissimulats, com quan es diu que la gestió caracteritzada per la màxima agilitat i operativitat possibles només poden estar en una societat anònima mercantil, ens sembla que és —com deia abans algú— reconèixer la pròpia incapacitat.

Nosaltres pensem que el text inicial, efectivament, era un text impresentable i, en Ponència, a partir de les esmenes que havien presentat altres Diputats, vàrem intentar millorar aquest text. Pensem que s'ha aconseguit. El text final és un text que introdueix una sèrie de millores que s'han introduït en Ponència i en Comissió; la veritat és que s'han introduït altres coses que, al nostre entendre, empitjoren el text, com una referència —per posar un exemple— que aquesta societat anònima es regirà per les lleis mercantils laborals i civils. És clar, és que és d'una redundància gairebé obscena posar aquesta cosa en una llei que aprovem en el Parlament de Catalunya. La veritat és que un sent una certa vergonya en veure que posem aquestes qüestions juntament amb llacunes, indefinicions que hi ha en aquest Projecte.

És per tot això que nosaltres votarem en contra de la Llei —i ho aviso, perquè el text tal com ha quedat finalment és un text que s'ha millorat. Malgrat tot, ens abstindrem en la votació concreta de l'articulat, perquè en els articles concrets pensem que és la posició més concreta.

El Sr. PRESIDENT : Bé, amb això hem acabat el debat de totalitat i passem doncs a la votació de l'esmena de retorn del projecte, presentada pel Grup Socialista.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquesta esmena, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que estan en contra de l'esmena?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 52 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

I podem passar ara ja a la votació de l'articulat, al qual no hi ha cap esmena. De manera que, si les senyores i els senyors Diputats no hi tenen cap inconvenient, proposo de votar conjuntament Títol de la Llei, exposició de motius, articles 2, 3, 4 i 5 i Disposicions Finals Primera i Segona; és a dir, amb una sola votació, ja que no hi ha cap esmena, votar la totalitat del Projecte. No hi ha objecció? *(Pausa.)*

Passem doncs a votació la totalitat del Projecte.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El Projecte de Llei ha quedat aprovat per 59 vots a favor, 33 en contra i 19 abstencions.

Passem ara al torn d'explicació de vot entenent, no obstant això, que hi ha algunes intervencions al debat de la totalitat que ja representaven una veritable explicació de vot.

El Diputat senyor Rimbau, en nom del Grup de Centristes, té la paraula.

El Sr. MANUEL-RIMBAU : Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument, perquè és cert que, donat el caire del debat d'aquest Projecte de Llei, podien les intervencions tenir lloc en el debat sobre l'esmena a la totalitat o, en aquesta ocasió, en l'explicació de vot. El nostre Grup ha estimat preferible fer-ho en aquest moment.

Creiem que la qüestió ha quedat molt clarament reduïda, en el debat, a societat mercantil o bé servei propi de la Generalitat. El nostre Grup, tal com ha dit abans un Il·lustre senyor Diputat, entén que hi ha raons a favor de qualsevol de les dues opcions i, per tant, que raons de fons no es poden al·legar a favor d'una o en contra de l'altra. El que sí que voldríem dir és que al nostre entendre cap dels inconvenients que s'han fet palesos respecte a una societat mercantil no queden eliminats al nostre entendre si el servei fos inclòs dintre de l'organització pròpia de l'Administració; fins i tot, com també s'ha dit, les circumstàncies essencials de control no desapareixen pel fet de tractar-se d'una societat mercantil.

Creiem, en canvi, que no s'ha posat el suficient èmfasi en el fet dels indubtables avantatges d'agilitat que la societat mercantil presenta, respecte al servei prestat per la mateixa Administració. I tractant-se com es tracta d'un camp sotmès a una evolució tecnològica rapidíssima i en el qual cal que l'Administració disposi dels millors elements humans i materials en cada moment, nosaltres creiem que afrontar aquesta necessitat es fa molt millor mitjançant una societat mercantil que no a través de la mateixa Administració. Per aquest motiu, senyor President, senyores i senyors Diputats, el nostre Grup ha votat a favor del Projecte de Llei. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : En nom del Grup d'Esquerra Republicana té la paraula, per a explicació de vot, el Diputat senyor Miquel Porter.

El Sr. PORTER : Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, exactament igual com el que passava en el primer dels Projectes de què avui s'ha tractat, en aquest cas hi havia una autèntica urgència, real urgència. Potser aquest Projecte que s'ha aprovat ens hauria de deixar clar que la complexitat de govern d'un país, encara que sigui un país petit com el nostre, no es pot resoldre avui sense dotar-lo d'uns mitjans informàtics, però és que aquests mitjans haurien hagut d'existir ja fa temps, i potser ja és hora que existeixin. De tota manera, si ens hem oposat a l'esmena a la totalitat, no ha estat pas per aquesta pressa, sinó per raons concretes.

Efectivament, jo voldria recordar aquí que, precisament, va ser Esquerra Republicana la que va demanar el retorn al Govern del Projecte la primera vegada que es va parlar d'a-

questa qüestió; que després va venir un nou Projecte que va ser acceptat; que aquest Projecte acceptat ha estat modificat i ha estat en bona part consensuat en el si de la Ponència i de la Comissió, i que, per tant, el Projecte, tal com queda, és acceptable. Evidentment, hi ha llacunes i aquestes llacunes, com ja ha dit un Diputat que m'ha precedit, hauran potser d'arreglar-se en el moment de fer la reglamentació.

Però jo el que no acabo d'entendre és perquè els socialistes s'oposen a la figura d'una entitat mercantil anònima —en aquest cas concret— quan ells, a nivell d'Estat, de diputacions i d'ajuntaments, ho han fet més d'una vegada.

D'altra banda, va ser precisament pel caràcter reservat que ha de tenir la informació que, en part, vàrem presentar la primera esmena de retorn. Però per això i pel fet que havia de quedar clar que tot el capital havia de ser subscrit per la mateixa Generalitat ens hi vam oposar. Però després, una vegada assegurat tant l'un com l'altre concepte, no veiem inconvenient que la Generalitat l'Executiu de la Generalitat, constitueixi el seu Servei Informàtic de la manera que cregui més operativa. Una cosa és, efectivament, el control parlamentari, però l'altra és posar bastons a les rodes.

Voldria dir també que, pel que fa a l'explicació comunista, no hi ha tal privatització; es pot parlar de tuf, es pot parlar de tuf, però no hi ha una tal privatització quan la totalitat del capital i la gestió són públics; per tant, no és privatització.

Em sembla que amb això queda clar el perquè nosaltres hem donat suport a la Llei, i voldria remarcar aquí que, a més a més, aquest suport ha estat molt actiu, en aquest cas, perquè el que ens interessava és que la redacció del text quedés molt millorada respecte a la manera com va ser presentat.

Res més, senyors Diputats, gràcies, senyor President, gràcies, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Per una altra explicació de vot, el Diputat senyor Comas, en nom del Grup Socialista.

El Sr. COMAS : Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, molt curt, la nostra explicació és òbviament per —hem votat en contra— refermar la nostra posició d'abans del debat. Però he de dir que després d'haver escoltat alguns dels Il·lustres col·legues crec que encara hem quedat més plens de raó en votar en contra d'aquesta Llei. Nosaltres no volem posar, de cap manera, bastons a la roda de l'Administració pública, al contrari. Potser no m'he sabut explicar, però jo entenc que ho he dit suficientment clar : volem, precisament, que aquesta Administració pública funcioni millor, i nosaltres continuem molt convençuts que almenys un tuf de privatització continua en l'aire de tot aquest Projecte ara aprovat, sobretot després de les explicacions del representant de Convergència i Unió, en què justifica la creació d'aquesta societat comercial o mercantil per obtenir més flexibilitat. Jo diria : per què aquesta flexibilitat? Per obviar al dret al marc jurídic, perquè, diu ell, que «així tindrem més possibilitats d'encaminar-nos —tal com ha dit— cap al dret privat». No entenem de cap manera que la Generalitat, per a tirar endavant tot un programa d'informàtica, s'hagi d'encaminar cap al dret privat, sobretot si, com també s'ha dit, no és només la gestió d'uns ordinadors d'informàtica, sinó que això comporta tota una programació d'informàtica que creiem que s'ha de donar dins de la Direcció General d'Informàtica dependent de Presidència, i si, a més a més, es diu que aquesta Administració és inadequada i

s'admet a continuació que és totalment nova, és a dir, bastida pel mateix Consell Executiu de la Generalitat, aquesta Administració catalana que troben inadequada. Doncs, si els queda temps, fins a la primavera propera reformeu-la, fer-la adequada, estimats col·legues del Consell Executiu.

D'altra banda, ens afalaga molt que es faci referència a mimetisme del que fan altres Administracions públiques dient que aquestes estan sota la responsabilitat de companys socialistes. No obstant això, no s'han de confondre els termes. Jo crec primer que el Govern de Catalunya hauria de tenir suficient capacitat per a prendre les seves pròpies decisions sense mimetismes; crec que és totalment diferent un autogovern català i una diputació; que una Diputació com la de Madrid, a la qual s'ha fet esment, ha creat un servei per als ajuntaments, és a dir, especialment muntat per a altres administracions públiques externes, no per al seu mateix servei, d'informàtica, i, per tant, barrejar aquests temes és només crear més confusió, és dissimular la falta d'arguments amb què s'ha portat el tema al Plé.

Acabo dient que nosaltres creiem que és la informàtica, ara ja i en el futur, un tema nuclear, i que justament per això, importantíssim, és més necessari que sigui la mateixa Administració que tingui els seus instruments a través d'aquesta Direcció General i mai —justament per això, per aquesta importància que té i que tindrà cada dia més la informàtica— no passi a mans de societats comercials.

De tota manera, si contra el que preveiem, senyor Viñals, aquesta societat fos útil, estigui tranquil que la pròxima primavera no la desmuntaríem.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra explicació de vot? *(Pausa.)*

Designació pel Parlament de tres membres del Consell Consultiu

Bé, no havent-hi més explicacions de vot passem al punt següent de l'ordre del dia, que és la Designació pel Parlament de tres membres del Consell Consultiu. Recordaré a les senyores i senyors Diputats que l'article 3, apartat dos, de la Llei del Consell Consultiu prescriu la renovació per meitat cada dos anys dels membres del Consell Consultiu, i que la Disposició Transitòria Segona indica que aquesta renovació, per primera vegada, afectarà tres dels Consellers designats pel Parlament. Recordaré també que l'article 3, apartat primer, lletra A, indica que els Consellers designats pel Parlament han d'ésser elegits per una majoria de tres cinquenes parts dels Diputats.

Passem, doncs, a la votació, i als senyors Diputats els seran distribuïdes les paperetes per al vot.

El senyor Secretari donarà lectura de la llista dels Diputats, i, a mesura que aquests siguin nomenats, s'adreçaran aquí per disposar el seu vot a l'urna.

(Els senyors Secretaris Primer i Segon criden un per un els Diputats, començant pel senyor Ainaud, perquè dipositin el seu vot a l'urna.)

El Sr. PRESIDENT : Tots els senyors Diputats han estat cridats? *(Pausa.)* Procedirem, doncs, a l'escrutini.

(El senyor President fa l'escrutini de la votació llegint el nom contingut a cada papereta.)

El Sr. PRESIDENT : Senyores i senyors Diputats, el resultat de la votació ha estat el següent : el senyor Eduard Vivancos, 99 vots; el senyor Francisco Fernández de Villavicencio, 97 vots, i el senyor Joan-Antoni González Casanova, 93 vots. Hi ha hagut una papereta en blanc.

Per tant, queden elegits membres del Consell Consultiu, designats pel Parlament de Catalunya, els senyors Vivancos, Fernández de Villavicencio y González Casanova. En aquest cas, el quòrum de les tres cinquenes parts era de setanta-nou Diputats. Per tant, ha estat superat àmpliament per totes tres persones designades.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'ús del català en les estacions de transports públics de Catalunya

Passem ara al punt següent de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre l'ús del català en les estacions de transports públics de Catalunya, que formularà el Diputat senyor Joan Colomines.

Per a presentar la seva interpellació, té la paraula el Diputat senyor Colomines.

El Sr. COLOMINES : Senyor President, senyores i senyors Diputats, voldria dir, primer de tot, que em sé de memòria tot el que el Departament de Cultura i la Direcció General de Política Lingüística han dut a terme sobre la necessària tasca de catalanització. Les senyores i els senyors Diputats també ho saben, i en tenen constància per l'acció política que es veu arreu de Catalunya, i una constància documental en el llibre blanc de la Direcció General de Política Lingüística que, en aquests moments, ja no és un llibre clandestí, i, especialment, el Servei de Normalització de l'Ús Oficial de la Llengua Catalana, en dues vessants, en la vessant de l'impuls de la normalització i en el de la informació i de la sensibilització popular.

L'acció ha estat duta a terme —centrant-ho només en el nivell públic naturalment— a l'Administració de la Generalitat, als ajuntaments i als serveis públics. També saben vostès que, a través de l'Institut de Sociolingüística de Catalunya s'ha dut una bona acció i, sobretot, per les comissions mixtes Generalitat-entitats públiques parastatals, que, en aquest cas, són la RENFE, la Compañía Telefónica Nacional de España i els aeroports, per tal d'estudiar la progressiva catalanització dels serveis que presten.

Jo els voldria llegir, per si de cas no ho han fet encara, les conclusions a què, en el llibre blanc, s'arriba sobre aquest aspecte; és una cosa molt breu, i em permetran que els ho llegeixi : «Per dificultats diverses la tasca d'aquestes comissions ha donat fins ara poc fruit. A l'aeroport, s'han introduït alguns rètols en català, però no s'ha aconseguit que el català sigui emprat en els serveis de megafonia per unes dificultats laborals que, incomprensiblement, resulten insuperables, en contrast amb la situació de Mallorca, on, malgrat trobar-se encara en situació de pre-autonomia» —deien, quan s'escivia aquest llibre, ja fa dos anys— «els volts s'anuncien en català i en castellà.

»A la Telefònica s'han obtingut progressos notables en les guies» —tots vostès ho saben—, «i en la possibilitat de comunicar en català amb les telefonistes, i, a la informació de les cabines, s'ha incorporat també el català. Però, en canvi, la seva

retolació exterior és encara exclusivament en castellà.

»RENFE ha senyalitzat en castellà i català l'estació de Sants i, en general, l'ús del català parlat i escrit es va introduint en els seus serveis, encara que molt lentament.

Aquesta era la situació en què ens trobàvem el mes de març, o sigui, fa un mes i escaig, que és la data de publicació d'aquest llibre.

Aquest Diputat té coneixement cert d'aquestes dificultats; és a dir, aquestes dificultats són reals. El que passa és que en copsar algunes informacions contradictòries sortides a la premsa, sobre la megafonia i els serveis de la RENFE, això acompanyat d'unes constatacions personals sobre el funcionament d'aquests serveis de la RENFE, i sobretot dels aeroports de Catalunya, han motivat aquesta interpellació.

Vostès saben que la companyia Iberia, per exemple, que és una altra cosa, que no és l'aeroport, sinó que és una companyia que hi ha allí, no dona absolutament cap informació en català, ni públicament ni privadament. Donat que el català, segons l'Estatut d'Autonomia i ara segons la Llei de Normalització Lingüística, és oficial dins tot el territori català, cal gestionar que en aquells camps on no sigui competència de la Generalitat però produint-se i eradicant aquestes entitats públiques a Catalunya, posin en marxa una adequada normalització.

La interpellació, doncs, té aquest sentit, i és amb aquest esperit que nosaltres hem presentat la interpellació en aquests termes :

Quins són els propòsits del capteniment del Consell Executiu en relació amb l'ús de la llengua catalana en els centres i/o estacions de transports públics a Catalunya, estenent-ho a tot allò que sigui d'ús públic a Catalunya en aquestes qüestions.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : En nom del Consell Executiu, per a la resposta té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Cultura.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, amb molt de gust contestaré la interpellació del Diputat senyor Colomines. Evidentment, la publicació del Llibre Blanc de la Direcció General de Política Lingüística dona ja moltes de les informacions, dels arguments que ell mateix va sol·licitar, i que ell mateix avui, ara, ha recollit. És possible que en molts dels arguments, sigui confirmat el que el mateix Diputat ha recollit d'aquest llibre; malgrat tot, jo dono l'explicació que se'm demana.

El Consell Executiu té el ferm propòsit de promoure i impulsar al màxim l'ús del català en tots els aspectes de la vida pública, i, concretament, en el camp importantíssim del transport. Perquè érem conscients d'aquesta importància, a iniciativa del Molt Honorable senyor President de la Generalitat, es crearen ja l'any 1981 unes comissions mixtes Generalitat-RENFE, Generalitat-Aeroports, a més a més d'una altra amb la Compañía Telefónica Nacional d'Espanya, per a l'estudi i planificació de la catalanització d'aquestes entitats.

La problemàtica és molt complexa i s'ha avançat lentament, però hem trobat sempre, en la RENFE especialment, una bona disposició i un gran esperit de col·laboració, ratificat darrerament de manera pública pel President, nou President de RENFE, el senyor Boixadós.

Tenim constància des del primer dia de les dificultats d'aten-

dre en català el servei de megafonia, perquè la gran majoria del personal és castellanoparlant, sense coneixements de català. Però també coneixem els esforços que ha fet la companyia per donar-hi una solució.

No ens consta, en canvi, que hi hagi hagut oposició del personal de RENFE, i les notícies de premsa a què ha alludit el senyor Diputat, que era una notícia que sortia com a una roda de premsa que va fer el senyor Boixadós, que semblava atribuir-li una oposició per culpa de les centrals sindicals, i especialment la UGT, jo he de dir que foren desmentides, i personalment també he de dir que he rebut desmentiment de l'esmentada sindical.

Per tant, jo crec que no hi ha una oposició que vingui donada des d'uns fets apriorístics o polítics. Simplement les dificultats hi són, en principi, per la manera com el personal accedeix als llocs de treball a nivell d'Estat, i no hi ha una possibilitat de permanència suficient per a accedir al català tal com es fa ara. I aquesta dificultat sembla que serà estudiada per RENFE per a fer possible, almenys, d'assegurar la megafonia en català a tots els llocs on això és necessari.

En canvi, on sí que consta una oposició absoluta del personal que treballa a megafonia d'emprar el català, si no li és concedit un suplement com per a les llengües estrangeres, és a l'aeroport de Barcelona, oposició que ve donada moltes vegades per personal que sí que és catalanoparlant.

El Director de l'Aeroport, que és membre de la Comissió Mixta Generalitat-Aeroport, ha assegurat en diverses ocasions que la solució era imminent, però en dos anys no s'ha obtingut el mínim progrés, almenys un progrés permanent. De vegades —jo crec que per actituds personals molt positives de persones concretes—, durant un, dos dies, o durant unes quantes hores, la megafonia a l'aeroport ha funcionat també en català, però immediatament això ha desaparegut, i sempre n'hem protestat. Això sempre se'ns ha dit que es resoldrà i, de fet, no es resol.

Per tant, aquí sí que el progrés és petitíssim, per no dir nul; jo diria que fins i tot el contrari, perquè s'han endarrerit petits progressos que semblaven apreciar-se. I la retolació, que en la RENFE comença a ser, especialment en les noves estacions, molt notable, en l'aeroport és purament simbòlica i amb molt pocs rètols.

El Consell Executiu té el propòsit de reclamar la represa de les tasques d'aquestes comissions mixtes, actualment paralitzades perquè la majoria dels seus membres, els que hi havia des de fa dos anys, han cessat en els càrrecs en virtut dels quals havien estat nomenats, per tal que la seva catalanització s'acceleri paral·lelament a la dels serveis que depenen directament o indirectament de la Generalitat, on també es topa —cal dir-ho— amb dificultats considerables en la catalanització, a conseqüència també de l'existència de personal castellanoparlant.

De manera que la Llei de Normalització Lingüística ha de ser aplicada per mitjà de disposicions del Govern de la Generalitat o la negociació amb el Govern central o amb les entitats parastatals, segons els casos. He de dir també que hem tingut i continuarem tenint converses amb el delegat del Govern, en aquest cas amb el senyor Martí Jusmet, el qual es mostra molt favorable que aquestes comissions reprenguin la seva tasca i a mirar que aquelles coses on hi puguin haver dubtes siguin regulades a nivell d'Estat, si aquestes tasques són competència

exclusiva de l'Estat.

O sigui, que a mi em sembla que el camí hi és; que aquestes Comissions Mixtes tornaran a fer-se amb molt poc temps, i que això podrà, jo crec que amb la bona disposició que hi ha, amb l'excepció de l'Aeroport, progressar notablement, això que demana el senyor Diputat.

Quant a l'Aeroport, jo crec que val la pena continuar fent pressió, i en aquest cas sí que ha de ser a través del Delegat General del Govern perquè això depèn de la Direcció General d'Aviació Civil.

Res més. Suposo que amb això el senyor Diputat haurà tingut la resposta que desitjava.

El Sr. PRESIDENT : El Diputat interpellant desitja replicar? *(Pausa.)* El senyor Colomines té la paraula.

El Sr. COLOMINES *(de l'escó estant.)* : Des de l'escó mateix, senyor President. Bé, jo agraeixo molt les paraules del Conseller de Cultura. Penso, evidentment, que s'ha fet una bona feina, sobretot en el que fa referència a les nostres competències, però, com hem escoltat tots, hi ha unes dificultats reals, algunes de les quals potser escapen a les possibilitats d'un Departament de Cultura. Per exemple, em refereixo al que ha parlat d'aquest plus de cobrament per als qui volen considerar, d'una manera estrictament econòmica, que el català sigui considerat com una llengua estrangera, i llavors els representi un plus de cobrament; bé, aquestes són unes qüestions que em fa l'efecte que s'han de resoldre i que s'ha de trobar una solució política i laboral i el que sigui.

Jo penso, doncs, que és en aquest sentit que un suport parlamentari fóra molt bo, perquè en aquestes qüestions i en aquestes dificultats es pugués avançar en aquest terreny. I és en aquest sentit que, jo mateix, com a Diputat i en consulta amb el meu Grup parlamentari, i sense que això pugui significar una altra cosa que el que jo en aquest moment he dit, de suport parlamentari, pensem que la presentació d'una moció en aquest sentit seria bona, i en aquest aspecte jo l'anuncio en aquest moment.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Conseller desitja replicar? *(Pausa.)*

Interpellació al Consell Executiu sobre el retorn del patrimoni cooperatiu

Passem, doncs, al següent punt de l'ordre del dia, que és la Interpellació al Consell Executiu sobre el retorn del patrimoni cooperatiu, que formularà el Diputat senyor Pere Parera, del Grup de Convergència i Unió. El senyor Parera té la paraula per al torn d'exposició.

El Sr. PARERA : Senyor President, senyores i senyors Diputats, en fer aquesta interpellació sobre el retorn del patrimoni sindical i cooperatiu, crec que és un tema que ja ha estat àmpliament debatut en aquesta Cambra.

El que a nosaltres, a mi i als companys del meu Grup, ens preocupa és que havent passat tants anys encara es trobi en la mateixa situació. Veiem que a les Corts Generals, l'any 78, es pren el compromís i l'obligació de presentar un projecte de llei sobre el retorn d'aquest patrimoni.

Després, diferents interpellacions, preguntes, aprovacions de mocions d'aquesta Cambra han anat recordant i han anat in-

sistint en aquest tema. Un tema que potser pel seu volum socialment a Catalunya té una relativa importància, però crec, senyores i senyors Diputats, que la importància la té davant de fer justícia a un sector popular, un sector del món cooperatiu, i que veu que molts d'aquests homes que esperen aquest retorn es van morint de vells, i la realitat del seu retorn no es fa efectiva.

I què passa mentrestant amb aquest retorn del patrimoni cooperatiu? Doncs bé, veiem que la majoria d'aquests béns es troben administrats per l'AISS, i com els tenen? Doncs, generalment els tenen llogats a uns preus ridículs, baixos, de vegades cedits, amb abandó, i mentrestant els seus antics propietaris s'ho han d'anar mirant.

En altres ocasions veiem que actualment cedeixen, es donen, i no pas als seus antics propietaris, sinó a mans d'alguns dels actuals sindicats.

Nosaltres creiem que tot això s'hauria d'arreglar, i s'hauria d'arreglar fent justícia i retornant-los als seus antics propietaris, que són els que per raó de justícia s'ho mereixen.

I és per tot això que, atès el temps transcorregut des de l'aprovació de tot aquest conjunt de resolucions i sense que encara no s'hagi produït una solució favorable en la línia que manifesta aquest Parlament, és per tot això que formulem aquesta interpellació, i, en nom meu i en nom del meu Grup parlamentari, demanem quins propòsits i quines mesures pensa prendre el Consell Executiu per a aconseguir aquest definitiu retorn del patrimoni cooperatiu.

Mentrestant veiem —i això ens preocupa també— que a l'Estat espanyol hi ha hagut un canvi de Govern, i amb aquest canvi de Govern en aquest aspecte —i jo sé que hi ha molts dels companys socialistes aquí a la Cambra que durant anys han lluitat també per aquest retorn—, ara veiem que ells, que quan eren oposició feien fins i tot proposicions no de llei, a les quals nosaltres donàvem suport, i que les perdien davant el Govern central, ara precisament, que estan en el Govern central, veiem que ells barren el pas a aquestes proposicions no de llei. I per això jo els demanaria molt sincerament que facin el que puguin, aquests companys, que crec que com jo reclamem des de fa molts anys, des d'abans de la democràcia ja, aquesta reivindicació del patrimoni sindical, que ens ajudin, i més veient aquesta expressió d'aquesta pre-potència, que ens ajudin també a poder arribar a aquesta justícia que representa el retorn del patrimoni cooperatiu.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : En nom del Consell Executiu, respon a la interpellació l'Honorable senyor Conseller de Treball.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, el senyor Pere Parera fa saber al Parlament de Catalunya que la sessió del dia 25 va aprovar una Resolució sobre el retorn del patrimoni cooperatiu. En aquesta Moció es manifestava clarament la voluntat de la institució parlamentària que s'aconseguís el retorn d'aquest patrimoni, acordant-se, d'una part, que el Consell Executiu continués fent les gestions oportunes davant el Govern de l'Estat per tal de solucionar aquesta qüestió, així com també sol·licitar al Consell de Ministres el compliment de la Moció aprovada per les Corts Generals l'any 78, en relació amb l'obligació de presentar un projecte de llei sobre el retorn

d'aquest patrimoni cooperatiu.

Com que ha transcorregut molt de temps des de l'aprovació d'aquestes Resolucions sense que encara no s'hagi produït una solució favorable a la línia manifestada pel Parlament de Catalunya, es pregunta quins propòsits té i quines mesures pensa prendre el Consell Executiu per a aconseguir definitivament el retorn del patrimoni cooperatiu.

Vull refermar, amb tota la contundència que calgui, que el Consell Executiu de la Generalitat té el propòsit de no parar de fer gestions i de promoure solucions fins a aconseguir que les cooperatives de Catalunya que varen ser espoliades l'any 39 recuperin el seu patrimoni.

Al Departament de Treball es va crear fa quatre anys el registre de cooperatives espoliades, i posteriorment s'ha elaborat un estudi, que serà objecte d'una publicació dintre de poc, de tot el procés de confiscació del patrimoni de més d'un centenar de cooperatives, amb el detall de la situació actual de cada una d'elles. I vull aclarir que des del principi de la Generalitat restaurada fins ara —ja des del temps del meu antecessor— no s'ha parat de fer accions i gestions prop del Govern central perquè es retornessin aquests patrimonis confiscats en circumstàncies d'abús de poder.

Les gestions fetes pel meu Departament s'han encaminat a plantejar el problema al Ministeri de Treball, a Madrid, tenint en compte que s'hi han anat succeint, fins ara, sis titulars des que jo formo part del Departament de Treball.

L'última gestió la vaig fer el gener passat, prop del Ministre senyor Almunia, i jo penso que el Ministre va ser especialment sensible quan em va prometre que el Govern tramitaria aviat el Projecte de Llei corresponent. Així mateix, puc dir que, d'una manera indirecta, se'm va fer aquesta proposta el 23 de febrer passat, relativa que el Congrés de Diputats aprovaria una llei de retorn dels patrimonis confiscats a cooperatives i a centres culturals a l'acabament de la guerra civil, i, alhora, facultant el Parlament de cada Comunitat Autònoma perquè formalitzés el retorn dins d'aquest marc normatiu de la Llei. A mi em semblava una iniciativa especialment encertada de qui em feia aquesta proposta, alt executiu del Ministeri de Treball, fent jugar tant el Parlament de Madrid com el nostre Parlament en aquest sentit.

Però, paral·lelament a les gestions fetes directament per la Generalitat, jo vull fer esment —si no, sembla que seria injust en aquest sentit— al que s'ha fet per diverses vies parlamentàries. Per exemple, una interpellació, molt enèrgica al Govern central, feta pel qui aleshores era membre del Congrés de Diputats de Madrid, el senyor Joan Reventós, el 27 d'abril del 78; també, i paral·lelament, una proposició de llei sobre retorn d'aquests patrimonis, presentada per Senadors de diversos Grups parlamentaris, el 23 de gener del 78, i encara un prec al Govern, en aquesta matèria, formulada pel Senador senyor Francesc Ferrer i Gironès i pel senyor Joan Codina i Torres, el juny del 81.

I també, el 18 de novembre del 81, l'aleshores Diputat socialista, el senyor Ernest Lluch, va presentar una proposició de llei de retorn del patrimoni confiscat a cooperatives i centres culturals en acabar la guerra civil. I el 16 de novembre del 82, el representant del Grup parlamentari de la Minoria Catalana va presentar també una proposició de llei gairebé idèntica a la presentada..., la que he esmentat abans, del senyor Lluch.

No vull entrar aquí en un judici d'intencions, perquè no correspon a un càrrec de Govern formular-ho, però no puc amagar a aquest Parlament que el Govern de Madrid mai no ha manifestat un interès del tot en aquest retorn cooperatiu, entre altres coses perquè té unes complicacions jurídiques considerables.

I això també ho puc reiterar, a partir del Govern actual, malgrat que està compost per membres d'un partit que ha manifestat reiteradament interès en això, i penso que, en part, condicionat per la complexitat jurídica, pel que ha donat de resposta a aquestes últimes iniciatives en aquest sentit. Suposo que les senyores Diputades i els senyors Diputats estan assabentats de la carta que, en nom de la Presidència del Govern, el Secretari d'Estat per a les relacions amb les Corts i coordinació legislativa va adreçar a un Grup determinat del Congrés dels Diputats, dient que no podia assumir aquesta Proposició no de Llei perquè implica augment dels crèdits i una disminució dels ingressos pressupostaris. En definitiva, era no accedir a aquesta Proposició de Llei que presentava un determinat Grup parlamentari a la Cambra de Madrid.

Cal dir que aquest procés de retorn del patrimoni cooperatiu és prou complex, és prou —des del punt de vista tècnic, des del punt de vista jurídic— llarg, malauradament, perquè no hagi d'implicar uns suplementos de crèdits ni de despesa en els pressupostos anteriors als de l'aprovació, als que s'estan fent ara, aquests dies. Per tant, amb voluntat política això es podia començar a endegar, i penso que haig d'informar aquesta Cambra que aquesta voluntat —i arran de la interpellació que se m'ha fet— en aquest moment queda una mica diluïda. Queda una mica diluïda perquè aquesta Proposició de Llei que un determinat Grup va fer no ha estat acceptada, posant com a excusa —al meu entendre— el fet que augmentava el crèdit i la despesa. Penso que no és així; és a dir, el tractament jurídic és llarg, i penso que cal endegar-ho com més aviat millor, perquè, si no, anem retardant una cosa que, de justícia, correspon a les cooperatives de Catalunya i que va ser espoliat per la dictadura d'una manera injusta, i aquesta democràcia encara està en deute amb tota aquesta gent, i que, si no ho fa, tenim un deute, des del punt de vista democràtic, amb tota aquesta colla de persones, ciutadans cooperadors de Catalunya d'abans del 39, que amb el seu esforç havien bastit aquests edificis, havien fet aquestes cooperatives. Per tant, i també des d'aquí, tot i que no és la tribuna adequada, jo haig de fer una crida al Govern de Madrid perquè endegui, com més aviat millor —com a reparació fonamentalment democràtica a totes aquestes cooperatives de Catalunya—, aquest retorn cooperatiu.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : El Diputat interpellant desitja replicar? *(Pausa.)*

El Sr. PARERA *(de l'escó estant)* : Senyor President, estic plenament d'acord amb la contesta que ha donat l'Honorable Conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política esportiva a Catalunya

El Sr. PRESIDENT : Gràcies. Passem, doncs, al punt següent, que és la interpellació al Consell Executiu sobre la polí-

tica esportiva a Catalunya, que formularà el Diputat senyor Daniel Terradellas, del Grup Socialista. El senyor Terradellas té la paraula per al torn d'exposició.

El Sr. TERRADELLAS : Senyor President, senyores i senyors Diputats, és evident per a tothom la importància que les societats modernes i els pobles més avançats donen, cada dia més, a la pràctica de l'esport i a la competició esportiva. Tant és així que el desenvolupament que hi ha hagut en les darreres dècades no ens dona un model seriós de plantejament, i jo afegiria que el futur encara és per dibuixar.

Potser a Catalunya això ho vivim d'una manera més intensa : la pràctica esportiva barrejada amb l'esport espectacle, educació física amb el lleure, els traspassos i competències reconegudes per l'Estatut, i tot això enmig d'un procés de constitució de l'Estat de les Autonomies.

És lògic, doncs, reconèixer que el moment actual de Catalunya, pel que respecta a la política esportiva, és singularment difícil. Però per a fer-hi cara tenim un avantatge, que és una llarga història com a poble, un antic esperit i patrimoni de pràctica esportiva i, sobretot, tenim una gran quantitat d'entitats públiques i privades que consolida un marc envejable per a la pràctica i l'organització de l'esport en les diferents modalitats.

Vull insistir en aquest patrimoni humà i organitzatiu que tenim, que amb més voluntarisme que mitjans ha consolidat a Catalunya centenars d'entitats, clubs i associacions, la gran majoria extremadament modestos, que no vol dir menys preparats, i que, en justícia, hem de reconèixer l'esperit altruista de la majoria d'ells.

No es pot entendre avui l'esport sense distingir què és l'espectacle —i també negoci, en alguns casos—, del que són els valors de la pràctica esportiva : un mitjà de desenvolupament integral de la persona, complement fonamental de la cultura, forma bàsica de salut i mitjà idoni per a la relació entre les persones.

En una societat com la nostra, en què l'ambient, el treball, les presses, l'*stress*, l'individualisme i la competència fan poc atractiva la situació, és l'esport, la pràctica de l'esport, un mitjà positiu per a combatre-ho. És per això que els estaments públics, les diferents administracions, d'un temps cap aquí, han vist la necessitat d'impulsar l'esport, i no pas com un factor de distracció, sinó per a trobar-hi els valors positius que hem esmentat.

Així no vull dir que estiguem en contra de l'esport-espectacle, sinó a favor de l'esport participatiu. Per això entenem l'esport com un servei públic. Per això, en els diferents òrgans de l'Administració on els socialistes tenim responsabilitats, impulsem l'esport amb aquesta filosofia de servei públic, tasca en què en la immensa majoria dels casos trobem en els esportistes, tècnics, organitzadors i entitats el millor vehicle de col·laboració. L'experiència de govern en aquests darrers anys en els ajuntaments ens confirma, amb èxits de participació i de col·laboració que hem rebut, que estem en el bon camí, malgrat els escassos recursos que hi hagi hagut.

A Catalunya, senyores i senyors Diputats, tenim, com he dit, un important capital humà; tenim, però, una manca de mitjans i d'equipaments, que no estan a l'altura de les necessitats. És per això que els socialistes, també els tècnics, els esportistes, les entitats, els escolars, tots els ciutadans esperem de qui en depèn —en aquest cas la Generalitat— la política

adequada per a corregir les deficiències, garantir la pràctica esportiva i l'educació física, i engrescar el màxim de potencial humà, organitzatiu i administratiu, cap al disseny d'una política de l'esport a Catalunya per al futur a curt i a mitjà termini.

La sol·licitud de la ciutat de Barcelona per a seu olímpica el 1992 pot ésser —crec que ha d'ésser— la plataforma, no només per a un gran espectacle o per a canvis estructurals necessaris per a l'àrea metropolitana, ni tampoc no ha de quedar en la construcció d'equipaments esportius, ni encara —com algú ha dit— per a aconseguir que un català s'emporti una medalla d'or. No ha de ser això. L'experiència —per cert, ben cara— dels Mundials-82 ens ho ha demostrat. Fomentem la pràctica de l'esport, posem-hi els mitjans necessaris, engresquem infants, joves i no tan joves a la pràctica de l'esport, que és la millor medalla que ens podem posar.

Jo crec que en el procés de la reconstrucció autonòmica de Catalunya, el benentès món de l'esport català hi tenia una gran confiança; uns hi veien un mitjà per a deslliurar-se de l'actuació antidemocràtica, caciquil, de vegades, centralista i dirigista; altres hi veien l'oportunitat d'ésser participants de l'estructuració autonòmica de l'esport, i uns altres hi endevinaven la possibilitat de poder aconseguir les aspiracions de la generalització de l'educació física a l'escola, d'acabar amb les disbauxes de les subvencions, de reduir el dèficit d'equipaments sota unes directrius parlades i discutides.

Finalment, també s'esperava un marc legal per a treballar-hi de valent. No vull pas dir que la Direcció General d'Esports no hagi fet res del que necessitàvem; el que sí que afirmo és que en alguns casos s'ha fet poc i en d'altres s'ha fet malament. S'ha produït, sens dubte, un fort descens dels qui esperaven una dinàmica autòctona, progressista, planejada, i que acabés els vells i forts defectes de l'època franquista en matèria d'esports.

Del que ens diu que farà el Director General d'Esports, senyor Josep Lluís Vilaseca, en la sessió d'informació de la Comissió de Cultura d'aquest Parlament, a la pràctica de la Direcció General d'Esports, evidentment hi ha un gran tros. Els resultats són una política d'aparador, d'aparador d'inauguracions i de declaracions, una distribució de subvencions que a ningú no ha de sorprendre que qualifiqui de «repartidora», hàbit que pot donar perfectament un benefici a curt termini al partit que dona suport a l'actual Govern de la Generalitat, però nosaltres creiem que no ajuda gens una política global, amb uns fonaments, que Catalunya necessita en l'àmbit esportiu.

L'esforç econòmic és realment important, i ja vàrem dir-ho en el debat de pressupostos. Però, en canvi, queden desaprofitats aquests diners, aquesta inversió pública que fa la Generalitat, per la manera de distribuir-ho. Els criteris que donen per a sol·licitar subvencions tècnicament poden ser correctes, però vénen mutil·lats per la manca de bases de plantejament, i a la pràctica això permet una actuació que moltes vegades no té ni cap ni peus.

El mateix Director General ens deia, en aquest Parlament, ja fa dos anys, que en un termini d'un —o sigui, ja ha passat un any— el Consell Executiu presentaria la llei de l'esport català, eina bàsica per al desenvolupament autonòmic en l'àmbit esportiu. No ha entrat i, el que és més greu, ens fa falta encara un marc de normativa.

En el *Diari Oficial de la Generalitat* hem vist tres tipus d'ini-

ciatives : estructuració de la Direcció General com a conseqüència dels traspassos, el Decret de creació de les Federacions Catalanes i les Normes per a sol·licitar les subvencions...

El Sr. PRESIDENT : Senyor Diputat, ha passat ja del seu temps. Li prego que abregui.

El Sr. TERRADELLAS : Sí, moltes gràcies, senyor President. Jo crec que és ben poc, després de tres anys de govern i amb tots els traspassos fets des del setembre de l'any 80 i amb la necessitat que té Catalunya per a consolidar l'àmbit esportiu. Creu molta gent —i joestic d'acord amb ells— que del centralisme de Madrid, a través de les Delegacions provincials, hem passat al centralisme d'Esplugues, seu de la Direcció General d'Esports.

Tot això —i per abreujar, seguint les instruccions del senyor President— ens va portar a presentar aquesta interpellació, la pregunta concreta de la qual diu el següent : «Quins són els criteris i els propòsits del capteniment del Consell Executiu de la Generalitat en matèria de política esportiva a Catalunya?»

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Per a la resposta, en nom del Consell Executiu, té la paraula l'Honorable senyor Conseller Adjunt a la Presidència.

El Sr. CONSELLER ADJUNT A LA PRESIDÈNCIA : Molt Honorable senyor President, Il·lustres senyores i senyors membres d'aquesta Cambra, per a portar a terme unes accions determinades, com la plasmació d'una política, en aquest cas l'esportiva, s'ha de tenir en compte la situació esportiva del moment, que si d'un cantó és la resultant del nivell esportiu, d'un altre és la base sobre la qual la política haurà de recolzar-se per a millorar-la. És, doncs, important de definir l'estructura esportiva que cal desenvolupar, sense oblidar que, en el nostre país, aquella ha estat fruit d'un procés en què la iniciativa del poble com a tal, amb els seus clubs, associacions, entitats culturals, etcètera, des de les comarques més petites a les grans ciutats, ha estat determinant, marcant un camí que va ser el punt de partida. La política esportiva del Consell Executiu de la Generalitat és, doncs, un conjunt d'actuacions a tots els plans i de tot tipus adreçades a millorar el nivell esportiu a Catalunya.

En el desenvolupament primari cal contemplar dues estructures bàsiques : l'escola i el club, associació o entitat esportiva. D'ací en sortiran d'altres, que podríem anomenar estructures pont, les escoles esportives i tot un seguit d'elements que les envolten, donant-los suport : els ensenyants, els tècnics, les instal·lacions i equipaments esportius, la investigació, les federacions, la mateixa administració. Per a desenvolupar el model d'aquestes estructures, la política esportiva es planteja com un conjunt de programes que han d'obeir l'objectiu final d'elevat el nostre nivell esportiu, entenent que aquest depèn, en principi, del nombre de practicants, qualssevol que siguin llurs possibilitats —és a dir, oferir a tothom la possibilitat de fer esport—, i, en segon lloc, de l'*élite*, que és la dimensió qualitativa del nivell esportiu.

Per assolir aquest objectiu, el Govern de la Generalitat ha plantejat la seva actuació en diferents camps i, en primer terme, en els que tendeixen a actuar en la via del simple practcant, provocant el seu increment. Són els programes anomenats de promoció. Els propòsits cal que siguin simultanis en

els aspectes següents : incorporació de nous practicants, permanència dels que ja en són, reincorporació de tota mena d'especialistes i increment del nombre d'hores de pràctica. Els criteris en aquest apartat, cal definir-los en el sentit de reforçar tot el que s'està fent, analitzar totes les iniciatives d'entitats, clubs, ajuntaments, etcètera, que es puguin plantejar, i canalitzar esforços que permetin d'aconseguir els propòsits previstos. Al mateix temps, plantejar programes concrets, un aspecte de l'esport en l'edat escolar, esports especials, escoles de promoció, etcètera. Un element primordial per al desenvolupament i realització d'un gran nombre d'aquestes actuacions són els consells comarcals de l'esport, estructura que representa els elements implicats en aquest camp : ajuntaments, entitats esportives, escoles, pares, tècnics, que actuen com a veritable eina descentralitzadora i de gestió.

Els programes de tecnificació contemplan la via qualitativa del nivell esportiu, actuen en la via practicant d'alt nivell en què els propòsits cal que siguin simultanis en els aspectes següents : millorar el nivell tècnic, ampliar la vida mitjana del practicant d'alt nivell. Els criteris d'aquest apartat passen per la consideració que els esportistes més capacitats trobin les condicions i els ajuts més adequats per a aconseguir el nivell més alt possible. Els centres de perfeccionament, les beques i ajuts per a l'estudi, de residència, per a pràctica, etcètera, són les accions que es porten a terme per a desenvolupar aquest camp. En aquests plantejaments que actuen directament per millorar el nivell esportiu, tant en la promoció com en la tecnificació, s'ha de comentar el rol dels clubs i les federacions, cal conèixer el paper dels clubs i associacions esportives com a cèl·lules primàries que aglutinen els esportistes, i que en el nostre país han estat els que fonamentalment han impulsat el nostre nivell i model d'estructura esportiva, i que podem considerar com un patrimoni que ens aporta molts aspectes positius. Ara, doncs, cal potenciar l'associacionisme esportiu com a via principal i prioritària de participació majoritària, afavorint la creació de clubs polisportius i associacions polisportives que compleixin la triple missió : ensenyar —escola esportiva—, competir i practicar.

Les federacions, com a conseqüència lògica dels clubs i associacions esportives, han d'ésser potenciades al màxim i se'ls ha de donar tot el suport possible. Aquest propòsit ha estat prioritari en abordar la constitució de les federacions catalanes com a entitats amb personalitat jurídica pròpia i en l'àmbit de l'esport de cadascuna per a tot Catalunya. En els dos apartats, tant amb referència als clubs com a les federacions, el Govern de la Generalitat ha plantejat ajuts per a llur desenvolupament i llurs activitats.

Ja comentat el paper de la promoció i la tecnificació com a vies directes vers els practicants, cal comentar ara els propòsits respecte a un conjunt d'elements que donen suport per a llur correcte desenvolupament : els ensenyants, els tècnics, les instal·lacions. És evident que tant en els apartats de la promoció com en els de la tecnificació, un dels principals protagonistes és el personal tècnic, els ensenyants de l'esport. En aquest camp, el propòsit del Govern de la Generalitat està adreçat a aconseguir un nombre de tècnics i ensenyants suficient per al desenvolupament esportiu que es pretén i del grau de qualitat adient per a cada nivell. Dues línies vitals cal utilitzar : els llicenciats d'educació física, formats a l'INEF, com a element

prioritari per al nostre desenvolupament en aquest camp, i l'Escola Catalana de l'Esport, que, en col·laboració amb les federacions catalanes, ha de provocar la formació de tècnics a tots els nivells i en tots els camps propis de l'esport, de gestió d'equipaments, d'animadors, etcètera. Els criteris han estat de procurar el màxim desenvolupament en aquest camp, i n'és una prova la creació d'una delegació de l'INEF a Lleida.

L'objectiu de tot programa d'equipaments i instal·lacions esportives és d'aconseguir un nombre i tipus d'instal·lació que satisfaci, d'un cantó, les necessitats existents, i, de l'altre, que en generi de noves. Aquest objectiu parteix del fet de constatar, d'una banda, la importància que en el desenvolupament de l'esport tenen les instal·lacions, els equipaments esportius i, per tant, llur construcció, i, de l'altra banda, la necessitat que aquestes instal·lacions obeeixin i siguin realitzades a partir d'unes premisses ben diferenciades d'allò que fins fa poc era vigent. Amb el plantejament actual la participació activa —espais dedicats als esportistes— ha d'excel·lir sobre la participació passiva —espais dedicats als espectadors. Així, doncs, els propòsits cal que siguin simultanis en els aspectes següents : la construcció de noves instal·lacions, la realització d'obres de millora de les ja existents, el manteniment racional i correcte de les instal·lacions i l'increment del grau d'utilització. Davant d'aquest propòsit, és evident que cal impulsar la construcció d'instal·lacions racionals quant a llur concepció i d'un grau d'utilització molt alt i diversificat, que afavoreixin un manteniment econòmic, que puguin ésser a l'abast del més elevat nombre de gent possible i que tinguin una gestió correcta.

Els criteris emprats van ser, d'un costat, de posar en marxa una normativa en aquest aspecte, tant tècnicament com administrativament, que reguli i encarrili totes aquestes qüestions, normativa que puntualitzi les instal·lacions i els programes tipificats per la norma i determini qui pot sol·licitar l'ajut : entitats públiques, entitats esportives sense fi lucratiu i centres d'ensenyament. De l'altre costat, realitzar un estudi quantitatiu de les instal·lacions existents a nivell de municipi i comarca, estimant les necessitats a cada nivell, per a les quals s'ha determinat una primera aproximació al dèficit existent, base per a planificar els ajuts.

Al mateix temps, s'ha determinat un pla especial que obeeix a una planificació concreta de les necessitats de la zona, i, d'acord amb el qual, hom pretén de generar grups pilot de promoció esportiva i recreativa, mitjançant una gestió molt estudiada.

Fins a aquí hem expressat els criteris i propòsits del Consell Executiu de la Generalitat en matèria de política esportiva a Catalunya, motiu d'aquesta interpellació. En el seu preàmbul es fa unes consideracions que el Consell Executiu vol puntualitzar. La política esportiva autonòmica ha estat posada en marxa i actualment és una realitat inqüestionable en el nostre país, perquè en tots els camps de l'esport s'han encetat programes i realitzat actuacions : esport en l'edat escolar, docència, equipaments, lleure, federacions, clubs, etcètera. L'acció legislativa que es reclama ha estat portada a terme mitjançant decrets, ordres i diferents normatives, tant en el camp dels equipaments com en el de les federacions, clubs i associacions esportives, subvencions de tot tipus, equipaments, material esportiu, escoles de promoció, activitats, etcètera. L'acció legis-

lativa no ha estat portada fins al darrer terme perquè la Ley Básica de la Cultura Física y del Deporte no ha estat desenvolupada plenament, i actualment és motiu de revisió pels responsables de l'esport a nivell de l'Estat espanyol.

Les actuacions en tots els camps han estat fetes amb plantejaments globals i realitzables, actuacions que han arribat a tot Catalunya, com a conseqüència dels diferents programes planificats, que són els següents. Instal·lacions esportives: 426 subvencions, que corresponen a 297 ajuntaments, 62 centres d'ensenyament i 67 entitats esportives. Quant a federacions i clubs: 321 subvencions a clubs i associacions esportives, 43 subvencions a federacions, posada en marxa de cinc centres de perfeccionament. Activitats de lleure : corresponen 195 subvencions, de les quals 69 són per a ajuntaments, patronats municipals i consells comarcals. Cursets d'àrbitres: 49 cursets, dels quals 35 han estat organitzats per ajuntaments, patronats municipals i consells comarcals. Escoles de promoció: 496 escoles subvencionades, de les quals 150 corresponen a ajuntaments, patronats municipals i consells comarcals i quasi la totalitat de la resta a escoles públiques i associacions de pares d'alumnes. Esports especials: 18 centres subvencionats, dels quals 4 són d'ajuntaments, patronats municipals d'esports i consells comarcals. Quant a material esportiu: 285 centres subvencionats, dels quals 24 corresponen a ajuntaments, patronats municipals d'esports i consells comarcals, i quasi la totalitat de la resta a escoles públiques i associacions de pares d'alumnes. Ampliació del nombre d'estudiants d'INEF amb l'obertura d'una delegació a Lleida.

Aquesta llista resumeix alguns programes de la nostra política esportiva, amb la qual arribem a tots els indrets de Catalunya : ajuda als ajuntaments, entitats esportives, federacions catalanes, centres d'ensenyament, i amb la creació dels consells comarcals de l'esport, amb la participació de tots els ajuntaments de la comarca, es gestionen recursos i actuacions.

Moltes gràcies, Molt Honorable senyor President.

El Sr. PRESIDENT : El Diputat interpellant, senyor Terradellas, té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. TERRADELLAS : Moltes gràcies, senyor President. Intentaré puntualitzar algunes de les qüestions que ens ha tret l'Honorable Conseller Adjunt a la Presidència.

Esport federatiu. Certament, ho he dit, el Consell Executiu ha tret un Decret de constitució jurídica de les federacions catalanes, però: 1) això en la pràctica només serveix per a rebre subvencions; 2) moltes federacions espanyoles —moltes, no totes— ignoren completament la creació de les federacions catalanes; 3) encara hi ha algunes federacions per constituir-se, som l'any 1983 —parlo de ciclisme, parlo de motorisme.

Un altre punt. En alguns estatuts de federacions catalanes s'han permès actituds de bells records caciquils que nosaltres pensàvem poder ja oblidar, tot i que els interessats ho han fet saber a la mateixa Direcció General.

Monitors i tècnics. Peça clau per al desenvolupament de l'educació física i l'esport a Catalunya. Persisteix la disbauxa de les titulacions; tothom dóna títols, tothom ha donat títols, des del Frente de Juventudes...; persisteix encara tota una disbauxa de titulacions que jo penso que en aquestes altures s'hauria d'haver intentat resoldre.

És cert que la Direcció General d'Esports ha fet alguns cursets per a monitors. Uns d'ells fa dos anys que es varen fer i

encara se'ls ha de donar la titulació; concretament, al Baix Llobregat. Es demana, no obstant això, que per a rebre una subvenció per a una escola esportiva els ajuntaments han de tenir tècnics preparats, i, no obstant això, ho repeteixo, alguns d'ells encara han de rebre la titulació.

Educació física a l'escola, realment, tema fonamental, jo diria prioritari. La Llei d'Educació Física diu que s'ha de garantir l'ensenyament d'aquesta assignatura a totes les escoles de Catalunya, tant a EGB com a BUP, com a Formació Professional. Saben perfectament les senyores i els senyors Diputats que això no es fa. No es fa perquè no hi ha una voluntat que es pugui fer i no hi ha tampoc els mitjans, que moltes vegades han de posar els ajuntaments de les seves arques per a poder-ho tirar endavant. Són els ajuntaments, en molts de casos, qui han de suplir la manca de mitjans que hi posa la Conselleria d'Ensenyament.

Punt final : subvencions. Honorable senyor Conseller, aquí sí que em sembla que la disbauxa... Jo ho he intentat mirar tant per activitats, com per clubs, com per instal·lacions de totes maneres i, realment, he trobat que era molt difícil de poder aconseguir esbrinar-ho. Els clubs se subvencionen per diferents criteris i un dels quals —ja se n'ha parlat en aquest Parlament— són aquests clubs —diu, textualment— «clubs modestos», entre els quals es posa el RACC, Real Automòbil Club de Catalunya, el Club de Tennis Barcino, el Club de Tennis Barcelona. Jo penso que ni ells es volen sentir clubs modestos, i penso que aquest no és el camí per a subvencionar aquesta mena de clubs. Jo penso que difícilment d'aquesta manera el Consell Executiu de la Generalitat pot tenir al seu costat, com a mitjà de poder arribar al conjunt de l'esport, tots els clubs de Catalunya mentre ells veuen aquesta, realment, disbauxa a l'hora de donar les subvencions.

M'ha cridat una mica l'atenció la desproporció de les subvencions que es donen a clubs i entitats de l'esport nàutic. Jo, en un to irònic —però em sembla que no hi veig altra explicació— diré que és que el Consell Executiu té una preferència per a la navegació, perquè és que no hi veig altres explicacions.

Però els equipaments és la part més grossa: 2 300 milions de pessetes que dóna la Generalitat per a aquest any 1982. Es diu que s'agafa el criteri comarcal, no és cert. Als Consells Comarcals, peça fonamental i experiència que hauria de ser fonamental per al desenvolupament de l'esport a Catalunya, no se'ls escolta, no es té en compte el seu criteri a l'hora de distribuir les subvencions. No només als Consells Comarcals, sinó també als mateixos ajuntaments; ahir mateix m'explicava l'Alcalde de Castelldefels que ells han demanat una subvenció per a un equipament que no se'ls ha donat i, en canvi, s'ha donat extraoficialment a una entitat privada, lluny del poble, que no té cap eficàcia pública. Això sí, a la campanya electoral Convergència i Unió predicava que es donaria aquesta subvenció.

A mi m'espanta, de veritat —i ho dic amb un to cordial—, quan llegeixo a la premsa que la Direcció General d'Esports pensa ampliar el pressupost fins a 5 000 milions de pessetes sobre la base d'aquesta disbauxa que nosaltres hem vist. És cert que s'ha arribat a tot arreu, això és cert; el que passa és que s'ha fet mal fet perquè no es parteix d'un plantejament de cap on es vol anar, uns criteris comarcals; és que ni els ajuntaments tenen coneixement de quan la Generalitat subvenciona

una entitat pública o privada del mateix ajuntament; com a mínim, el vist-i-plau del Conseller d'Esports de qualsevol ajuntament.

En definitiva, senyores i senyors Diputats, nosaltres entenem que la política esportiva de la Direcció General, que no diem que no ha fet res, sinó que diem que el que s'ha fet no s'ha fet prou bé i que, en alguns casos, s'ha fet clientelisme perquè els criteris de subvenció, que és la part més important, són simplement normes per a dir com ho has de fer per a demanar ajuda, però no diuen com la Direcció General d'Esports donarà l'ajuda, perquè permet una flexibilitat enorme, i, en alguns casos, senyores i senyors Diputats, hem vist casos enormes.

La meua mateixa comarca arriba a un conveni entre la Diputació de Girona i la Direcció General d'Esports per a fer un programa per dos anys. En aquest conveni es diu que durant aquests dos anys, de 33 milions, se'n donaran 4 per a l'Ajuntament de Sant Joan les Fonts, per a un camp de futbol, senyores i senyors Diputats, i 29 milions per a una piscina coberta, per a l'ampliació d'una piscina coberta d'un club privat, que, a més a més que no hi pot arribar tothom, el sol fet de poder ser soci val més de 15 000 pessetes. Però és que no, resulta que això no és tot, perquè, a part les subvencions que ens passa la Direcció General d'Esports, resulta que se'n donen d'altres de subvencions; llavors, quan parlem en convenis de la Diputació amb la Direcció General d'Esports, a qui ens hem de creure? El pactat, l'acordat o el que dóna la mateixa Direcció General d'Esports.

I, quant als Consells Comarcals, hi ha un cas bastant flagrant: al Maresme, a Mataró, un Consell Comarcal d'Esport de què l'Ajuntament no en sabia pràcticament res. Domicili del Consell Comarcal d'Esports del Maresme —el representant, el President del qual és encara en Josep Masriera—; carrer Riera, número 54, de Mataró, domicili personal d'aquest senyor que era, certament, el Regidor d'Esports de l'Ajuntament de Mataró. Es va trencar el pacte a l'Ajuntament i deixa de tenir la regiduria d'Esports. Què passa? La Generalitat no se n'assabenta? Sí que se n'ha d'assabentar, perquè aquest senyor és funcionari de la Direcció General d'Esports. De coses com aquestes, a mi em sembla que en trobaríem bastants, i a mi em sembla que estem fent un flac favor al que ha de ser el conjunt de l'esport, perquè, tot i que és un món a part, hi ha gent que té una certa sensibilitat, que vol ser a part del món de la política, jo crec que estàvem en una oportunitat, en una situació privilegiada per a començar a tirar endavant una política engrescadora, en què participés tothom en matèria de política esportiva, i jo penso que actituds, jo diria, no personals del mateix Director General d'Esports, que a mi em mereix tot el respecte, però sí de la política que fan alguns Departaments de la Direcció General d'Esports, retallen tota possibilitat d'obertura, i jo —ja ho he dit de vegades en algun cas en aquest Parlament de Catalunya— entenc que són actituds, si no de capelleta, en alguns casos fa la impressió que són d'interessos personals. D'aquesta manera, senyores i senyors Diputats, el que és bo és asseure'ns, parlar-ne i intentar rectificar-ho perquè el volum de pressupost és elevat i perquè la responsabilitat que tenim davant del poble de Catalunya és enorme.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller desitja exercir el

torn de rèplica? Té la paraula l'Honorable senyor Conseller Adjunt a la Presidència.

El Sr. CONSELLER ADJUNT A LA PRESIDÈNCIA: Honorable senyor President, Il·lustres senyores i senyors membres d'aquesta Cambra, la rèplica que acaba de formular l'Il·lustre senyor Diputat interpellant crec jo que és absolutament mancada de lògica i, fins i tot, gosaria dir d'una intenció exclusivament crítica, i no de crítica constructiva.

Com a mostra d'això voldria parlar precisament d'aquesta al·lusió que ha fet als clubs modestos, sense tenir en compte que el Conseller que està en l'ús de la paraula va fer una compareixença a la Comissió corresponent d'aquesta Cambra per parlar, precisament, d'alguna cosa relacionada amb això, i el senyor Diputat, l'Il·lustre senyor Diputat, no ha tingut gens en compte les respostes que jo vaig donar en aquesta compareixença, on resultava ser que els clubs no modestos, que estaven dins d'una llarguíssima llista, no arribaven al 7% del total, i, encara, es tractava d'actuacions d'afavorir o subvencionar actuacions d'aquests clubs, que posaven l'esport no per als seus afiliats, que podien ser de caràcter elitista, sinó per a poder-hi donar una participació a persones que no tenien accés a aquest nivell preferent i que aportaven per fer aquesta política una quantitat molt superior, enormement superior, a la que representava la subvenció de la Generalitat. Això sol demostra que la rèplica de l'Il·lustre Diputat ha estat feta amb una intenció no pas totalment objectiva. En aquest sentit, doncs, voldria dir que moltes de les altres coses que ens ha dit es poden calibrar de la mateixa manera i, sobretot, aquesta acusació que hem sentit tantes vegades del clientelisme, que jo haig de rebutjar amb la major energia. Jo podria dir que he estat constantment —jo mateix, personalment— atenent peticions que no eren precisament meves, perquè no em pertocaven directament, perquè la meua intervenció en les qüestions de la Direcció General d'Esports es refereixen, exclusivament, a la tasca parlamentària, però, malgrat tot, he acollit moltes vegades suggeriments i peticions d'ajuntaments que no són, precisament, dels pertanyents als partits que donen suport al Govern i que han estat ateses, tan bé com hem sabut fins i tot, amb intervencions personals i amb presència meua a les poblacions on estaven radicades aquestes instal·lacions que havien de ser ampliades, o que havien de ser inaugurades o potenciades.

Per tant, en aquest sentit, jo vull, una vegada més, rebutjar aquesta acusació de clientelisme, que no existeix més que en el terreny de la propaganda política.

Moltes gràcies, Honorable senyor President.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'Estatut de la Funció Interventora

El Sr. PRESIDENT: Passem ara, per acabar aquesta reunió del matí, al punt setè de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre l'Estatut de la Funció Interventora, que va ser presentada pel Diputat senyor Ribó, en nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, i que formularà el Diputat senyor Lucchetti.

El Sr. LUCCHETTI: Senyor President, senyors Diputats, senyores Diputades, molt breument, aquesta és una altra història d'incompliments flagrants i manifestos, no de qualsevol cosa, sinó d'una disposició addicional d'una Llei del Parlament

de Catalunya, una Llei tan important com la Llei de Finances Públiques de Catalunya. Jo seré molt breu, i anuncio que retiro la interpellació i seré molt breu. Aquesta Llei va entrar en vigència l'11 d'agost del 82, per tant, l'11 de febrer acabava un termini en el qual es deia que en sis mesos de l'entrada en vigor d'aquesta Llei s'aprovarà, a proposta del Conseller d'Economia i Finances, i es presentarà al Parlament un Projecte de Llei referit a l'Estatut de la Funció Interventora. Nosaltres, el 23 de març vam presentar aquesta interpellació perquè no s'havia presentat, i, per una d'aquelles casualitats del destí, segurament, ahir o abans-d'ahir va entrar en aquest Parlament aquest Projecte d'Estatut de la Funció Interventora. Jo no faré cap més comentari, ja he dit que retirem la nostra interpellació. L'únic que nosaltres, això de l'impuls de l'acció de govern que diu l'article 30 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, que es concedeix com a competència del Parlament, no l'entem d'aquesta manera; ens temem que el Consell Executiu sí que interpreti que això és un impuls de govern que ha de fer el Parlament.

Res més, senyor President. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies. Havent estat retirada la interpellació no procedeix continuar sobre aquest punt i suspendrem, doncs, la sessió fins a les cinc de la tarda.

Se suspèn la sessió.

(La sessió se suspèn quan manquen tres minuts per a les dues de la tarda i es reprèn a un quart i sis minuts de sis.)

Interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei sobre Declaració com a Paratge Natural d'Interès Nacional del Massís del Pedraforca

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió. Continuem amb el vuitè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei sobre Declaració com a Paratge Natural d'Interès Nacional del Massís del Pedraforca, que formularà el Diputat senyor Francesc Padullés, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

El senyor Padullés té la paraula per al torn d'exposició.

El Sr. PADULLÉS : Senyor President, retirem aquesta interpellació.

Interpellació al Consell Executiu sobre la competència exclusiva en matèria estadística d'interès de la Generalitat

El Sr. PRESIDENT : La interpellació queda retirada. Passem, doncs, a la següent, que és una altra interpellació que ha de formular també el mateix Diputat, senyor Padullés, sobre la competència exclusiva en matèria estadística d'interès de la Generalitat.

El senyor Padullés té la paraula.

El Sr. PADULLÉS : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, la interpellació té tres aspectes : el que fa referència a la competència exclusiva que té el Consell Executiu de la Generalitat, d'acord amb l'article 9.33 de l'Estatut, en relació amb estadística d'interès de la Generalitat; l'acord signat entre el Director General de l'Institut Nacional d'Estadística i el Secretari General del Departament de Presidència

de la Generalitat d'un conveni de col·laboració en matèria d'estadístiques estatals, i, l'altre aspecte, que és el de la utilització d'aquesta facultat exclusiva que confereix l'Estatut a la Generalitat en relació amb el món del treball, amb els problemes de l'atur i amb el frau de l'atur.

Voldria dir que aquest Diputat que els parla no té coneixement d'un desenvolupament d'aquesta competència exclusiva que dóna l'Estatut per part, no ja del Departament de Treball, sinó per part del conjunt del Consell Executiu. I a nosaltres aquest és un aspecte que ens preocupa molt, i que per no entrar en grans consideracions jo portaré a un terreny molt concret, perquè vegin les possibilitats que hi ha des del Consell Executiu d'intervenir en el món laboral i en el tema del coneixement de l'atur i de lluita contra el frau.

A Catalunya avui tenim 400.000 parats; molts pocs d'ells estan subsidiats, i ha estat una bandera del Consell Executiu que s'havia de tirar endavant una política de lluita contra l'atur. De totes les dades estadístiques facilitades especialment pel full mensual d'ocupació, que publica el Departament de Treball, s'observa que les causes per les quals es perden molts llocs de treball no procedeixen de les rescissions en els expedients de regulació de treball, sinó d'altres causes, entre les quals l'IMAC juga un paper fonamental. Així, d'acord amb les dades facilitades pel mateix Conseller de Treball, Honorable senyor Rigol, en la sessió informativa sobre els acords de l'ANE del dia 30 de març de 1982, la mitjana d'acomiadaments diaris que passen per l'IMAC és d'unes 328 persones, segons les dades facilitades per la Generalitat el mes de novembre de 1981. Des de gener fins a l'octubre de 1981 hi hagué un descens de l'ERA i alhora un fort increment dels acomiadaments via conciliació d'IMAC que, en el tercer trimestre, a Catalunya, van ascendir a 16.895 rescissions, mentre que les extincions per ERA durant el mateix trimestre foren de 1.306. El compliment dels compromisos adquirits en les diferents resolucions del Ple del Parlament del 29 de juny de 1981, sobre el programa de política d'ocupació a Catalunya, comporta una més gran informació, valoració i control de les rescissions que diàriament es produeixen via IMAC. Això és el que vam aprovar en aquest Parlament, i cada cop està apareixent amb més força una economia de tipus submergit, per la qual opten determinats empresaris com a forma d'abaratir els costos productius.

Tenint en compte que la Generalitat té plena competència respecte a l'execució de tots els serveis d'aquest organisme pel Decret de transferència 2343/1980, del 3 d'octubre, més la competència exclusiva en estadística d'interès per la Generalitat, nosaltres entenem que això permet una tasca d'intervenció del Departament de Treball en relació amb aquest tema. Per aconseguir què? En primer lloc, per aconseguir un element que és informació. En relació amb aquest punt, fins ara, la Generalitat ha anat facilitant una informació estadística per trimestre del nombre de casos presentats, i, d'aquests, quants corresponen a acomiadaments, sancions, reclamacions de quantitats i a diversos. Així mateix, es faciliten les dades dels casos conciliats i dels que no ho són. Malgrat tot, aquesta informació és insuficient si tenim en compte la quantitat de dades que es podrien facilitar a través d'aquest organisme pel qual es crea atur realment a Catalunya, per la via de milers d'empreses i treballadors. Per exemple, la informació dels acomiadaments

per municipis i comarques per a tenir el resultat de la comparació amb els índexs d'atur, que avui no tenim. Informació dels acomiadaments per sectors d'activitat, no només per sectors de producció, que avui no tenim. Informació dels acomiadaments per sectors laborals; és a dir, per edats, categoria, sexe, que no tenim. Informació del procediment trimestral d'acomiadaments per cada empresa mitjançant pactes individuals, que és una pràctica molt estesa, i de la qual cosa no tenim informació. Informació del tipus d'empresa que acudeix a l'IMAC en relació amb el nombre de treballadors —grans, mitjanes i petites—, que tampoc no tenim.

Aquestes són algunes de les moltes possibilitats que entenem nosaltres que la Generalitat avui està facultada per a obtenir; és a dir, informació. Això permetria un segon element, que seria una valoració. Una de les valoracions que interessaria saber és quin tant per cent es concilia en relació amb cada un dels diferents motius pels quals se sol·licita la conciliació: acomiadaments, sancions, quantitats, categories professionals, conflictes col·lectius, etcètera. Això serviria en un futur, quan es posin en funcionament els tribunals arbitral, per a poder facilitar una bona i objectiva informació dels casos possibles que podrien entendre aquests tribunals i que ara, de forma absurda, passen a la magistratura de treball. Amb això també es podria fer un estudi de quins són els casos que mai no es concilien, fet que significa un tràmit absurd —per exemple, els conflictes col·lectius, donat que també hi ha un tràmit conciliador posterior en la mateixa Generalitat—, i així poder proposar al Parlament de Madrid una modificació del procediment actual. I això permetria, finalment, un control del frau que es produeix.

Així, una de les resolucions aprovades en el Ple del Parlament de l'11 de novembre del 80, en relació amb un major control de les hores extraordinàries que es fan a les empreses, es veuria més ben complerta si a través de l'IMAC es facilitessin mensualment a l'INSS els números i les dades de totes aquelles empreses que haguessin conciliat acomiadaments, a efecte que aquest ho cursés, a través de la inspecció citada, a totes les empreses, o a un mostrari d'aquestes a elegir, per a conèixer la seva situació quant a Seguretat Social i hores extraordinàries. El fet de tenir un control per trimestres o semestres del nombre d'acomiadaments conciliats, de forma individual, per una sola empresa permetria detectar irregularitats i fraus que es cometien sense cap tipus de control —i aquí caldria recordar aquella fantasmagòrica empresa de construccions AGA, SA, d'Olesa de Montserrat, que va arribar a conciliar per una quantitat de 100 000 pessetes una quantitat enorme de casos. Un control del nombre de vegades que una empresa acudeix a l'IMAC per conciliar acomiadaments sembla una necessitat ineludible, al nostre entendre, com a mecanisme per a pal·liar el frau existent en moltes ocasions. Es podria, doncs, orientar l'acció contra el frau facilitant a l'INSS les dades d'aquestes empreses, perquè, a través dels controladors de treball, s'orientés la seva funció de control cap a aquests tipus d'empreses en lloc d'actuar únicament en funció de les denúncies realitzades a iniciativa pròpia o dels expedients de regulació de treball.

Una altra via de control que podria fer-se per a contribuir al control del frau en el «seguro de desempleo» seria la d'establir un mecanisme pel qual l'IMAC facilités el nom de tots els aco-

miadats conciliats per acomiadament improcedent i, per tant, amb el dret al «seguro de desempleo».

Nosaltres entenem que té competència el Consell Executiu per a utilitzar la competència exclusiva que preveu l'Estatut i per a utilitzar el traspàs de l'IMAC, i entenem que això és urgent que es faci i entenem que no tenim, almenys, dades que s'hagi fet, per una raó molt senzilla: el nombre d'aturats creix enormement avui a Catalunya; molts d'ells provenen d'empreses que presenten rescissió de contractes, però molts d'ells provenen per unes vies de conciliació, amb quantitats pactades, que interessa les mateixes empreses per a anar, per aquesta via, a l'economia submergida o, fins i tot —com deia abans, en el cas de la construcció—, per a tornar a contractar com a autònoms molts dels treballadors que després fan la feina que feien abans estant en plantilla.

Entenem que aquesta és una competència que té el Consell Executiu, i que és una competència que ha d'assumir, i, per això, formulem aquesta interpellació.

Moltes gràcies. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a la resposta, en nom del Consell Executiu té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Treball

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, en moltes de les coses que ha dit el Diputat senyor Padullés, un servidor hi coincideix, en el sentit que cal anar avançant molt en el que està passant a l'Institut de Mediació, Arbitratge i Conciliació, però jo voldria fer —abans de fer un estat de la qüestió— una clarificació dels termes, que em penso que és important. Primer de tot —perquè vostè fa esment d'això en la interpellació—, què és l'Institut Nacional d'Estadística, amb el qual la Generalitat fa un concert, fa un acord. Penso que aquest punt és important perquè és el que origina la interpellació de vostè, i jo el voldria precisar.

L'Institut Nacional d'Estadística, tal com surt de l'article 11 de la seva Llei, del 31 de desembre del 45, que el crea, on hi ha la composició i es defineixen les seves funcions, és un institut que no pot mai al·legar coses concretes; simplement, se'n va a la globalitat dels temes, els estudia des del punt de vista tècnic, des del punt de vista estadístic, però d'aquí no poden generar responsabilitats d'àmbit personal. Així ho defineix la mateixa constitució del mateix Institut. Per això, quan la Generalitat, d'una manera o altra, arriba a una entesa amb aquest Institut, d'aquí no es poden generar conclusions de lluita contra el frau davant l'atur, per exemple, perquè ja és una cosa estrictament de l'àmbit de la persona, i no es pot generar a través de l'activitat de l'Institut Nacional d'Estadística. Aquesta és una primera clarificació.

Evidentment, hi ha un organisme de l'Estat que es dedica a vigilar i a controlar tot el que és el frau en les prestacions de la desocupació, i aquest, lògicament, és l'INEM. De tal manera és l'INEM que, el que pot fer l'IMAC —i aquí és on vostè ha fet especial referència, i penso que la seva exposició ha estat fonamentalment un aprofundiment en les funcions i en les possibilitats de l'IMAC—..., doncs, l'IMAC no pot passar informació a l'INEM, si no és a petició del mateix INEM, com a administració que té la titularitat del control del frau. Aquest és un punt que també voldria deixar precisat en aquesta primera clarificació dels termes.

A partir d'aquí, aleshores sí que, a través de l'IMAC, nosaltres podem fer una espècie d'aprofundiment en el que s'està esdevenint allà dintre per a poder arribar a fer una certa tipologia de com es genera l'atur a partir de l'acomiadament a les empreses per conciliació individual. Això és veritat; des de l'IMAC es pot fer. El que sí que li voldria dir —i penso que aquest ha estat un assentiment de la mateixa Cambra, i que s'ha anat fent en diverses Resolucions— és que la línia en què s'ha d'aprofundir en l'IMAC és a partir de la participació de les mateixes forces socials i empresarials del país. Tots nosaltres hem insistit moltes vegades que aquest Institut, que a Madrid té, diguem-ne, el seu consell superior, i aquí, com a tal consell superior, no ha estat possible, curiosament, perquè ens han impugnat el nom de l'IMAC —i ens el va impugnar l'antiga Administració—, fruit de no poder fer aquest canvi de nom, ha quedat en l'àmbit dels acords particulars amb les mateixes forces sindicals i patronals, en aquest àmbit, car és el lloc adequat on realment s'ha d'aprofundir en totes aquestes qüestions. I, és més, anant aprofundint les qüestions de l'IMAC, nosaltres no podem generar mai un tipus, diguem-ne, de persecució individual que no sigui fruit de les mateixes funcions de l'IMAC. És a dir, tota la resta que es genera via de l'INEM ha de venir per allà mateix.

Jo estic d'acord amb el senyor Diputat que, realment, el que està passant i el grau d'informació que, en aquests moments, tenim i que genera el mateix IMAC són insuficients, i que permetrien arribar molt més enllà. Jo li haig de dir que una de les prioritats que, en aquest sentit, té l'IMAC —i em sembla que, en aquest sentit, funciona correctament— és que, en tot el procés administratiu, no hi hagi retards especials, que les vistes es vegin d'una manera adequada i que els terminis funcionin correctament. En aquest sentit, penso que ho hem assolit. Ara, en l'àmbit institucional : en l'àmbit institucional, de participació de les mateixes centrals sindicals i de la patronal, en aquest cas, juntament amb l'Administració, i en la perspectiva que aquest conjunt ha d'analitzar els fets que estan passant a l'IMAC, penso que hi tenim encara un gran camp a córrer, en aquest sentit.

Aleshores, haig d'assumir aquesta interpellació que fa vostè i canalitzar-la fonamentalment, al meu entendre, a través de les juntes provincials que en aquest moment hi ha constituïdes, de les quals ha de sorgir allò que en aquest mateix Parlament s'ha reclamat, que giri al voltant del Consell de Treball, el que en diríem —mal dit, en aquests moments— el consell general de l'IMAC de Catalunya. Penso que tot aquest programa que, d'una manera o altra, ja va ser una iniciativa que vostès varen portar a aquest Parlament, i que va quedar desviada, ha d'anar i ha de trobar el seu recte camí a través, precisament, de com aquest mateix Parlament ha instat el meu Departament que l'IMAC vagi funcionant.

Penso que, amb aquesta clarificació dels termes del que és funció específica de l'Institut Nacional d'Estadística, de quin és l'objectiu fonamental de l'INEM quant al control i l'acció parcial de l'IMAC, des del punt de vista del control del mateix frau de les prestacions que vénen de l'INEM, no quan es genera o no es genera una conciliació adequada o no adequada, que això sí que forma part del mateix IMAC, i, en l'estil amb què s'ha de tractar aquest tema, que és, al meu entendre, partir de la participació institucional de les centrals sindicals i

de la patronal, és on jo donaria el marc d'aquestes inquietuds que vostè presenta i que un servidor comparteix.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Padullés té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. PADULLÉS : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, senyor Conseller, jo estaria d'acord amb la seva intervenció perquè s'ha centrat a explicar què és l'Institut Nacional d'Estadística, el tema de l'INEM i el tema de l'IMAC, i dic que hi estaria d'acord, i segurament aquesta és una via d'actuació. El que passa és que no m'ha contestat un altre tema, que jo penso que seria complementari i que podria ajudar que la Generalitat entrés en aquell terreny en el qual, de moment, per les causes que siguin, no ha pogut entrar, que és el que l'estadística d'interès per a la Generalitat és una competència exclusiva. I això pot generar una dinàmica de tenir aquesta estadística, i no se n'ha parlat ni hi ha cap mecanisme que s'hagi posat en marxa ni sembla per la seva intervenció que hi hagi cap idea de fer-ho.

Jo no dubto que la via de les juntes de l'IMAC és una bona via; a més, és una via que nosaltres defensem : significa la participació de les centrals sindicals, etcètera, però hi ha una competència exclusiva que nosaltres entenem que, malgrat les dificultats que hi hagi hagut fins avui, s'hauria pogut utilitzar. És una mica aquella altra peça que encaixa amb tot un procés de possibilitats que hi havia des del mateix Estatut i que, a un any de les eleccions, no s'han desenvolupat.

I és en aquest sentit que li dic que, estant d'acord amb la informació que vostè ha fet —la rèplica a la meua interpellació—, entenc que hi ha aquest apartat que no s'ha tocat, i en aquesta direcció anirà la moció que nosaltres presentarem.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Conseller té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, evidentment, aquí hi ha una qüestió fonamental d'estadística, i d'estadística global per a tota la Generalitat. En aquest sentit, des de diversos Departaments, es van generant necessitats de tipus estadístic que han de donar, diguem-ne, i han de configurar allò que Catalunya ha de tenir, diguem-ne, des dels seus mateixos dosiers, des de les seves mateixes comptabilitats socials i de tot ordre.

Això, en aquests moments, no existeix; vostè sap que és un tema molt complex, en aquest sentit; és a dir, hi ha Estats en què s'estan dedicant sumes i sumes de diners per a retrobar, diguem-ne, aquest esquema estadístic bàsic d'un mateix Estat. En aquest sentit, aquest acord que hi ha aquí, que ha sortit al *Diari Oficial de la Generalitat*, i del qual vostè ha generat la seva interpellació, indica ja un camí de complementarietat amb l'Estat, en el sentit que nosaltres puguem afegir-nos a tota aquesta màquina que representa l'Institut Nacional d'Estadística del mateix Estat per a poder ja anar fent aquest esquema, juntament amb l'organisme pertinent de la mateixa Generalitat, i, en aquest sentit, penso que s'està avançant, però nosaltres no podem dir que tenim ja un quadre marc global d'estadística per a la Generalitat fins d'aquí a un quant temps, i

penso que hem de tenir tots la suficient modèstia, en aquest sentit, per a entendre que aquest gran problema que significa el tractament estadístic de les qüestions importants d'un país no es té d'avui per demà.

L'altre tema és el de en quina mesura el meu Departament, ja en concret, pot arribar a tenir un àmbit estadístic propi pel que es refereix a la qüestió de l'atur. Jo voldria dir a les senyores i als senyors Diputats que, nosaltres, em penso que sí que hem fet una bona labor d'anar divulgant unes estadístiques que ens arriben via INEM, fonamentalment, i via enquesta de població activa, a través d'anar presentant a les senyores i als senyors Diputats, d'una manera regular, i a la societat catalana en general, les dades sobre la desocupació.

Evidentment que sobre això es podrien fer moltes més coses, però vostès saben que fins i tot en el conjunt de l'Estat espanyol, quant a la regularitat, quant a l'aprofundiment de totes les qüestions que sobre l'atur hi ha, doncs, nosaltres ens hi hem anat llançant, i hem estat, en cert sentit, uns líders dins del conjunt de l'Estat, i, en aquests moments, ja d'una manera regular, és el mateix Ministeri de Treball que ho va fer per a l'àmbit de tot l'Estat, i nosaltres continuem oferint no solament aquestes dades estadístiques, sinó que procurem també donar un aprofundiment qualitatiu, i vostès estant veient que, a través d'aquest full que nosaltres anem donant mensualment, la lletra, diguem-ne, del mateix full significa ja un aprofundiment, en aquest sentit, del tema de l'atur.

Penso que, en aquest sentit, anem avançant. Evidentment, el que és competència exclusiva de la Generalitat, pel que significa de competència exclusiva, no és una qüestió que es pugui fer d'una manera improvisada, sinó que significa molt, en aquest sentit, i, per tant, des d'aquesta perspectiva, no podem donar-ho ja d'una manera feta d'avui per demà. En canvi, en el tema de la desocupació, jo diria que el Departament de Treball ha fet una tasca important en aquest sentit.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

Modificació de l'ordre del dia

El Sr. PRESIDENT : Senyores i senyors Diputats, voldria proposar-los una petita modificació de l'ordre del dia en el sentit que, en aquest moment, no hi ha el Conseller encarregat de contestar la interpellació que és el punt 10 de l'ordre del dia, del Diputat senyor Xavier Folch, i proposaria passar això al punt 13 i fer passar l'11 al 10, el 12 a l'11, etcètera; és a dir, fer-ho passar després de les mocions.

Si no hi ha inconvenient, doncs, fariem aquesta modificació per donar temps, que es veu que el senyor Conseller ha tingut algun problema, perquè sabem que havia sortit de la Conselleria, però, potser ha tingut algun problema de trànsit.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la publicació d'informació institucional

Bé, aleshores, continuem, doncs, amb el punt següent, que és la Interpel·lació al Consell Executiu sobre publicació d'informació institucional, que formularà el Diputat senyor Ribó, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. El senyor Ribó té la paraula per al torn d'exposició.

El Sr. RIBÓ : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, tots vostès coneixen unes publicacions que hem anat rebent, o bé per distribució a les bústies particulars, com a ciutadans, o bé en comprar algun exemplar d'algun diari de Barcelona, en determinades dates, que se'n diuen «Passem comptes» i que volen ser uns fulls informatius divulgadors de la tasca del Consell Executiu de la Generalitat.

Nosaltres considerem que aquesta és una acció molt legítima del Consell Executiu, que, com a òrgan de govern de la nostra institució, doni el màxim d'informació als ciutadans, amb un criteri de transparència, però creiem que, malauradament, el contingut, la periodicitat i l'oportunitat d'aquestes publicacions, fins ara —d'aquí que formulem la interpellació—, no compleixen tant uns criteris de transparència i de divulgació per als ciutadans, com d'efectes propagandístics, partidistes, del Consell Executiu, o, millor dir, dels Grups polítics que li donen suport.

Nosaltres interpel·lem sobre el cost, que creiem elevat, d'aquests fullets, que desconexim, sobre els criteris que serveixen per a elaborar aquestes informacions, sobre el que considerem que és una distorsió unilateral a l'atribució partidista de realitzacions concretes, sobre l'engany que significa per al ciutadà fer creure que s'han realitzat determinades obres o determinats programes, que estan purament i simplement aprovats, i sobre, en concret, encara que sigui, aparentment, una qüestió secundària, l'absoluta ignorància que fan aquests fullets de la tasca del Parlament.

Ens hem queixat sovint que el Parlament de Catalunya és un estrany a la majoria dels ciutadans; lamentem que el Consell Executiu no utilitzi els fons públics també per a divulgar quina és la tasca parlamentària que serveix de marc d'actuació del Consell Executiu.

És per això que nosaltres formulem la interpellació de quins són els propòsits del Consell Executiu sobre la publicació i la informació institucional.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : En nom del Consell Executiu té la paraula, per a la resposta, l'Honorable senyor Conseller Adjunt a la Presidència.

El Sr. CONSELLER ADJUNT A LA PRESIDÈNCIA : Molt Honorable senyor President, Il·lustres senyores i senyors membres d'aquesta Cambra; en contestació a la interpellació de l'Il·lustre senyor Diputat, haig de dir el següent :

La publicació *Passem comptes* té, com a finalitat —tal com el seu títol expressa—, d'informar el ciutadà de forma periòdica de les realitzacions concretes del Govern de Catalunya en els temes formulats en el número primer de l'esmentada publicació, concretament, a la primera pàgina i com a presentació, es deia : «Aquesta publicació, que avui apareix a tots els diaris de Catalunya, té per objecte oferir als seus lectors un resum de la tasca del Govern de la Generalitat durant l'any 1981. Per això, el seu títol és *Passem comptes*, perquè respon a la necessitat sentida en totes les societats democràtiques de conèixer amb claredat què fa l'Administració pública, i a fi de donar satisfacció a aquesta necessitat d'informació sobre la feina del Govern de Catalunya, hem resumit d'una forma directa amb llenguatge clar moltes xifres i pocs adjectius les realitzacions més significatives de l'any passat. Aquí tenen, doncs, el que ha fet el Govern de la Generalitat : *Passem comptes*».

En el número 2 s'insistia que aquest esforç informatiu persegueix una finalitat fonamental: facilitar als ciutadans un recull sistemàtic de les realitzacions del Govern de Catalunya.

En conseqüència, com es desprèn dels textos ressenyats, és palès que el *Passem comptes* és una publicació periòdica, que té com a objecte informar de les accions del Consell Executiu de la Generalitat. Com a Consell Executiu, per tant, no ha d'incidir a informar sobre el funcionament de la Cambra legislativa perquè això constituiria una intromissió inadmissible en l'autonomia del Parlament. Tampoc no és procedent de referir-se a la falta de participació d'altres forces parlamentàries en la seva elaboració, puix que l'única forma en què aquest desig podria produir-se seria a través de l'acció de Govern, que és exclusivament aquella de la qual informa el *Passem comptes*.

No hi ha cap secret sobre el calendari i els temes a divulgar, sinó que, com a publicació periòdica, s'esforça a informar de les realitzacions del Govern amb la major diligència possible, a partir de les dades disponibles, i arriba a l'extrem d'informar de les actuacions trimestrals. Aquest aspecte inèdit de capacitat de l'Administració de la Generalitat no hauria d'ésser negligit, perquè constitueix un avenç sense precedents, respecte a les altres Administracions, de presentar informació d'interès per al ciutadà amb aquest caràcter immediat.

Els medis d'opinió així ho han constatat, i, en aquest sentit, pot objectivar la qüestió, per exemple, el comentari de la revista *Cambio 16*, del 2 del VIII del 82, que diu: «Este boletín editado por la Generalidad de Cataluña, lo han repartido los periódicos catalanes en un esfuerzo de facilitar a los ciudadanos las cuentas de sus dineros, que son los del Gobierno de Pujol.»

Informar en termes concrets i amb promptitud el ciutadà és per al Consell Executiu no ja un dret, sinó un deure, com ho és, i ho ha d'ésser, de tota Administració democràtica.

En aquest sentit, la nostra voluntat és la de mantenir els sistemes d'informació, cercant totes les millores que garanteixin un major coneixement del poble de Catalunya del que fa el seu Govern. Per això, en alguns casos hem publicat algun número extraordinari del *Passem comptes*, i també per això s'ha cregut convenient de substituir recentment la publicació periòdica d'informació general per fullets desplegable corresponents a l'acció de la Generalitat en municipis concrets, havent arribat fins al moment present a l'edició de sis fullets.

Moltes gràcies, Molt Honorable senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Ribó té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. RIBÓ: Senyor Conseller, moltes gràcies per la seva resposta, o, més ben dit, moltes gràcies per la seva intervenció, perquè, la resposta, no l'hem escoltada.

Nosaltres mantenim, i ho voldríem, que, per una vegada, senyor Conseller, amb molt de respecte, en comptes de fer les funcions d'intervencions programades, sovint tenint molt poc a veure amb el que se li planteja en aquesta tribuna, per complir l'expedient de contestar des del Consell Executiu, establís un diàleg parlamentari entre el que diem i el que pot dir el Govern, que per això estem aquí, per això seiem a l'hemicicle.

Nosaltres diem que en aquests fullets hi ha una distorsió propagandística de la informació.

Senyor Conseller: Pla d'Obres i Serveis. En van plens, aquests fullets. Quant al Pla d'obres i Serveis, vostès confonen el pressupost aprovats amb l'obra feta. Pressupost aprovat on

sovint la Generalitat, o el Consell Executiu, previ pressupost del Parlament, contribueix en un 10% amb tot el pressupost, on hi ha també els ajuntaments, el Banc de Crèdit Local i les diputacions.

Vostès confonen aprovació de projectes amb realitzacions concretes en aquest Pla d'Obres i Serveis, i confonen —o menyspreen, perquè no ho diu en els fullets— que en un 90% hi ha altres contribucions.

Tema ensenyament: vostès aporten escoles realitzades, i no diuen enlloc que moltes d'aquestes escoles, per no dir pràcticament totes, són sobre terrenys cedits pels ajuntaments de Catalunya. I continuen barrejant en aquest tema projectes amb realitzacions.

Tema sanitat: Per exemple, Altebrat, que vostè sap que és un projecte. És un projecte: 700 milions, que diu el *Passem comptes*, fets; 700 milions per invertir; un hospital i cinc dispensaris que encara, i molt endarrerits respecte al calendari, són per complir. I, en general, també en tema assistencial i hospitalari podríem dir que confonen projectes amb realitzacions.

El Pla d'Ocupació Comunitària: Quant a la part dels ajuntaments, silenci absolut.

Indústria: s'han creat milers de llocs de treball, diuen els fullets; el que no diuen és que hi ha un Registre a la Generalitat que constata el que la iniciativa privada ha creat com a llocs de treball, no el Consell Executiu de la Generalitat.

Escola d'Administració Pública de Catalunya —hi ha molta literatura sobre aquest tema. No hi ha ni una realització concreta fora d'uns cursos de català —tema respecte al qual continuen essent paleses les seves mancances per la Generalitat de Catalunya.

Podria continuar, senyor Conseller, però avorriria la Cambra, perquè seria repetir tots aquests fullets. Això és distorsió propagandística de la informació, creant un engany al ciutadà.

Per exemple, si jo sumo tots els avals que vostès diuen que han fet, segons el *Passem comptes*, ens n'anem als 8 000 milions de pessetes, quan tenen un límit màxim de 2 500. Què ha passat? Que a cada *Passem comptes* sumen anteriors sense anar restant què són les puntualitzacions de cada període d'informació.

Però és que hi ha una distorsió encara més greu, senyor Conseller, que, en part, vostè ha amagat en la seva primera resposta: una distorsió electoralista davant la campanya dels ajuntaments. Resulta que, com un bolet, surten de sobte, pocs dies abans de les eleccions municipals, alguns fullets en algunes poblacions de Catalunya. Vostè ha dit que, és clar, ara s'ha optat per aquesta via, que és més informativa, i ha dit que tenen una periodicitat. Jo li pregunto: quina periodicitat? Per quina via? Sap a quins ajuntaments vostès han tret fullets informatius? Ho sap perfectament, però ho diré per si algú no ho sap: a l'àrea metropolitana de Barcelona, començant per la ciutat de Barcelona. El que algun candidat de Convergència i Unió ha anomenat la Catalunya no catalana, per exclusió. No és a la Catalunya interior on hi ha els bastions de Convergència i Unió, és en aquella Catalunya on, atès que hi ha feblesa electoral de Convergència i Unió, es tractava de fer propaganda electoral per veure si es guanyaven vots per a aquestes eleccions, malgrat que el tret hagi sortit per la culata en molts ajun-

taments, verbigràcia : Santa Coloma de Gramenet, on, malgrat fulletó i malgrat exposició de la Generalitat, hi ha hagut una votació bastant minsa per a la coalició que dona suport a l'actual Consell Executiu de la Generalitat.

És distorsió propagandística electoral que, poques setmanes abans que els ciutadans vagin a votar, de sobte, surtin els *Passem comptes* atribuint-se realitzacions —com he demostrat abans— que no són ni de bon tros del Consell Executiu per a influir el vot dels ciutadans.

Periodicitat, senyor Coll i Alentorn? Ens pot informar de quina periodicitat? Suposa que ens podem esperar que, el mes de gener del 84, poques setmanes abans que es posi en joc la presidència de la Generalitat i el futur hemicle del Parlament, també sortiran *Passem comptes*, per a veure quins vots es poden grapar.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable senyor Conseller té la paraula per la rèplica.

El Sr. CONSELLER ADJUNT A LA PRESIDÈNCIA : Molt Honorable senyor President, Il·lustres senyores i senyors membres d'aquesta Cambra, com a contrarèplica del que acaba de dir l'Il·lustre senyor Diputat, voldria dir, en primer lloc, que en aquests fullets titulats *Passem comptes* —que aquests sí que tenien una periodicitat demostrada pels fets— i en els fullets desplegable, després, que no tenen aquesta periodicitat, que tindran la que convinguí i la que es vagi produint en cada moment, no hi ha cap afirmació que sigui mentida. En absolut. Tots corresponen a una realitat, perquè els mateixos projectes també són realitats, com a tals projectes. I enlloc no es diu que una cosa que sigui simplement un projecte sigui ja una realització. Per tant, és lícit i és lògic que es parli de realitats que siguin ja un fet definitiu, d'altres que siguin en curs d'execució i d'altres que siguin en projecte.

D'altre cantó, no és lícit, entre nosaltres, que diem que tothom hauria de saber el que hauríem de dir nosaltres, que les coses fetes en virtut del Pla d'Obres i Serveis o de les escoles, hi ha una participació que vol dir que no és tota la despesa i l'esforç fet exclusivament per la Generalitat. Això és una cosa absolutament sabuda, correspon a unes regles determinades i, per tant, el fet que nosaltres parlem de Pla d'Obres i Serveis vol dir simplement que nosaltres hi tenim una participació però que també hi ha d'altres participacions, per exemple, dels ajuntaments i de les escoles; tothom sap que cal aportar uns terrenys a més de l'esforç que fa la Generalitat per a fer, damunt d'aquests terrenys, l'escola. Són coses absolutament sabudes, i, per tant, no vol dir que hi hagi ocultació perquè respon a una norma pública i de domini públic.

D'altre cantó, voldria fer una al·lusió concreta a aquests fullets que s'han fet darrerament : el primer fullet que es va fer va ser en motiu d'una exposició que va fer l'Ajuntament de Santa Coloma de Gramenet, i que en aquesta exposició jo haig de dir, en honor a la veritat i a l'Alcalde de Santa Coloma, que va fer constar molt clarament el que havia fet la Generalitat a Santa Coloma. Jo hi vaig ser, vaig tenir el gust de ser en aquest acte d'inauguració, on l'Alcalde, ni cal dir-ho, va ésser molt atent amb mi, jo vaig procurar correspondre i tan bé com vaig saber. Hi havia uns enormes rètols en què es feia constar les moltes coses que la Generalitat havia fet per l'Ajuntament de Santa Coloma.

Bé, en aquest sentit, doncs, vol dir que tots juguem net, i no està bé que es vulgui implicar una mala intenció o una intenció desviada, quan, en realitat, hem procurat tots jugar net, tant l'Alcalde de Santa Coloma, com el Govern de la Generalitat i com jo, personalment, que vaig tenir el gust d'ésser en aquest acte d'inauguració, on vaig fins i tot dirigir la paraula als assistents, i on el mateix Alcalde, en presència meua, va voler subratllar l'esforç de la Generalitat, aquest esforç que ara el senyor Ribó vol amagar o del qual vol negar l'existència.

Moltíssimes gràcies, senyor President.

Moció

subsegüent a la Interpel·lació al Consell Executiu sobre les retribucions dels ex-funcionaris de la Generalitat republicana

El Sr. PRESIDENT : Passem, ara, al punt següent de l'ordre del dia, que és al que anteriorment corresponia el número dotze, que és la Moció subsegüent a la Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'aquest en relació amb les retribucions dels ex-funcionaris de la Generalitat republicana. Per a la defensa de la Moció, té la paraula el Diputat senyor Joaquim Jou.

El Sr. JOU : Senyor President, senyores i senyors Diputats, aquesta Moció consegüent a la Interpel·lació formulada en la darrera sessió plenària sobre els propòsits de capteniment del Consell Executiu en relació amb la política de drets passius en favor dels ex-funcionaris de la Generalitat republicana que no van arribar a accedir a la condició de funcionaris de carrera, ni pogueren adquirir un caràcter automàtic per causes d'indole política, com es dedueix del seu text publicat, discrepa de la intencionalitat manifestada per l'Honorable Conseller senyor Macià Alavedra, en el curs de l'esmentada interpel·lació. Discrepa, dic, d'atorgar una única subvenció definitiva als antics funcionaris que van recórrer contra la seva exclusió de les diverses normes legals promulgades els anys 76 i 77, que concediren una determinada amnistia a altres col·lectius de funcionaris, companys seus, de què avui venturosament gaudeixen.

I en discrepa perquè entenem que una única subvenció a manera de quitament o «finiquito», com es diu en castellà, no salda el deute moral i material que la Generalitat actual té amb els seus antics servidors d'una etapa passada, d'una etapa ja prou passada i prou allunyada perquè n'hi hagi massa, d'aquells funcionaris, d'aquells servidors.

El Conseller senyor Alavedra tingué la gentilesa de reconèixer que la Generalitat actual representa la continuïtat de la Generalitat republicana, i, per tant, penso que aquesta Generalitat d'avui és deutora, i moralment responsable, de les obligacions contraïdes per la Generalitat republicana, sobretot quan aquestes obligacions afecten només la supervivència física d'uns pocs conciutadans, de vells amics nostres.

La Generalitat republicana —ja ho vaig manifestar i demostrar documentalment a la interpel·lació— reconegué els drets dels seus funcionaris eventuais, projectant la celebració dels concursos adients, però aquests concursos no pogueren celebrar-se mai. Avui ja ha passat l'oportunitat, per als vells funcionaris, de poder optar a concursos, però el que no els ha passat a uns quants d'ells —poquets només, malauradament— és l'hora de poder rebre el nostre ajut i la nostra solidaritat,

l'ajut i la solidaritat per als darrers anys de la seva existència. I aquest ajut i aquesta solidaritat no poden ser una almoïna; ni una almoïna ni una subvenció per a deixar el deute saldat, perquè el deute no ho serà mai, de saldat, mentre aquells antics funcionaris visquin. Els vells funcionaris no volen percebre cent, dues-centes, tres-centes, quatre-centes mil pessetes d'un sol cop i ja mai més. Els vells funcionaris volen comptar amb una quantitat mensual, cadascun segons els anys treballats, com els altres companys seus, que ja la reben des de fa un temps. Jo penso que no hi fa res que, a Madrid, la Comissió Interministerial els ho negués. Aquella decisió de Madrid fou d'acord amb llei. Però, és que la Generalitat no pot fer una previsió pressupostària per a atendre, per ella mateixa, aquesta eventualitat, que, per cert, potser seria menys onerosa per a l'exercici anual que la proposada pel senyor Conseller? Per què volem l'autonomia, sinó per a poder resoldre els nostres propis problemes? Per què ens hem d'autolimitar nosaltres mateixos?

Senyores i senyors Diputats, la Moció que proposo d'aprovar és una reparació que, al mateix temps que resol la trista situació d'un centenar de vells conciutadans nostres, constitueix un homenatge a la memòria de tots aquells desapareguts que durant els anys del 1932 al 1939 feren que Catalunya esdevingués un poble exemplar. Un poble exemplar, un poble generós, un poble decidit i capdavanter de totes les lluites per la llibertat i la democràcia. Només us demano, amb l'aprovació d'aquesta Moció, que siguem dignes d'aquella gent.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : A aquesta Moció han presentat esmenes el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana i el Grup parlamentari de Convergència i Unió. Per a defensar l'esmena, té la paraula, en nom del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, el Diputat senyor Torres.

El Sr. TORRES : Senyor President, senyores i senyors Diputats, l'esmena que el nostre Grup ha presentat reflecteix molt clarament la nostra posició en relació amb la Moció presentada pel Grup Socialista. Aquesta esmena —vostès segurament la tenen— voldria assolir, fonamentalment, dos objectius : nosaltres pensem que cal expressar públicament la nostra disconformitat, i voldríem que el Parlament ens seguís en aquesta disconformitat amb la decisió de la Comissió Interministerial adoptada el 8 de maig de l'any passat, refusant per al personal contractat per la Generalitat republicana les pensions a les quals nosaltres creiem que tenen perfecte dret, i això sota pretextos purament formalistes, que obliden o no volen recordar les circumstàncies difícils —àdhuc dramàtiques— durant les quals aquells servidors de la Generalitat varen haver d'exercir llur funció.

Estem en desacord amb aquesta decisió, com també estem en desacord amb altres disposicions dictades pels governs de la transició sobre l'«amnistia» —i dic «amnistia», entre cometes, si us plau, i després us diré per què. Perquè, si bé aquella normativa de la transició acceptava una despenalització de les actuacions polítiques que havien caigut sota la sanció de la Llei —ignominiosa— de Responsabilitats Polítiques, en canvi, en el que fa referència, per exemple, a les entitats polítiques i sindicals, a les persones morals, aquella despenalització no comprenia, com a conseqüència lògica, el retorn dels patrimonis decomissats a punta de baioneta, i que avui encara, per a ver-

gonya nostra, aquests decomissos figuren sota forma legal en tots els registres de la propietat «a favor del Estado español».

I si nosaltres demanem al Consell Executiu, en aquesta esmena, que faci gestions prop de l'Administració central de cara a obtenir la derogació de les decisions del maig del 1982 és perquè estem convençuts que amb el canvi de Govern hi hauria d'haver més possibilitats de contemplar aquest problema amb un veritable sentit d'equitat i de justícia.

Fa un parell de setmanes, contestant una interpellació que vaig fer-li al Senat, el Ministre senyor Miguel Boyer em va contestar el seu ple acord sobre les nostres reivindicacions en aquest tema, i ens va prometre que el Govern socialista resol-dria el problema dels patrimonis decomissats, com també els contenciosos de les persones físiques, civils o militars que han sofert les conseqüències de la Guerra Civil, i són precisament les paraules del Ministre Boyer les que ens han induït a presentar la primera part de la nostra esmena, car no podem deixar de creure que aquelles disposicions dictades el 8 de maig de 1982 no haurien estat acceptades pel Govern sorgit de les eleccions del 28 d'octubre.

Demanem, doncs, en la primera part de la nostra esmena, que el Consell Executiu faci les gestions oportunes prop del Govern de l'Estat, a fi que quedin sense efecte aquelles injustes disposicions i, per via de conseqüència, que siguin els cabals de l'Estat, i no els de la Generalitat, que en té pocs i li fan molta falta, els que serveixin per a palliar aquesta injustícia. Ara bé, tenint en compte que aquesta tramitació pot ser perllongada, pot ser llarga, i que el problema, vista l'edat avançada dels interessats, és extremament urgent, demanem, en la segona part de la nostra esmena, que es prevegi un sistema provisional, provisionalment a càrrec de la Generalitat —provisionalment a càrrec de la Generalitat—, que doni una solució immediata a aquest angoixós problema. La nostra proposició —vostès la tenen en el text que se'ls ha distribuït— no val la pena que la llegeixi.

En fi, voldríem demanar, per a acabar aquesta intervenció, que parléssim al menys possible d'amnistia quan es tracta d'aquests temes. Ni les persones, ni les entitats, ni els civils, ni els militars que vàrem contribuir a la defensa de la República i de la llibertat de Catalunya durant aquells anys dramàtics no ens considerem culpables de cap delictes, i és per aquesta raó que demanem que, en la mesura que es pugui, es faci justícia a aquells homes i a aquelles dones que varen consagrar una part de llur existència al servei de les institucions de Catalunya. És per aquest conjunt de raons que demanem al Grup proposant que vulgui tenir en compte l'esmena del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, que no desvirtua —ans al contrari— la substància de la Moció socialista.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Té ara la paraula l'altre Grup que ha presentat esmena, el Grup de Convergència i Unió. En el seu nom, el Diputat senyor Ramon Pla.

El Sr. PLA : Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument, per no ser reiteratiu amb arguments que acaben de ser esgrimits aquí a la Cambra pel Portaveu del Grup d'Esquerra Republicana, i participant també de l'exposició que ha fet el Portaveu del Grup Socialista, exposant la Moció de què és objecte el vot d'aquesta Cambra, nosaltres volem assenyalar que, participant i donant el nostre suport a la

voluntat d'incorporació a la Moció d'aquest primer punt que s'acaba d'exposar, voldríem afegir que les nostres esmenes, participant el Grup de Convergència i Unió de la filosofia que —com he dit al principi d'aquesta exposició—, ja s'ha exposat i no tornarem a reiterar, voldríem aprofundir en el fons de la Moció per fer-la més perfectible, i fer arribar un mandat d'aquesta Cambra sobirana al Consell Executiu perquè elabori el Projecte de Llei, tenint en compte, com diu la nostra Moció, que aquesta amnistia —que aquesta Cambra sobirana avui pot prendre l'acord de realitzar— s'apliqui «a totes aquelles persones que, tenint una relació administrativa amb la Generalitat, puguin acreditar un any de serveis prestats i que la pèrdua del lloc de treball» —i aquí vull fer una reflexió, perquè en la descripció de la Moció hi ha la mancança de la copulativa— «i que la pèrdua del lloc de treball fos motivada per causa de mobilització o raó política», la qual cosa —ho vull exposar a les senyores i als senyors Diputats— equival a dir que tots aquells que no poguessin arribar a complir l'any de serveis a la Generalitat per mobilització, perquè van acudir al deure que en aquell moment els catalans tenien, de complir per fidelitat a la República, aleshores, a aquesta gent, se'ls consideri l'any de serveis prestats, que és l'esglaó per a poder gaudir d'aquest benefici.

En un segon paràgraf, nosaltres proposem que «el Consell Executiu farà, amb caràcter gradual, totes les previsions pressupostàries», etcètera. Bé, aquí, la voluntat del nostre Grup és que aquesta aplicació es faci d'una forma gradual per a no crear una dificultat pressupostària, amb uns pressupostos que es veuran properament en aquest Parlament, i que a ningú no se li amaguen les dificultats per a encaixar tots els capítols pressupostaris amb les necessitats econòmiques, socials de Catalunya en el moment actual, la qual cosa no vol dir, no vol dir més que un retard prudencial per a poder percebre tots els drets que avui, en un acte d'aprovació, concedirà el Parlament de Catalunya a totes les persones que estiguin dins del marc del futur Projecte de Llei que sorgirà de la Moció que s'ha d'aprovar.

I, per acabar, senyores i senyors Diputats, aprofito d'estar en l'ús de la paraula per dir que nosaltres també voldríem més ampli el marge del Reial Decret del 30 de juliol del 76, i disposicions complementàries, d'aplicació de l'amnistia, perquè, si bé avui nosaltres som sobirans, aquesta Cambra és sobirana per a prendre un acord —un acord que no se'ns amaga que té una connotació d'increment pressupostari, però que això no és el que ens ha de condicionar gens a l'hora d'emetre el nostre vot— sabem el procediment, sabem que, en aquest cas, indiquem al Consell Executiu que produeixi aquest projecte de llei; per contra, estaríem en una irregularitat reglamentària, atès que ja tots els senyors i les senyores Diputats coneixen que l'article 105, paràgraf segon, del Reglament d'aquest Parlament assenyala que: «El Consell Executiu tindrà la cautela sobre tots els acords que es puguin prendre que generin una inflació pressupostària o una mancança d'ingressos...» Bé, nosaltres ja assenyallem, i creiem que està en la seva via, que sigui possible, i amb caràcter gradual, prendre totes aquestes previsions, cosa que pot comportar un retard, i ens sembla molt bé que aquest retard pugui ser contemplat dins del Projecte de Llei per a aquelles persones més joves de les que s'hi puguin acollir, perquè aquest no serà un retard *in aeternum* sinó que ja serà un retard que, quan es porti el Projecte de

Llei, es marcarà el tall ben oportú per a acollir-se a les pensions que s'ha indicat, i pensions i no indemnitzacions, aquesta és la voluntat política que avui se'ns proposa.

Quant al comentari, darrerament, del Reial Decret que he esmentat, nosaltres sabem que no solament, en aquest moment, nosaltres, i prenent les últimes paraules del Diputat senyor Jou, pel Grup de Convergència i Unió, no quedarà, nosaltres serem dignes d'aquelles persones que ens han precedit i que han marcat una època substancial de la història de Catalunya i que pels seus serveis a la Generalitat i per la seva fidelitat als principis democràtics del país varen patir persecució, varen patir exili i, si més no, varen patir una marginació dels seus llocs de treball, situant-los en terrenys molt difícils, durant els anys de la postguerra. Això, no ho dubti, aquesta serà la voluntat del nostre Grup a l'hora d'emetre el nostre vot.

Però nosaltres demanem que es prenguin i s'incorporin aquestes esmenes, per a perfeccionar aquest text, tot i continuar reclamant sempre que el marc que l'Estat ha dotat per a l'aplicació de l'amnistia és estret, i, si més no, no oblidem que també els ajuntaments de Catalunya han concedit amnisties, però a càrrec dels seus propis cabals, i, en aquest cas, també nosaltres —i la Generalitat en aquest cas, és Estat—, aquests cabals, hem de procurar arrencar-los dels pressupostos generals de l'Estat.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Poden ara intervenir els Grups que no han participat en el debat. Pel Grup de Centristes, té la paraula el Diputat senyor Luna.

El Sr. LUNA: Muchas gracias, Muy Honorable señor Presidente. Señoras Diputadas, señores Diputados, nuestro Grupo parlamentario está perfectamente de acuerdo, por razones de humanidad, con el espíritu que señala la moción subsiguiente a la interpelación que presenta el Grupo Socialista y que ahora estamos debatiendo. Se plantea, sin embargo, en orden a la efectividad ejecutoria, dijéramos, de la moción, una serie de problemas de tipo administrativo y de tipo presupuestario, de posibilidades de actuación para que esta sea transparente en la concesión de los beneficios, y para que estos beneficios tengan asegurada la cobertura económica que, de alguna manera nos parece, al Grupo parlamentario, que se viene a intentar concretar y posibilitar a lo largo de alguna de las enmiendas presentadas.

En este sentido, nos parece que las enmiendas del Grupo parlamentario de Convergència i Unió, de alguna manera, completan el texto de la moción, de alguna manera incluso la hacen posibilista en el sentido de su aplicación, por cuanto que en el primer apartado se añade el que hayan de acreditarse unas mínimas condiciones que obedecen a criterios de corrección y de transparencia en la concesión de los posibles beneficios a estas personas que, como digo, por razones de humanidad deben ser acreedoras de ella. Y, por otra parte, en la segunda parte de la enmienda del Grupo parlamentario de Convergència i Unió se hace una indicación que a nosotros nos parece de tipo posibilista, con carácter gradual, en función de las posibilidades presupuestarias. Y en este sentido, nosotros nos sentimos solidarios de la idea fundamental propuesta por el Grupo Socialista, y nos parece que estos añadidos harían, de una parte, el texto de la moción mucho más concreto y, por

otra parte, mucho más realista y, desde luego, mucho más posibilista en su aplicación. Sobre todo si se tiene en cuenta que en el propio texto de la moción se prevee la posibilidad de un proyecto de ley que, de alguna manera, regule de modo definitivo la cuestión, y sirva los aspectos concretos a que no se hace referencia en este proyecto de ley, esta moción, para *interim*, para la anulación del *interim* hasta que esta Ley se publicase por el Parlamento.

Muchas gracias, señor Presidente; muchas gracias, señoras Diputadas y señores Diputados.

El Sr. PRESIDENT : Pel Grup del Partit Socialista Unificat té la paraula el senyor Valentín.

El Sr. VALENTÍN-FERNÁNDEZ : Señor Presidente, señoras y señores Diputados, con una extraordinaria brevedad, porque las razones que mueven la presentación de esta moción subsiguiente a la interpelación que en su día se sucedió en este Parlamento están perfectamente expuestas, este Grupo parlamentario quiere exponer, de entrada, su absoluta identificación con el espíritu que mueve no tanto y no sólo razones de humanidad, como ya se ha dicho en esta Cámara, sino razones de justicia histórica, como lo que supone restituir en sus derechos, tener en cuenta la ejecutoria de aquellos hombres y de aquellas mujeres que, en momentos trágicos para el país, fueron servidores fieles de las instituciones de Cataluña.

Nosotros estamos absolutamente dispuestos, abiertos, decididos a votar positivamente la moción, bien en la forma en que ha sido presentada, bien en la forma que, en definitiva, resulte, en virtud de las enmiendas que eventualmente puedan aceptarse, total o parcialmente, por el Grupo proponente. En cualquier caso, y como puntualización, que me parece obvia, por lo demás, esa referencia que se hace a esa moción, a este proyecto de ley que se pide al Gobierno que en su día presente para atender a las necesidades que se preveen en esta moción, en definitiva, sus puntos concretos, los puntos de la Ley, será el Parlamento en el futuro, bien en esta legislatura, bien en una legislación futura, los que tienen que ser determinados con absoluta soberanía por el Parlamento.

Nada más, señoras y señores Diputados, y manifestar y reiterar nuestro propósito de votar la moción presentada, bien en su forma originaria o bien en la forma que en definitiva resulte, a virtud de la eventual aceptación de las enmiendas.

Muchas gracias, señor Presidente; muchas gracias, señoras y señores Diputados.

El Sr. PRESIDENT : Té ara la paraula el Diputat que ha presentat la moció per a indicar si accepta totalment o parcialment alguna de les esmenes presentades.

El Sr. JOU : Senyor President, senyores i senyors Diputats, vull deixar constància que les esmenes presentades per Esquerra Republicana, en principi, em semblen ben exposades i ben intencionades, però és allò que es diu : que, de ben intencionats, l'infern n'és ple. No són suficients les bones intencions. Nosaltres no ens oposarem que el Consell Executiu porti a terme el que es demana en el primer punt de la seva esmena, però el text d'aquesta moció és concret, és el que es va proposar i, per tant, no podem assumir, en cap moment, les dues esmenes que ens presenta el Grup d'Esquerra Republicana. Creiem que cal adoptar mesures urgents per a ajudar a resoldre situacions dramàtiques a ciutadans d'una mitjana d'edat

de setanta-cinc anys.

Per tant, acceptem, malgrat que restringeixi quelcom el nostre text, acceptem, dic, les dues esmenes d'addició presentades pel Grup de Convergència i Unió, perquè també entenem que les quantitats que caldrà pressupostar són d'alguna magnitud. A nosaltres, el que ens interessa és que aquest projecte es presenti tan aviat com sigui possible i que els homes més necessitats que estan implicats en aquesta qüestió puguin rebre l'ajuda tan aviat com sigui possible.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, doncs, d'acord amb el que ha indicat el Diputat que havia presentat la moció, es passa a votació el text de la moció primitiva, incorporant-hi les esmenes del Grup de Convergència i Unió. *(El senyor Pla demana per parlar.)* Senyor...?

El Sr. PLA : Per a una qüestió d'ordre, senyor President. Durant la meua exposició he fet esment que faltava una «i» en el text de la moció. Haurà quedat recollit a la cinta, però m'agradaria que hi hagués plena consciència...

El Sr. PRESIDENT : Em sembla que realment no hi falta.

El Sr. PLA : Sí, quan parla del punt b). Vós la teniu per escrit, President. És «... i que...»

El Sr. PRESIDENT : Realment, el sentit és el mateix. S'han de complir les dues condicions, no? És això el que vol dir el senyor Pla? Bé, doncs, em sembla que sense afegir-hi la «i» ja queda clar.

El Sr. PLA : La interpretació de la Presidència...

El Sr. PRESIDENT : La intenció del Diputat esmenant queda recollida i, per tant, ja s'interpretarà en aquest sentit.

Bé, doncs, passem a la votació.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text de la moció tal com ha quedat finalment, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

Bé, la moció ha quedat aprovada per 99 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció.

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre com pensa actuar per tal de fer possible la continuïtat de la Passió d'Olesa

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre com pensa actuar per tal de fer possible la continuïtat de la *Passió d'Olesa*, presentada pel Grup Socialista. El Diputat senyor Lorda, que ha presentat la Moció, té la paraula.

El Sr. LORDA : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, subsegüent a la interpellació sobre la *Passió d'Olesa*, que el Grup parlamentari Socialista va presentar amb ocasió de la sessió plenària del proppassat 20 d'abril, i no satisfets amb la resposta que ens va donar aleshores, en nom del Govern, l'Honorable Conseller de Cultura, sotmetem avui a la consideració de la Cambra l'acceptació d'una moció que diu : «En relació amb la reconstrucció del Teatre de la Passió d'Olesa, que la destrucció del que hi havia, a conseqüència d'un incendi, ha fet necessària i la continuïtat de les representacions

de la *Passió* que han tingut lloc des d'antic a l'esmentada vila, la qual cosa constitueix una de les tradicions populars més importants de Catalunya, el Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu que afavoreixi la constitució a Olesa d'un consorci, amb participació del Patronat de la *Passió* i dels poders públics, que es faci càrrec de la ubicació i edificació d'un nou teatre de titularitat pública, on, de manera preferent, es puguin continuar les representacions anuals de la *Passió*, amb la dignitat i la ressonància que mereix aquesta antiga tradició popular catalana.»

Com es veu, senyores Diputades i senyors Diputats, es tracta de reconstruir, a partir de zero, perquè l'incendi del 23 de febrer ho va devastar tot, una infraestructura material on sigui possible continuar la realització d'un fet cultural de gran significació i importància per a Olesa i per a tot Catalunya. Es tracta, a més a més, de fer-ho de la manera més adient possible, tenint en compte, és clar, la naturalesa i l'abast, diria jo, emblemàtic del fet cultural, d'aquest fet cultural concret. El fet cultural ha de ser l'objecte gairebé exclusiu de la nostra atenció. La resta, infraestructura econòmica, estatut jurídic, règim administratiu, no és, no ha d'ésser altra cosa sinó el conjunt d'instruments al servei del fet cultural.

Nosaltres creiem que el tipus de fet cultural que ha estat i desitgem que continuï essent la *Passió d'Olesa* se serveix més adequadament amb un conjunt d'instruments de caràcter públic, en oposició a allò que, segons sembla, és el disseny del Govern de la Generalitat, almenys en aquest sentit es manifesta ben categòricament el Molt Honorable Conseller de Cultura en respondre el proppassat 20 d'abril a la interpellació que sobre aquest assumpte li vam plantejar.

L'Honorable senyor Conseller de Cultura, tanmateix, ho deia, això, d'una manera ben curiosa. Per exemple, referint-se al sinistre anunciava: aquí hi ha una entitat privada que ha tingut una desgràcia que és col·lectiva. Ben cert. De l'incendi del Teatre de la *Passió d'Olesa*, se'n va ressentir tot Catalunya i se'n va ressentir, efectivament, com una desgràcia col·lectiva. I no pas perquè les flames reduïssin a cendra tota una infraestructura material —avaluada, sigui dit de passada, en 120 milions quan el Patronat ho tenia assegurat només en 10 milions, sinó perquè tot Catalunya lamentava el trasbals que allò representava per al fet cultural. No em cansaré d'insistir en el fet cultural. Aquest fet, el qualificava l'Honorable senyor Conseller de tan important com una catedral, com un edifici històric, com un objecte de museu, una part del nostre patrimoni, un patrimoni viu, en el qual participa tota una població, la d'Olesa, i això, afegia, dóna encara molt més valor a aquest fet, i, per tant, més encara a l'obligació de tot Govern, de tot ajuntament, de tota corporació pública a fer els possibles perquè aquest fet que forma part del nostre patrimoni no sigui perdut a conseqüència d'un fet fortuït, desgraciat, com va ser l'incendi. Aquestes paraules de l'Honorable senyor Conseller postulen —ho reconegui ell mateix o no— la instrumentalització col·lectiva, institucional, pública, d'un patrimoni col·lectiu, del fet cultural que és la *Passió d'Olesa*, l'obra de tot un poble, com diu l'eslògan propagandístic de les representacions. Les comissions i subcomissions que s'han constituït per tal d'adoptar mesures d'urgència que assegurin la represa de les representacions de la *Passió* ja l'any 1984, ja el tenen, aquest caràcter institucional: hi participen i adopten les decisions de comú acord

la Generalitat, l'Ajuntament, la Diputació, el mateix Patronat, amb la perspectiva que aportin també els mitjans econòmics. No cal sinó seguir aquest camí i constituir un consorci de tots plegats que salvaguardi, en les millors condicions possibles, el factor realment important —ho torno a repetir—, que és el fet cultural.

En aquest punt, voldria sortir al pas d'un possible entaforament de la qüestió en el reducte d'uns principis inflexibles. Em refereixo a l'antinòmia sector públic - sector privat. Aquest matí, en discutir la Llei sobre el Centre Informàtic, hem presenciat, una vegada més, una escaramussa dialèctica entre els dos posicionaments. No es tractava aquest matí, però, ni es tracta ara de l'aplicació rígida, peti qui peti, d'uns principis, sinó de cercar el procediment més adequat, considerades ambdues vies, la pública i la privada, per a propiciar l'assoliment de l'objectiu proposat. En el cas de la *Passió d'Olesa*, l'objectiu és múltiple.

Primer de tot, assegurar la pervivència d'una manifestació artísticocultural popular que és part important del patrimoni col·lectiu de Catalunya, com tots reconeixem.

Segon, reconstruir el patrimoni immobiliari i les estructures jurídiques i administratives que millor garanteixin l'esmentada pervivència i, fins i tot, el creixent esplendor d'aquesta manifestació.

Tercer, que aquesta reconstrucció, a partir de zero —perquè, ho repeteixo, econòmicament, l'incendi ha significat la ruïna total i, físicament un 50% de ruïna i, l'altre 50%, el vol enderrocar la mateixa entitat de la *Passió d'Olesa*—, que aquesta reconstrucció, que s'ha de fer forçosament amb diner públic, produeixi el màxim rendiment públic, és a dir, el màxim rendiment sociocultural.

És indubtable que l'assoliment d'aquests objectius, deixant al marge la qüestió de principis —perquè, ara per ara, sector públic i sector privat no són termes excloents, sinó en bona part coexistents i sovint complementaris—, que l'assoliment d'aquests objectius, dic, s'afavoreix millor amb la constitució del consorci multiinstitucional que proposa la Moció que sotmetem a la consideració i a l'aprovació, si s'escau, de la Cambra.

L'incendi —ho vaig dir l'altre dia—, ens ha ofert —no *hay mal que por bien no venga*, es diu en castellà—, una mena de *tabula rasa* on podem escriure allò que millor convingui. Estem convençuts que seria un error tornar a la situació existent abans del sinistre. L'entitat de la *Passió*, de la qual era òrgan executiu, n'és encara, el Patronat, es regeix per uns estatuts obsolets, fins i tot des del punt de vista de la restauració general democràtica del nostre país. Molts olesans que participen activament en l'empresa de la representació anual de la *Passió* no són reconeguts pels estatuts com a col·laboradors i són exclosos de l'adopció de decisions, per la qual cosa es pot dubtar de la legitimitat d'aquestes decisions.

D'altra banda, el patronat s'ha subrogat sovint la representació cultural de tot Olesa, quan en aquesta vila hi ha altres nombroses entitats culturals que podrien beneficiar-se d'una infraestructura concebuda com a bé comú de tota la població. A més, la reconstrucció del Teatre planteja problemes de caràcter urbanístic la solució dels quals requereix un enfocament global, municipal, públic de la qüestió.

En suma, reconstruir el sinistral Teatre de la *Passió d'Olesa*

amb cabals públics i deixar-ho tot després a mans d'un patronat que actua amb mentalitat d'empresa privada, amb les limitacions de tot ordre que això significa, tractant-se d'una manifestació com la de la *Passió d'Olesa*, és una contradicció gairebé *in terminis*, i, en tot cas, és optar pel procediment menys rendible des del punt de vista social i cultural, que és allò que realment interessa.

Justament, el màxim rendiment social i cultural per a la població d'Olesa i per a tot Catalunya persegueix la nostra Moció, per la qual demano, per tant, el vot favorable dels Il·lustres membres d'aquesta Cambra.

Moltes gràcies, senyor President, moltes gràcies, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : A la Moció que acaba de defensar el senyor Lorda no s'ha presentat cap esmena. Poden, doncs, intervenir els diversos Grups per l'ordre de menor a major. El Grup de Centristes... no desitja intervenir. Pel Grup d'Esquerra Republicana...

El Sr. ALAY : El senyor Miquel Porter.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Miquel Porter, en nom del Grup d'Esquerra Republicana.

El Sr. PORTER : Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, no hi ha dubte que la voluntat, no ja majoritària, sinó pràcticament unànime, —segur unànime—, d'aquesta Cambra és que les representacions de la *Passió d'Olesa* puguin continuar ja aquest any mateix, sigui en les condicions que sigui. Però, a més a més, tampoc no hi ha, no crec que hi pugui haver dubte que aquestes representacions haurien de poder-se fer de nou en un teatre que li correspongui.

En aquest sentit, em sembla que qualsevol de les intervencions que hi hagi serà la mateixa, però, en canvi, passa que aquí hi ha unes qüestions de matís. Efectivament, pensem que en la manera com ha estat presentada primer la Interpellació, hi estàvem tots d'acord; en canvi, de la manera com està presentada la Moció es produeix el desacord. Efectivament, es diu —i ho ha dit l'Il·lustre senyor Diputat que m'ha precedit—, que hi ha una llarga tradició. Aquesta llarga tradició no ha fallat mai. Aleshores, si ella no ha fallat mai, per què voler-li imposar una forma diferent de la que havia tingut fins ara? Em sembla il·lògic.

En segon lloc, quant a la possible reconstrucció. Un canvi de terreny significa una compra de terreny i una nova edificació absoluta significa una despesa, i és molt possible que les mateixes forces fàctiques que poden donar els diners per a una reconstrucció en un terreny que ja existeix no siguin suficients, en canvi, almenys en un període bastant més llarg, per a poder fer una obra nova en un terreny comprat.

És per això que entenem molt bé, però molt bé, el sentit de la Moció socialista, però, sentint-ho molt, no la podem compartir. I no la podem compartir en bé, precisament, del que sembla ser el centre de la qüestió, que és la *Passió d'Olesa*. Entenem també molt bé que hi ha unes necessitats de caràcter general del món de l'espectacle a Olesa i que aquest teatre, que fins ara era el Teatre de la Passió, podria ser utilitzat per a fer-hi altres coses. Ens sembla que això és una qüestió de tractats, puntuals i posteriors, i que res no té a veure amb la reconstrucció o no del teatre, que això són unes enteses, de les quals, en realitat, el responsable no és el Parlament, sinó que és el mateix poble d'Olesa.

D'altra banda, voldria dir que això no vol dir, gens ni mica, que no recomanem que això es produeixi, i voldríem també dir que, si bé la Moció socialista que es presenta en el número 134 mereix el nostre acord d'intenció, ens sentim molt més a prop d'un Projecte no de Llei publicat en el número 135 del *Butlletí*, del Partit Socialista Unificat de Catalunya, que compartim d'una manera absoluta. És a dir, si hi ha un Projecte no de Llei que té més força legal i amb el qual estem absolutament d'acord, ens mantindrem en aquest.

Gràcies, senyor President, gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : El Grup del Partit Socialista Unificat no desitja intervenir. Aleshores, en nom del Grup de Convergència i Unió, el Diputat senyor Simeó Selga té la paraula.

El Sr. SELGA : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, en nom del Grup de Convergència i Unió, per oposar-nos a la Moció subsegüent a la interpellació presentada pel Grup Socialista, en relació amb la reconstrucció i els ajuts necessaris del Teatre de la Passió d'Olesa.

En primer lloc, com deia l'Honorable Conseller de Cultura en la resposta a la interpellació substanciada per l'Il·lustre Diputat senyor Lorda, comparteixo i compartim tots, com anem repetint, la preocupació que el fet del sinistre ha produït, i valorem superlativament la *Passió d'Olesa* com a part integrant del nostre patrimoni cultural, i, especialment, aquesta *Passió* com una altra també de les que encara es fan a Catalunya, perquè són tricentenàries. Això, evidentment, és un fet tan important, com deia ahir i repetia també el senyor Lorda, com una catedral, com un edifici històric qualsevol, com un objecte de museu, amb l'avantatge, a més a més, que és un patrimoni viu, en el qual participa activament, activíssimament, una població —la d'Olesa—, i això dona encara molt més valor a aquest fet, i, per tant, més encara l'obligació de tot govern, de tot ajuntament, de tota corporació pública, que tingui una jurisdicció damunt d'aquest territori a fer possible que aquest fet que forma part del nostre patrimoni no sigui perdut a conseqüència d'un fet fortuït, desgraciat, però sempre reparable amb els mitjans oportuns.

Deia també l'Honorable Conseller en un altre punt que, en tot cas, asseguràvem —perquè això crec que és l'obligació d'un govern de Catalunya— que la *Passió d'Olesa* pugui representar-se en un teatre digne, ja que, encara que sigui sense acabar del tot, pugui ser representada dins l'any pròxim, i, com a anècdota direm d'aquest treball que el que s'ha cremat no tenia encara la façana acabada. I parem de citacions i arguments per evitar de reproduir totes les paraules i conceptes de l'Honorable senyor Conseller en el dia esmentat, que fem nostres íntegrament totalment. Ara bé, vista la moció i, concretament en relació amb la petició de constitució d'un consorci, nosaltres hem de manifestar que aquesta constitució, àdhuc les dificultats d'ordre legal que significaria la presència d'institucions públiques conjuntament amb una entitat privada, com ho és la del patronat de la *Passió*, no cal, atès que l'endemà mateix de l'incendi del teatre fou endegada pel President de la Generalitat una comissió per tal d'estudiar i atendre les necessitats econòmiques i de funcionament del teatre esmentat. Aquesta comissió és presidida pel Conseller de Cultura i en formen part l'Ajuntament d'Olesa, el patronat de la *Passió*, al qual s'ha incorporat amb posterioritat la Diputació de

Barcelona.

Altament, el consorci no podria decidir sobre la nova ubicació del teatre, atès que el titular d'aquest és el patronat de la *Passió*, i és a aquest a qui pertoca decidir sobre la ubicació, ja sia la mateixa que tenia o una altra. I, precisament, podem avançar que està en vies de solució tècnica i amistosa. De tota manera, la comissió creada a instàncies del President de la Generalitat ja ha ofert, i està en treball, al patronat el tipus d'ajut que aquest necessita per a la reconstrucció del teatre, de tal manera que ja està endegat i ecomanat i en realització a la Direcció General d'Arquitectura del Departament de Política Territorial i Obres Públiques el projecte de construcció del nou teatre. En definitiva, la nostra posició és que el patronat continuï essent el titular de la *Passió d'Olesa* i del seu teatre, sens perjudici que en aquest es puguin celebrar, de comú acord, diferents tipus d'actes organitzats per altres entitats, i també, òbviament, del control sobre la destinació i ús dels cabals públics per a la reconstrucció del teatre, ja atorgats o que en un futur immediat s'atorguin.

No seria bo que coartéssim definitivament la vida pròpia del patronat, entitat que ha sobreviscut al llarg de desenes d'anys i que ha donat i dona fe de la llibertat associativa del nostre poble, valor bàsic i fonamental, i ho dic amb tot l'èmfasi. I, precisament, a través d'aquest esperit creatiu i associatiu ha fet viva la realitat d'un poble —Olesa— amb la seva *Passió*, i, com un detall més i ben important, la realitat viva de la nostra nació.

Per tot plegat, creiem inadequada aquesta moció, instant la creació d'un consorci, i, per això, demanem a les senyores Diputades i als senyors Diputats el seu rebuig.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Passem, doncs, a votació el text de la moció.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text de la moció que ha defensat el Diputat senyor Lorda, en nom del Grup Socialista, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

La moció ha estat rebutjada per 46 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció.

Interpellació al Consell Executiu sobre la recuperació dels arxius catalans que encara són fora de Catalunya

El següent punt de l'ordre del dia serà ara la interpellació al Consell Executiu sobre la recuperació dels arxius catalans que encara són fora de Catalunya, que formularà el Diputat senyor Xavier Folch, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

El senyor Folch té la paraula per al torn d'exposició.

El Sr. FOLCH : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, en el Ple d'aquesta Cambra, tingut el dia 17 de desembre de 1980, el Diputat senyor Josep Benet va preguntar al Consell Executiu sobre les gestions que el Govern havia fet a fi de recuperar la part dels arxius de la Generalitat de Catalunya corresponents al període 1931-1939, que foren decomissats l'any 39 pels vencedors de la guerra, i que ara es troben a l'Arxiu de la Guerra Civil de Salamanca. El Conseller

de Cultura respongué que el Consell Executiu faria tot el que fos al seu abast per tal que aquests documents fossin retornats al seu legítim propietari —la Generalitat de Catalunya—, així com que faria tot el que calgués per recuperar els altres arxius i les biblioteques de la Generalitat decomissats també l'any 39, que es trobaven en poder de diversos organismes de l'Estat. És el cas, per exemple, de la Biblioteca d'Esports de Catalunya, traslladada a Madrid. Finalment, el Conseller de Cultura declarà que contribuiria a fer les gestions necessàries perquè els nombrosos arxius i biblioteques d'entitats catalanes o de ciutadans de Catalunya que també foren decomissats l'any 39 i que es troben a l'arxiu de Salamanca siguin tornats als seus legítims propietaris o, quan s'escaigui, als seus hereus. Ja que he alludit a la Biblioteca d'Esports de Catalunya, diré que va ser adquirida i pagada per la Generalitat de Catalunya l'any 1935, i que, decomissada el 39, en ser ocupada Barcelona, passà a formar part de la Biblioteca Deportiva Nacional del Centro de Documentación e Información de l'INEF, de Madrid, segons que manifestà a aquest Parlament el Conseller de Cultura en la sessió ja esmentada del 17 de desembre del 80. El Conseller de Cultura informà a la Cambra aleshores que s'estaven fent gestions per tal de recuperar-la. Han transcorregut gairebé dos anys i mig i també, de passada, ens agradaria saber si aquesta biblioteca ha estat recuperada i, en cas contrari, quins obstacles s'oposen a la seva recuperació.

Ara, dos anys i mig després d'aquella sessió, resulta que el Departament de Cultura, en lloc d'anunciar que ha aconseguit el retorn de la part dels arxius de la Generalitat que es troben a Salamanca, ha comunicat la signatura d'un conveni amb el Ministeri de Cultura del Govern central que, al nostre entendre, contradiu totalment aquelles declaracions, perquè, en aquest conveni, datat el 22 d'octubre del 82, el Ministeri de Cultural, comportant-se com si fos el propietari dels arxius, permet només que el Departament de Cultura microfilmi uns arxius, que són propietat irrenunciable de la Generalitat de Catalunya. Els arxius, segons el conveni, continuen mantenint-se en poder del Ministeri, i en el text d'aquest conveni el representant del Departament de Cultura no fa ni el més mínim esment de la propietat de la Generalitat sobre aquells arxius i accepta, tàcitament, que el Ministeri de Cultura es comporti com si en fos el propietari. Si mirem el *Diari Oficial*, del 17 de desembre de 1982, en què es reproduïx el text del conveni, podem veure la realitat d'algunes de les coses que he dit. Per exemple, s'alludeix als documents dient que són documents que procedeixen de l'antiga Generalitat de Catalunya, és a dir, «procedeixen», no que són propietat de la Generalitat de Catalunya. Al mateix temps, es diu que els treballs de microfilmació es duren a terme d'acord amb un programa de treball, i es diu : «La investigació i la selecció dels materials objecte de microfilmació es realitzaran sota la direcció del cap de la Secció de Guerra Civil del Archivo Histórico Nacional»; ho repeteixo : sota la direcció del cap de la Secció de Guerra Civil del Archivo Histórico Nacional. Després s'hi diu : «L'execució material de la microfilmació es durà a terme amb els equips que el Ministerio de Cultura posarà a disposició per a aquesta finalitat en els locals de l'esmentada Secció del Archivo Histórico Nacional, sense que surti cap document de les dependències de la Secció que ens ocupa» —sembla que tinguin por que els sigui arrabassat algun document. De la supervisió de la microfilma-

ció s'hi diu que «serà duta a terme per personal a càrrec de la Generalitat de Catalunya sota la direcció —s'hi repeteix— del Cap de la Secció de Guerra Civil del Archivo Histórico Nacional». I, per si no n'hi havia prou, encara es diu que el nomenament de la Generalitat de Catalunya del personal per a dur a terme els treballs previstos en els apartats anteriors requerirà la prèvia acceptació de la Subdirecció General de Archivos. Jo crec que és un conveni força humiliant.

La signatura d'aquest conveni feta pel representant del Departament de Cultura és un fet que, al meu entendre, atempta contra la dignitat de la Generalitat de Catalunya i contra la integritat del seu patrimoni documental. Per què no es va signar un conveni en què s'establís un retorn a la Generalitat dels originals dels arxius i el permís del Departament de Cultura perquè el Ministeri de Cultura els microfilmés si l'interessava de fer-ho? Perquè ha estat al revés; és a dir, resulta que la Generalitat microfilma uns documents que li pertanyen en lloc de ser al revés. Aquest comportament del Departament de Cultura, si no es rectifica immediatament, pot perjudicar el retorn definitiu a Catalunya dels esmentats arxius de la Generalitat, així com el retorn dels altres arxius i biblioteques de la Generalitat d'associacions i de ciutadans catalans, que foren decomissats l'any 39 a Catalunya.

Per tot això, formulo al Consell Executiu la present interpellació: quins són els propòsits del Consell Executiu pel que fa a la política global de recuperació dels arxius catalans que encara són fora de Catalunya?

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu, per a la resposta, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Cultura.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, bé, passo a contestar la interpellació que ha presentant el senyor Diputat Folch, del Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Jo el que voldria dir és que sóc el primer a lamentar que la Generalitat de Catalunya no hagi estat reconeguda per cap dels textos legals actuals com a hereva legal de tot el que posseïa la Generalitat republicana. Això, ho hem vist en la consideració que, cada vegada que ho hem demanat, per exemple, les Diputacions provincials, que són en gran part les hereves de l'esquarterament de la Generalitat en altres corporacions de menor àmbit, hagin sempre acabat en res.

Els arxius de la Generalitat de Catalunya a l'època republicana no es troben solament a Salamanca; a la Diputació provincial de Barcelona hi ha molts i molts fons que pertanyen a la Generalitat republicana, i que també hi són, malgrat que hagin estat reclamats per aquesta Generalitat estatutària del 1980 —el 79 és el de l'aprovació de l'Estatut.

Jo voldria dir que això és important. No solament és en el camp dels arxius. No tots els béns, no totes les propietats, no tots els actius de la Generalitat republicana són actualment de la Generalitat actual, perquè això no ha estat reconegut ni per l'Estatut —i això és una realitat jurídica actual— ni per cap altra disposició de l'Estat actual, i, en això, hem de ser realistes i acceptar-ho així, com un fet, no acceptar-ho com un fet definitiu.

Jo voldria dir el següent: per què hem actuat com hem actuat? El senyor Diputat interpellant ha explicat exactament

la intervenció del senyor Josep Benet i la meua resposta. Jo he de dir què vam fer a partir del moment d'aquesta interpellació, o aquesta pregunta, que fou feta pel Diputat senyor Benet.

A través del Secretari General del Departament s'inicià un seguit de gestions amb el Ministeri de Cultura, i jo també, personalment, amb els diversos Ministres que s'han anat succeint en aquest Ministeri des d'aquell moment, perquè es pogués recuperar aquesta documentació.

El punt de partida del Departament se centrava en l'obtenció, òbviament, dels documents originals, la propietat dels quals, d'una banda, evidentment, nosaltres creïem que era de la nostra Generalitat; i, d'altra banda, també per a aquella documentació que procedia d'institucions, entitats i persones que foren objecte de decomís en els anys finals de la guerra i en els posteriors.

El Ministeri de Cultura —els diversos ministres i les diverses administracions que es van succeir en el Ministeri de Cultura— es tancà absolutament a la devolució dels originals. D'altra banda, no es tracta solament de la devolució dels originals de la Guerra Civil, sinó de tota documentació que es troba en dependències, en arxius de l'Estat, procedents de situacions que no són ben clares com, per exemple, les que hi ha a l'Arxiu Històric Nacional, procedents de trasllats des de les Delegacions d'Hisenda provincials cap a Madrid, en èpoques no massa allunyades, com, per exemple, passa amb l'Arxiu de Poblet, que es troba a l'Arxiu Històric Nacional i que es trobava, no fa pas més de seixanta anys, a Tarragona...

Bé, totes aquestes situacions és difícil que siguin reversibles per una simple conversa. És una actitud molt general de tots els conservadors i de totes les administracions, de no voler retornar allò que es troba en arxius, museus i biblioteques, un cop hi han ingressat, sigui quin sigui el procediment d'ingrés. Això no treu, però, la nostra voluntat i la nostra ferma reclamació de la devolució de tot aquest fons.

El que sí que aleshores vam aconseguir del Ministeri és la concessió —no és freqüent que s'aconsegueixi, però ho vam aconseguir— de cedir una còpia en microfilm —i, a més a més, finançada pel mateix Ministeri—, i, això, nosaltres vam creure que podíem acceptar-ho com a primera mesura perquè, almenys, mentre durava la fase de reclamació, els nostres investigadors podien ja disposar a Catalunya de la documentació, a través d'aquestes còpies microfilmades.

No solament del que es troba a Salamanca, procedent de la Guerra Civil, sinó de tot el que es troba als arxius que depenen de l'Estat, a Madrid o a altres localitats, procedents de fons que es trobaven a Catalunya en temps no massa reculats.

Però hi havia un problema gravíssim, que feia difícil, no solament la microfilmació, sinó la mateixa devolució, que és que la documentació procedent de Catalunya que és a Salamanca, no es troba classificada. L'arxiu de Salamanca no és un arxiu en el sentit d'un dipòsit de documentació destinat a la conservació i a la futura o present investigació, sinó que és el dipòsit de fons procedents d'incautacions d'unes Administracions de la justícia militar i, per tant, la seva classificació no té res a veure amb una classificació destinada a la investigació, ni tan sols a la fàcil localització. La situació d'aquest arxiu, per a qui el conegui, sabrà que, en carpetes que diu «Cuenca» es troben documents d'Esquerra Republicana de Catalunya, i en carpetes que diu «Ministerio de Hacienda» es troben documents

d'ajuntaments de Catalunya. El caos d'organització d'aquesta documentació, en els seus mil set-cents fons diferents és total. El primer que calia és una realització de la classificació de la documentació conservada a Salamanca.

Per tant, ja sabíem nosaltres que, per tal d'ajornar i diferir la devolució d'aquesta documentació, el que es podia posar com a objecció era sempre la dificultat d'una manca de classificació dels fons de Salamanca, i el fet que hom desconeixia, ateses les circumstàncies d'ingrés i finalitats d'aquella documentació, la veritable procedència de molts dels lligalls allí existents, no sempre els lligalls on deia «Barcelona» hi havia dintre documentació catalana. És a dir que la situació era absolutament... Nosaltres vam enviar dos comissionats, el senyor Jaume Sobrequés i el senyor Manuel Mundó, a fer una inspecció, i van treure un informe absolutament descoratjador sobre les possibilitats de saber què hi havia exactament en aquells fons documentals de Salamanca.

Hom va creure, per tant, que, en vistes a l'obtenció dels originals, era absolutament necessari procedir abans a la seva classificació. Això és el que, de fet, estem fent en aquests moments. Hi ha un equip de funcionaris o de persones contractades per la Generalitat que són a Salamanca, i tenen feina per a molts i molts mesos classificant i fent carpetes noves, posant el que és de Catalunya, sigui de la Generalitat, de partits polítics, d'ajuntaments o de particulars o de qualsevol altra procedència catalana, en carpetes específiques, separant-lo de documentació que, a través dels diversos tribunals, que són l'origen d'aquesta documentació, el Tribunal de Repressió del Comunisme i la Maçoneria, o el Tribunal de Responsabilitats Polítiques, i molts altres tribunals que són exactament l'origen d'aquesta documentació, han estat barrejats per finalitats purament circumstancials dels processos que van ser els que van portar als tribunals militars la documentació.

Això es portarà a terme d'una manera rigorosa, i abans de quinze o divuit mesos, d'aquesta ingent documentació, estarà dividida la part catalana i classificada dintre d'ella per seccions, per orígens, per localitzacions, i d'aquesta manera nosaltres, agafant-nos a aquest conveni que permet la microfilmació i per al qual també és necessària la prèvia classificació, tindrem, en primer lloc, la microfilmació i, en segon lloc, la prèvia classificació i el previ inventari que faran possible la posterior reclamació dels fons.

Això és absolutament necessari i previ, si no, no hi ha res a reclamar, perquè aquells documents no els podem especificar; no podem dir «aquell o aquell altre fons; aquell o aquell altre lligall» perquè això no existeix, és documentació que no estava destinada a un arxiu històric.

Nosaltres, en el nostre conveni, enlloc no parlem de qui és la propietat d'aquesta documentació; nosaltres fem un conveni en el qual ens limitem a convenir aquesta documentació dipositada, documents procedents de l'antiga Generalitat de Catalunya —que és obvi que és l'antiga Generalitat de Catalunya— durant els anys 32-39, que es conserven a la secció de Guerra Civil de l'Arxiu Històric Nacional situat a Salamanca. De fet, però, estem classificant, a hores d'ara, tota la documentació catalana, des d'infinitat de documents que pertanyen a la CNT, al PSUC i a molts altres partits polítics i particulars —molts i molts particulars que van ser espoliats de documentació els estem descobrint ara, en aquests lligalls o en aquests grups o

en aquests paquets de documentació que es troben dipositats i no classificats a Salamanca.

Per tant, nosaltres no hem rebutjat pas la propietat; el conveni no prejutja una definició de qui té la propietat, simplement es convé un accés a la documentació per a microfilm-la. Això representa, evidentment, la feina prèvia de classificació, de separació d'uns i altres fons i, a més a més, de microfilmació, evidentment, però això no pot prejutar que, després, no continuem la nostra tasca de reclamació d'allò que pertany a la Generalitat, i, en general, d'allò que pertany a Catalunya.

D'altra banda, la pregunta és més àmplia, em sembla, del que hi ha a Salamanca. Pregunta: «La política global de recuperació dels arxius catalans que encara són fora de Catalunya». I hem de dir que, a part d'aquests arxius de Salamanca que, evidentment, inclouen la part més important de documentació recent de Catalunya que es troba fora de Catalunya, estem fent per a l'Arxiu Nacional de Catalunya una recuperació de documentació que es troba fora del país. D'aquesta manera, nosaltres hem entrat en contacte amb diverses personalitats de l'exili, que hi ha a l'exili, o de les que es troben a Catalunya, que tenen documentació que hauria de tornar a Catalunya, i així estem ingressant documentació que era a París, en possessió de Joan Massot, després passà a Perpinyà, a disposició de Joan Arqué, i després en tingueren cura els senyors Bartolí i Lluís Esteve; la documentació del Fons Nacional Català, aquest ha estat cedit a l'Arxiu Nacional de Catalunya. El fons d'Abelard Fàbrega, donat pel senyor Abelard Fàbrega, català resident a Mèxic, integrada per una completíssima col·lecció de llibres catalans publicats a Amèrica del Sud durant el franquisme, ha ingressat a l'Arxiu Nacional; el fons Abelard Tona, corresponent a la donació de l'arxiu personal de l'esmentat senyor, exiliat a Amèrica, ha tornat a l'Arxiu Nacional. Darrerament, i haig de dir exactament ahir, va arribar a la Generalitat la documentació de l'arxiu personal de Bosch i Gimpera, que, en una negociació amb el Ministeri d'Afers Exteriors, que n'era el dipositari, ha ingressat a l'Arxiu Nacional de Catalunya.

Nosaltres intentem que tota la documentació que es troba a fora de Catalunya, o en mans de persones que no en poden assegurar la seva conservació de forma pública, pugui ingressar a l'Arxiu Nacional de Catalunya.

Aquesta és la nostra política, i no solament els fons procedents d'aquests anys de la Guerra Civil o dels anys de l'exili, sinó de fons d'èpoques anteriors. He d'anunciar també que hem signat, i ja ha començat a ingressar a l'Arxiu Nacional de Catalunya, els fons procedents de l'Arxiu de Duran i Bas i de Duran i Ventosa, i, d'aquesta manera anirem, d'una manera regular, ingressant tots els fons que tinguin interès per a la història recent i contemporània de Catalunya, fins a fer de l'Arxiu Nacional de Catalunya un arxiu que sigui el complement de l'Arxiu de la Corona d'Aragó, que representa l'arxiu dels fons històrics anteriors al segle XIX.

Tanmateix, ens trobem, però, amb una part important dels arxius públics catalans, els arxius de la Generalitat o de la Mancomunitat, que no hi seran de moment, i confiem que hi siguin. Actualment es troben dipositats a la Diputació provincial de Barcelona. Així, confiem que puguin també ingressar a l'Arxiu Nacional de Catalunya, i, igualment, quan nosaltres puguem fer una valoració i un inventari general dels fons cata-

lans de l'Arxiu de Salamanca, també en farem una petició formal a les autoritats de l'Estat perquè puguin ingressar a l'Arxiu Nacional de Catalunya.

I això em sembla que pot contestar la interpellació del senyor Diputat.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Diputat interpellant té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. FOLCH : Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument, per a agrair la intervenció del Conseller de Cultura, i per a celebrar algunes de les notícies que ens ha comunicat, com, per exemple, aquesta de la recuperació de l'Arxiu de Bosch Gimpera que, segons ens diu, des d'ahir està integrat a l'Arxiu Nacional de Catalunya.

Per cert, jo abans he alludit l'acord —«humiliant» he dit, i podria dir «vergonyant»— que es va signar amb el Ministeri de Cultura en data del 22 d'octubre, i, per exemple, el Conseller ens parla avui de l'Arxiu Nacional de Catalunya, que és, que jo sàpiga, efectivament, el nom oficial d'aquest arxiu, i, en canvi, en aquest conveni, es parla constantment de l'Arxiu General de Catalunya. I, és clar, hi ha una mena de voluntat d'amagar el que és el nom autèntic i oficial per, suposem, no indisposar-se amb els signants, amb els cosignants del conveni. Em sembla molt positiu, evidentment, que es classifiquin els fons existents a Salamanca, però he de dir que quan he fet abans la crítica del conveni, em sembla que en el conveni, almenys, hi hauria hagut d'haver una clàusula que digués que almenys la part de la Generalitat no renunciava a la seva propietat sobre els antics arxius de la Generalitat republicana. I això, almenys aquesta clàusula, és el que trobo a faltar en aquest conveni. Perquè no n'hi ha prou que hi hagi declaracions als diaris —com n'hi ha hagut aquests dies d'alguns alts funcionaris de la Generalitat dient que no hi havia hagut cap renúncia a aquesta propietat—, no tinc objecció que es facin aquestes declaracions als diaris, però el lloc de fer aquesta declaració era justament el *Diari Oficial*.

Se'ns ha dit també que el Ministeri de Cultura s'ha tancat, es va tancar absolutament a la devolució dels originals. Jo vull dir que en algun moment el Ministeri de Cultura ha tingut una posició pública diferent. El mes de març del 80, el Ministre de Cultura d'aleshores va enviar un telegrama al senyor Jaume Serrats —que aleshores era Director del *Mundo Diario*, ara és director del diari *Avui*— en què deia : «Muy agradecido por su alusión sobre devolución a Cataluña de los documentos de la Generalidad que se encuentran en el archivo de Salamanca. Desde hace mucho tiempo he deseado gestionar esa devolución; estoy ahora estudiando la forma concreta de realizarla. Creo que estoy en condiciones de prometer que ese trozo de la historia de Cataluña tendrá lo antes posible su acomodo en Cataluña. He despachado con el Presidente del Gobierno este asunto y he conseguido ya todo su apoyo.» El Ministre de Cultura es deia aleshores Ricardo de la Cierva i el President del Govern era aleshores Adolfo Suárez, que eren diferents dels que ocupaven aquests llocs la data del 22 d'octubre, que és un altre dels fets que jo he de confessar que m'ha sorprès en veure el text del conveni : que hi hagués la precipitació a signar un conveni tan desfavorable amb un Govern que estava desnonat el 22 d'octubre. El 28 d'octubre hi havia d'haver eleccions; se

sabia que hi hauria un canvi de Govern, i el lògic és que, excepte que hi hagués hagut un conveni molt favorable, la prudència més elemental hauria aconsellat esperar uns dies per a signar el conveni amb el nou Govern, perquè jo, francament, no puc creure que l'actual Ministre de Cultura tingui, respecte als arxius de la Generalitat, una posició més negativa que la que va tenir el senyor La Cierva, ni puc creure que l'actual Ministre de Cultura pugui fer valer, per a retenir aquests arxius, el dret de conquesta.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Conseller desitja replicar? El senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA : Jo el que voldria dir és que em sap molt de greu, però jo he estat testimoni de moltíssimes promeses del Ministre La Cierva, i, mentre les deia, els seus alts funcionaris anaven dient que no amb el cap. Vull dir que el Ministre La Cierva va prometre la devolució de tot el que en els museus, arxius i biblioteques de Madrid pertanyia a Catalunya, i ho va prometre a tothom, des del President Terradellas fins a l'Abat de Poblet, fins als directors de les biblioteques i arxius i museus de Catalunya. Això no té cap valor, i això ho sap tothom. El que he de dir és que jo voldria que això fos veritat. Treballem per això, per això confiem. Si vam firmar aquest conveni el 22 d'octubre és perquè l'anterior Govern, l'anterior Ministeri va entretenir moltíssim tots els nostres convenis negociats des del moment de la signatura dels traspassos, i abans d'acabar el seu mandat, per dir-ho així, van voler signar tot allò que ja estava tractat, perquè també nosaltres tenim els nostres dubtes que arribessin a signar fins i tot aquest conveni, i el que a mi em sembla és —com el senyor Diputat indica, jo també ho crec— que el nou Ministre tindrà una actitud més oberta. Si és així estaré molt content que es pugui millorar i complementar aquest conveni. Així jo ho exposo i, a més, ja ho he exposat, però ho tornaré a repetir al nou Ministeri de Cultura.

Res més, senyor President.

Preguntes amb resposta oral

El Sr. PRESIDENT : Passem ara al darrer punt de l'ordre del dia, les preguntes amb resposta oral. Els senyors Diputats tenen la llista d'aquestes preguntes; els haig de comunicar que hi ha hagut una variació perquè en el curs del dia d'avui han estat retirades les preguntes que havien formulat els Diputats senyors Medir i Padullés, registre 6859, i la pregunta que havia formulat el senyor Besa, registre 5970.

*Preguntes a l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social
sobre l'ambulatori del barri de la Mina i
al Consell Executiu
sobre els serveis especialitzats
del Centre d'Assistència Primària de Sant Adrià de Besòs*

Comencem, doncs, amb la primera pregunta de la llista, que és la que ha de formular al senyor Conseller de Sanitat i Seguretat Social la senyora Diputada Rosa Barenys, del Grup Socialista. La senyora Barenys té la paraula.

La Sra. BARENYS : Senyor President, senyores i senyors Diputats, formularé la primera i la segona pregunta al Conse-

ller de Sanitat, perquè són del mateix tema, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé, moltes gràcies.

La Sra. BARENYS : Bé, la primera de les preguntes és relacionada amb l'ambulatori de La Mina, que era un dels temes, el de l'Assistència Sanitària, que anava inclòs en el Pla Interdepartamental que vàrem aprovar en aquest Parlament fa uns mesos, fonamentat especialment en la situació infraestructural del barri de La Mina i la manca de serveis i equipaments que hi ha en el mateix barri, com a conseqüència —i ho dèiem ja en aquell moment, quan estàvem discutint el Pla Interdepartamental— d'una concepció socio-urbanística específica en el moment en què es van construir els habitatges d'aquesta barriada.

El Pla Interdepartamental pot suposar —si es porta a la pràctica tal com era aprovat— que la política de Govern de la Generalitat i del mateix Govern local, és a dir, de l'Ajuntament de Sant Adrià, porti a cap l'experiència d'un projecte coordinat entre els diferents departaments, que ajudin al desenvolupament de la qualitat de vida del ciutadà d'una manera global i integrada. És a dir, que és aquesta la teoria que sempre estem defensant els socialistes, que cal coordinar la política sanitària amb la política de serveis socials, amb la política educativa, amb el medi ambient, etcètera. Aquest Pla, realment, si s'arriba a portar a cap en la seva totalitat, serà una experiència pilot jo penso que molt interessant.

És en aquest sentit que ens volem referir, amb aquesta pregunta que fem a l'Honorable Conseller, que, pel que fa referència a l'assistència sanitària, sabem que el Govern de la Generalitat ha començat a fer contactes amb l'Ajuntament de Sant Adrià a través d'una Comissió i s'han posat en marxa ja algunes resolucions sobre la transformació de l'ambulatori de Sant Adrià en un centre d'assistència primària.

Creiem que aquest és un tema urgent. El Pla diu que s'haurà d'acomplir durant l'any 1983, estem gairebé ja a mitjan any 1982, i nosaltres creiem important de formular aquesta pregunta oralment al senyor Conseller i, a la vegada, recordar-li que en aquest ambulatori que en aquest moment funciona hi ha uns 41 000 habitants que tenen famílies..., entre els que tenen cartilla i les famílies, unes 40 000 persones que han d'acudir a aquest ambulatori, que no reuneix les condicions adequades, i, a la vegada, dintre aquesta barriada hi ha bastants ciutadans que estan sense Seguretat Social.

En el Pla establert per la Generalitat es diu textualment que la transformació de l'ambulatori de La Mina en un centre assistencial jerarquitzat té per objectiu atendre tota la població, per donar una assistència primària més completa i, a la vegada, disminuir determinats costos, ja que la millora de l'assistència primària facilitarà no haver de recórrer en moltes ocasions a l'assistència especialitzada. I, a la vegada, aquesta assistència de l'ambulatori àmplia dintre la població podrà atendre totes aquelles persones que sense tenir Seguretat Social, per mitjà d'un conveni que es farà amb l'Ajuntament, podran tenir cobertes les seves necessitats sanitàries, precisament quan aquesta població és la que està, la majoria de les vegades, en les capes socials més desvalgudes : és gent aturada i gent en situacions econòmiques infrahumanes.

Aquest és el motiu d'aquesta pregunta, és a dir : Quin és el calendari establert per a la transformació d'aquest ambulatori de La Mina en un centre d'assistència assistencial

jerarquitzada. I la segona pregunta feia referència també al tema sanitari i concretament al Centre d'Assistència Primària a Sant Adrià de Besòs, que es va inaugurar el 26 de juliol, en el qual va acudir l'Honorable Conseller i representants del Govern de la Generalitat, i en el mateix dia que s'inaugurava es repartia un comunicat dient que les especialitats bàsiques, de primer nivell, estarien cobertes abans de finals d'any. Per a aquest tema també s'han fet reunions entre la Direcció d'Assistència Extrahospitalària i representants de l'Ajuntament de Sant Adrià de Besòs, reunions en què d'alguna manera, verbalment, s'han establert, es van establir uns terminis per a donar compliment a la posada en marxa d'aquestes especialitats bàsiques de primer nivell. I bé, en aquestes converses orals s'havia acordat d'alguna manera que el setembre hi hauria l'especialitat d'anàlisis clíniques, que l'octubre hi hauria la consulta especialitzada d'oftalmologia i cirurgia, que el novembre hi hauria en marxa les consultes de pneumologia, cardiologia, digestologia i radiologia, i que el desembre es posaria en funcionament la traumatologia i la rehabilitació.

Nosaltres estem preocupats perquè també ja han passat quatre mesos del final del 1982 i encara no hi ha les especialitats en el Centre d'Assistència Primària. És un centre necessari per a poder atendre les necessitats de la població, i, en definitiva, la pregunta també venia plantejada perquè ens digués el senyor Conseller quins són els motius pels quals encara no funcionen els serveis especialitzats en aquest centre i quines són les previsions de funcionament d'aquest.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : En nom del Consell Executiu per a la resposta té la paraula l'Honorable Conseller de Sanitat.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL : Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo agraeixo realment a la Il·lustre Diputada senyora Barenys, que m'hagi formulat conjuntament les dues preguntes. Així, per economia de temps, crec que resoldrem —i espero que satisfactòriament— aquests problemes tan lligats, tan lligats des del punt de vista de la seva especificitat com des del punt de vista de la proximitat geogràfica dels dos punts sobre els quals la Il·lustre Diputada m'interroga.

La senyora Barenys coneix molt bé —he tingut ocasió de parlar-ne altres vegades— quins són els nostre neguits pel que fa a millorar l'atenció primària. Jo he dit moltes vegades, senyora Barenys —i no pretenc amb això ser original, perquè és una constatació que ho pot fer, no es necessita ser ni metge, ni sanitari, sinó que ho pot fer qualsevol ciutadà—, que l'assistència sanitària de la Seguretat Social funciona força bé, jo m'atreveria a dir que molt bé pel que fa als últims nivells, pel que fa als hospitals, siguin de la xarxa pròpia, siguin de la xarxa concertada, però en canvi funcionen bastant malament per una sèrie de causes —en l'anàlisi de les quals ara no entrarem—, a nivell d'atenció primària. I això és greu, perquè el ciutadà se sent desatès, perquè està realment desassistit, i encara per un altre motiu, perquè això repercuteix fonamentalment sobre els mateixos centres hospitalaris, perquè com que aquests sí que funcionen bé, i aquests sí que atenen els malalts, els malalts que no tenen atenció en la primera línia assistencial recorren, inútilment, malauradament, a la darrera, i sobrecarreguen les consultes d'urgència de tot aquests grans centres hospitalaris i petits centres hospitalaris que hi ha a Bar-

celona i als seus voltants especialment. No parlo ara del medi rural, sinó que parlo especialment d'aquesta conurbació barcelonina, que és on es donen especialment aquests grans problemes.

Bé, dintre d'aquesta problemàtica, com sap molt bé la Il·lustre Diputada preguntant i la resta de senyors Diputats, nosaltres hem posat en pràctica un pla de transformació de l'atenció primària, pla que té, evidentment, les seves dificultats i que no va —ja ho dic per endavant— segurament tan de pressa com nosaltres desitjàvem i com desitjaria l'usuari, com desitjaria tothom, però del qual ja comencem a tenir algunes experiències favorables. Aquí hi ha persones que saben, per exemple, que tenim un centre pilot funcionant des de fa més de sis mesos a la Ciutat Badia, en un ambient més o menys similar al que explicava la senyora Barenys, i jo haig de dir —encara que no sigui aquest el cas— que nosaltres estem molt satisfets de com funciona Ciutat Badia. L'usuari, i això és molt més important, n'està encara molt més satisfet, i per a nosaltres sí que puc dir que el balanç que podem fer d'aquests primers mesos és positiu en el sentit que estalviem diners, perquè, encara que sembli mentida, quan els metges hi van durant més temps i atenen millor els malalts, en contra d'allò que hauria de succeir, els malalts hi van menys i, a més a més, exigeixen menys receptes, i això és, en definitiva, el que es tractava de demostrar.

Bé, anant al tema de la senyora Barenys —i perdó per aquesta digressió—, nosaltres, després de Ciutat Badia, tenim dos centres que volem jerarquitzar. Vull dir que nosaltres tenim dues maneres, dues vies paral·leles, que utilitzem a la vegada, per tal de modificar el funcionament d'aquests ambulatoris, d'aquests dispensaris. Una és la creació de nous ambulatoris, del que en diem ara centres d'assistència primària, que ja són concebuts arquitectònicament d'una altra manera a com són fets els actuals, i ja són contractats els metges amb unes altres condicions de treball. Anant de cara a això de què ja ha parlat la senyora Barenys, de la jerarquització dels metges que hi prenen part, els metges que hi ha al capdavant. Bé, aleshores, nosaltres, paral·lelament a fer això —que això, com poden comprendre els senyors Diputats, és una via eficaç, però lenta, que requereix la construcció dels edificis i després l'equipament—, tenim una altra via, que és la reconversió d'equipaments ja existents. Aquí hi ha unes certes dificultats, perquè no sempre els metges estan voluntàriament disposats a canviar d'*status*, a canviar el seu règim laboral, i, per tant, això s'ha de fer —perquè, naturalment, això són uns drets adquirits que nosaltres estem obligats, i ho fem amb molt de gust, a respectar— fent els acoblaments que calguin, traslladant, donant oportunitats als metges que no volen passar a fer més hores amb unes condicions laborals diferents en altres centres de treball, etcètera.

Això és realment el que ha retardat potser una mica la primera de les preguntes que m'ha fet la senyora Barenys. La segona ha tingut uns altres motius que després explicaré. Calia, per a atendre la Mina, de la mateixa manera que a la Mina estem fent ara, amb un altre centre d'assistència primària, que es diu «Canteres» —jo crec que s'hauria de dir «Pedreres», si és que ho volem traduir, però, en fi, això no té gaire importància... Aquests dos centres van paral·lelament, i en els moments actuals s'han creat ja les plantilles jerarquiza-

des, s'ha fet l'oferiment de jerarquització als metges que hi són exercint en plaça de zona, s'estan fent els concursos d'acoblament o de trasllat, i s'ha fet ja —s'ha fet ja, pel que fa a la Mina— la convocatòria de les places jerarquitzades.

Val a dir que, a la Mina, una part dels metges que hi havia han acceptat el seu nou *status* laboral i una altra part han optat per buscar una altra col·locació en un altre centre assistencial. Però les places necessàries per a la Mina puc garantir a la Il·lustre senyora Diputada que ja estan en el concurs actualment en curs, i valgui la redundància, del mes de maig, i que durant el mes de juny ja començarà a funcionar el centre d'assistència primària de la Mina d'acord amb aquesta nova concepció de l'assistència primària.

Un altre tema que ha plantejat la senyora Diputada en relació amb això és el de l'assistència als malalts que no són beneficiaris de la Seguretat Social. Ella mateixa ha dit que això es durà a terme paral·lelament a l'establiment d'uns convenis amb l'ajuntament de cadascun d'aquests centres, de tal manera que nosaltres, també, a través d'una altra Direcció General, de la Direcció General de Serveis Socials, en aquests casos, mirarem de subvencionar l'ajuntament perquè es pugui pagar d'una manera directa o indirecta l'atenció als malalts que no són beneficiaris directes de la Seguretat Social.

També, de passada, i a títol de comentari, diré a la senyora Barenys i als Diputats aquí presents que això, fins ara, a Ciutat Badia ens ha portat menys problemes dels que realment ens temíem al començament. La Mina és un tema segurament més complicat, perquè el nombre de possibles malalts, el nombre de possibles usuaris no atesos directament per la Seguretat Social proporcionalment deu ser més gran. Això, pel que fa a la primera pregunta.

Pel que fa a la segona pregunta, jo diria a la senyora Rosa Barenys que té més raó que no pas en la primera; nosaltres ens hem retardat més del que hauríem desitjat, a causa d'una sèrie de problemes que jo explicaré molt per sobre, perquè són temes absolutament administratius i que poden tenir una importància relativa, però que, en canvi, són dels que ens han conduït a aquest lleuger retard que tenim en el calendari previst. De tota manera, les meves notícies són que l'Ajuntament de Sant Adrià ja està més o menys al corrent d'aquests conflictes.

Nosaltres, per tal de fer tot aquest gran programa, de reorganització de l'atenció primària, també hem hagut de modificar les nostres estructures administratives, i, per exemple, entre altres coses hem hagut de procedir a la fusió del que se'n deien Sisena i Setzena Administració Sectorial de la Seguretat Social a Catalunya, i ha calgut també reordenar la resta d'Administracions a totes les comarques a què feia referència la senyora Barenys.

S'ha nomenat un nou director, s'ha nomenat un nou administrador responsable de l'àrea, i ha calgut, a més, redistribuir tot allò que en diuen els «cupos», o sigui, totes les cartilles en què estaven inclosos els beneficiaris que anaven a especialistes de Badalona, han hagut d'ésser desglossades, desdoblades per les diferents poblacions, i això reconec que ens ha portat més temps del que hauria estat desitjable.

De tota manera, també li puc donar una notícia favorable en aquest sentit: en data 17 de març es va autoritzar ja una part important de la plantilla de nova creació necessària; finalment,

després d'una sèrie de propostes de la nova direcció de la Sisenia Administració Sectorial, el Servei d'Assistència Primària ha acceptat com a vàlida la proposta que en aquest sentit se li va formular el 2 de maig d'enguany, i el dia 7 de maig el Servei d'Assistència Primària trameté un informe favorable. Aquestes places han anat també, en gran part, a la convocatòria de trasllat del mes de maig, i, per tant, jo espero que durant el mes de juny ja començarà a funcionar una bona part de les especialitats en el centre d'assistència primària de Sant Adrià de Besòs.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : La senyora Diputada desitja replicar o repreguntar?

La Sra. BARENYS : Sí, senyor President, des de l'escó mateix. Respecte a la segona pregunta que havia fet al senyor Conseller. L'Ajuntament no era al corrent que el tema del centre d'assistència primària estigués tan avançat. El que sí que sabia l'Ajuntament és que en sis mesos hi ha hagut tres canvis de director d'àrea i es temia que això ho dificultava. Però és que la Conselleria, el Departament de Sanitat no havia informat l'Ajuntament que això s'estava retardant, i d'aquí ve el motiu de la nostra pregunta. Potser si hi hagués hagut més comunicació hauríem estat, no més tranquils, perquè el centre és necessari i és urgent, però, com a mínim, hauríem tingut la informació que ens corresponia.

Respecte a la primera pregunta, a la del barri de la Mina. També ens temíem —i ens temem— que és un problema que els metges no es volen jerarquitzar, com vostè molt bé ha dit. El que passa és que la informació que nosaltres tenim, i això ens preocupa, és que la cosa anirà més llarga que el mes de juny. A nosaltres ens han arribat ones que fins l'agost no es farà el concurs i el setembre possiblement no podrà començar a funcionar.

Si fos així, desitjaria que les seves paraules es complissin i els seus terminis fossin realitat, estariem contents, perquè, com li deia abans, el barri de la Mina necessita, evidentment, que aquest centre es posi en funcionament per a aquests quaranta mil habitants que necessiten una assistència sanitària primària al més urgent possible, amb totes les condicions necessàries. Per tant, jo li agrairia, senyor Conseller, que si, de fet, el mes de maig hi ha concurs —que ja s'acaba el mes de maig, i no ha estat convocat, si no em falla la informació— i el mes de juny vostè diu que el centre començarà a funcionar, que em refermés aquestes dates per a poder, doncs, informar i posar en funcionament el treball que calgui del municipi.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Conseller desitja intervenir novament?

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL : Sí, gràcies, senyor President. Jo vull reiterar a la senyora Barenys allò que he dit. Aquest matí mateix he repreguntat a la gent del Servei que se n'ocupa a veure si jo podia fer aquesta afirmació avui al Parlament, i m'han dit que sí. Jo espero que no em faran quedar malament, senyora Barenys. A mi m'asseguren que això va al concurs del mes de maig, i que durant el mes de juny es podrà posar en pràctica. Si no és així, doncs, lamentaré moltíssim equivocar-me i haver fet el ridícul en ple Parlament.

Pel que fa a l'altre tema, la senyora Barenys, efectivament, té tanta informació com podria tenir jo. Ja he dit que resumiria els temes administratius. Efectivament hi ha hagut un canvi ulterior, al qual jo no he fet esment, perquè el director que funcionalment teníem posat a la Sectorial, va dimitir per haver guanyat un concurs provisional, en fi, d'una altra ocupació d'unitats de valoració mèdica d'incapacitats, i això és un dels motius que han contribuït a retardar-ho una mica més.

Moltes gràcies.

Pregunta al Consell Executiu

sobre les pistes forestals

obertes pel Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca a la serra de Mont-roig

El Sr. PRESIDENT : Continuem ara amb la pregunta al Consell Executiu sobre quins són els seus propòsits pel que fa a les pistes forestals obertes pel Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca a la serra de Mont-roig. Formularà aquesta pregunta el Diputat senyor Pere Ayguadé, del Grup Socialista.

El senyor Ayguadé té la paraula.

El Sr. AYGUADÉ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, el motiu d'aquesta pregunta és sobre una zona importantíssima, nosaltres pensem, per a Catalunya —aquest Parlament en la Comissió de Política Territorial així ho va constatar—, que són les serralades del Montsec. Elles són l'hàbitat d'una riquesa ocellística molt important per a Catalunya. Jo estalviaré a les senyores i als senyors de llegir-los tota la relació d'ocells que es troben en aquesta zona, però sí que cal dir que aquest és un patrimoni d'enorme riquesa per al nostre país, i que, evidentment, en aquesta zona es troben ocells que no es troben en d'altres de Catalunya, ni fins i tot de l'Estat espanyol. Una d'elles són els voltors, que si bé es troben en altres llocs de Catalunya, que són a la zona de Tortosa o als ports de Beseit, pràcticament la colònia més important és a les serralades del Montsec.

És possible que alguns de vostès es preguntin si tenen importància uns quants ocells —perquè pràcticament no sumaríem una vintena de parelles— per a portar-los aquí al Parlament, però és que aquests són els últims que queden. La importància és d'alguna manera patrimonial, és una cosa que al Diputat que els parla li sembla que hauria de quedar per als nostres fills i per als nostres néts, però és que a la vegada tenen importància per a l'ecosistema, una importància perquè aprofiten les carronyes, les restes d'altres animals; per tant, fan una funció de neteja molt important, una funció de neteja sanitària.

Si bé és veritat que en l'antiguitat —fa ja uns anys— la utilització de cavalleries per als conreus agrícoles produïa que molts d'aquests animals, quan morien, fossin llençats als barrancs en molts casos, i, per tant, aquests animals gaudien d'una alimentació molt important, i que en aquests moments, per la mecanització agrícola això no és possible, no vol dir que no haguem de mantenir l'ecosistema, perquè també hi ha altres tipus d'animals que moren d'una forma salvatge i que poden ser perfectament aprofitats per les aus, pels ocells carronyers. En aquest cas, aquesta zona, com anava dient, és una de les poques de Catalunya i del mateix Estat espanyol en la qual es troben aquestes aus carronyeres amb molt poca quantitat.

Els voltors, que es trobaven ja fa uns quants anys a la paret

de Mur, que es troben després de Camarasa, en la desembocadura dels dos rius, en la que es diu la part dels Dosrius, entre el Segre i la Noguera, van ser desplaçats cap a altres zones del Montsec precisament per una acció —jo diria que poc responsable i poc professional— d'uns fotògrafs que en un moment donat van intentar fer-hi un reportatge, sense conèixer que el moment en què ells produïen aquell reportatge era el temps de la nidificació. Van desplaçar, per tant, aquests voltors cap a la zona de les serralades del Mont-roig, tant en una de les seves vessants com en l'altra, on últimament estava pràcticament concentrada tota la colònia de voltors.

Aproximadament el mes de març, el Departament del Medi Natural de la Conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Boscos va obrir una pista que teòricament deu tenir les funcions de millora forestal; no puc dir que aquesta és la seva finalitat, per la senzilla raó que no va a la muntanya; acaba pràcticament a la mateixa altura on es troba la paret on es produïa la nidificació d'aquests ocells rapinyaires. Per tant, la construcció d'una pista en l'època, aproximadament, de febrer-març-abril, no sabia dir exactament quina és l'època, però, evidentment, durant aquests mesos, si tenim en compte que la posada dels ous és el mes de gener, entre el mes de febrer, març i primers, fins i tot, d'abril, es produïssin —i juny— la incubació i la cria dels voltors, jo diria que, almenys, és molt arriscat fer una pista forestal en un lloc precisament i en una època crítica per a la cria d'aquests animals, que, a més —i cal dir-ho per a la informació dels senyors Diputats—, només fan un ou per cada parella l'any, la qual cosa vol dir que el seu perill d'extinció és realment enorme.

El fet cert és que la construcció d'aquesta pista ha fet aquest any —no hi ha ni un sol voltor que hagi nidificat en aquesta paret— dispersar tota la colònia cap a altres serralades. Si tenim en compte, a la vegada, que el Medi Natural de les terres de Lleida té un profund menyspreu al que és la protecció de la natura, perquè, per exemple, en el lloc on hi ha una de les poques parelles de trencaïssos que en aquests moments existeix a Catalunya pràcticament, al Serradell o a Sant Gervàs —deuen estar en aquella zona, exactament, jo no els sabia dir en quin lloc molt més en concret, però sí que és a Sant Gervàs—, hi va fer una llaurada, una rompuda, precisament a menys de cent metres del lloc de nidificació... Si precisament aquest Medi Natural, aquest servei, és el de la protecció de la natura i és el que produeix una agressió a alguna cosa que és patrimonial de Catalunya, tan important com són aquests ocells rapinyaires, a mi, almenys, em sorprèn, i no solament em sorprèn a mi sinó també la població autòctona de la zona i aquelles organitzacions interessades, com són els Amics de la Natura, DEPANA i altres organitzacions.

Bé, m'agradaria que d'alguna manera em contestés, perquè no veig cap finalitat a aquesta pista forestal, perquè no treu cap enlloc, no té un acabament; acaba, pràcticament, per a entendre'ns, a la vora mateix de les parets. No es pot parlar d'una finalitat forestal, perquè el Diputat que els parla ha estat en la zona i ha vist milers de pins, de pi blanc, de la varietat de pi blanc, morts. Jo puc portar-li a vostè les fotografies que calguin, perquè les vaig fer, sobre una situació de milers de pins, alguns amb més de tretze anys de plantació, que no arriben a l'alçada del pit d'aquest Diputat, amb una presència de raquitisme enorme i que, a la vegada, estan en la seva més gran maj-

oria morts. Per tant, quant a la finalitat de la pista per a utilitzacions forestals, ha estat provat que en aquesta zona els pins no tenien una bona localització. En les rompudes de les pròpies serralades del Montsec, que es van produir en la plantació o repoblació forestal de pi blanc en aquesta zona, s'ha vist claríssimament que es va desforestar més aviat l'arbre més típic de la zona, que era l'alzinera, però que en aquests moments algun en va quedar, o algun rebrot. I veiem que quan els pins no arriben a l'alçada del pit, que haurien de tenir ja una alçada bastant important, en canvi, les alzines depassen, fins i tot, tres vegades l'alçada d'aquests pins que hi ha en aquesta zona.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per a respondre, en nom del Consell Executiu, té la paraula l'Honorable senyor Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA : Senyor President, senyores i senyors Diputats. Senyor Diputat, la seva extensa informació sobre la zona demostra la ubicació en la comarca i l'estimació d'aquesta per part de vostè. Ara bé, a mi, els Serveis Tècnics de la Secció Territorial del Medi Rural em comuniquen que això és una millora en una pista forestal que fa més de quinze anys que va ésser feta ja en la serra del Mont-roig. Els objectius d'aquesta pista, d'aquesta millora, han estat els següents. Facilitar l'accés a zones propietat de l'Ajuntament de Camarasa, repoblada, malgrat la seva migradesa de desenvolupament, fa més de quinze anys, amb greu perill d'incendi per la seva proximitat a l'embassament de Montgai, lloc molt concorregut i que ja ha provocat alguns incendis forestals. Al mateix temps, facilitar l'accés als camps de conreus i a sollicitud de Vilanova de la Sal. La millora d'aquesta pista forestal, fins ara, no ha afectat el nucli de voltors ni els aufransys que han arrelat a la zona des de la creació del canyet artificial. Com vostè diu molt bé, l'alimentació antiga, que eren els animals de treball, que es podien anar dipositant al voltant, havia desaparegut i s'ha hagut de buscar un sistema substitutiu d'alimentació dels carronyers, i s'ha fet amb aquests canyets artificials, que es van muntar estratègicament segons les necessitats de les colònies.

Aquesta aportació d'alimentació ha fet observar la presència d'altres rapinyaires en aquesta comarca; és a dir que no tinc informes de la desaparició, sinó que d'altres rapinyaires —com ha dit vostè molt bé, el trencaïssos, que feia molt de temps que no es veia, que s'havia donat per desaparegut, ha entrat en aquesta zona de manera evident. S'ha muntat també un servei de recuperació dels animals lesionats, d'aquesta avifauna, a fi i efecte de recuperar-los i, quan això és possible, una vegada estiguin en condicions de prendre de nou la volada i curats i guarits de manera determinada pels serveis de sanitat, de retornar-los al seu medi.

Jo penso, per tant, que, refeta aquesta pista, fins ara, malgrat tot, nosaltres incrementarem la vigilància de la zona —estem totalment d'acord amb la riquesa que significa la persistència dels voltors en aquesta comarca— i, indiscutiblement, en el cas que observéssim que això ha estat d'aquesta forma que diu el senyor Diputat, prendríem les mesures pertinents que fins ara no han semblat necessàries.

Senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Diputat té la paraula per a la

rèplica.

El Sr. AYGUADÉ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, la resposta que m'acaba de donar el senyor Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, ara sí que em sorprèn. Perquè el que li hagin dit els funcionaris o els responsables del Medi Natural de Lleida... Perdoni, però jo que conec la zona i vostè mateix m'ho ha dit, i sóc de la zona, l'he visitada i li puc assegurar tres coses : primera, que en el lloc de nidificació concentrada de la colònia de voltors, aquest any no n'ha nidificat cap; que sí que en la zona continua havent-hi voltors, que hi continuen estant i niant altres aus carronyeres, ocells carronyers, alguns dels quals en aquests moments ja són en fase d'extinció, pràcticament, a tot l'Estat espanyol; però que no són en aquesta zona, i que, si bé teníem concentrada, la qual cosa afavoria l'aportació d'aliments en els canyets que tenia l'antiga ICONA, en aquests moments Medi Natural, en aquests moments això ja no és possible, perquè el que s'ha fet en construir aquesta pista forestal és disseminar aquesta colònia de voltors per tot el Montsec, i en el Montsec, aquells qui el concixen —jo tinc la seguretat que és un coneixement molt ampli, avui, el de la societat catalana—, saben perfectament que, aquesta dispersió, el que fa, precisament, és acabar de desafavorir el manteniment d'aquests ocells.

Per tant, s'ha fet, en aquests moments, amb la construcció d'aquesta pista, un gravíssim atemptat contra aquests animals, contra tota la natura i contra el manteniment de l'ecosistema.

Hi ha una altra afirmació que també em sorprèn, que és que la construcció d'aquesta pista és el millorament d'una pista que ja hi havia. Jo l'invito a vostè que, a més a més de preguntar als responsables del Medi Natural de les terres de Lleida, vostè ho preguntí a DEPANA, ho preguntí al Centre Excursionista de Catalunya, ho preguntí als Amics de la Natura, ho preguntí a l'alcalde de Sant Llorenç o a l'alcalde de Camarasa, i vostè veurà que en el lloc de construcció d'aquesta pista no n'hi havia cap altra. Hi ha una pista que comença cinc-cents metres immediatament des de la carretera de Sant Llorenç, aproximadament, a Camarasa, a uns dos-cents metres del poble, on a cinc-cents metres s'ha fet la desviació de la nova pista. Aquesta pista passava pel Mas de Rúbies fins a Rúbies amb múltiples desviacions, fins i tot fins a la línia del ferrocarril. Però la que s'ha fet és totalment nova. Fins i tot, en el lloc on acaba aquesta pista es veu claríssimament que les màquines, les orugues, s'hi han preparat ja, per tornar-hi a treballar. El que passa és que l'acció dels Amics de la Natura, de la meua pròpia pregunta, que jo volia que fos interpellació, però que no ha pogut ser, ha fet que aquestes màquines es paressin, però es veu claríssimament que en el lloc on acaba la pista, a cent metres, hi ha treballs totalment nous de les orugues, que ja preparaven la construcció de la continuació d'aquesta pista, que hauria d'anar fins al pantà de Camarasa, havia d'anar, almenys, fins al pantà de Camarasa. Però es veu claríssimament que no és la millora d'una pista, perquè a la continuació d'aquesta pista no hi ha absolutament res. A més, queda demostrat en aquest tema : l'invito que comprovi si el que li han dit els responsables del Medi Natural de Lleida és veritat, perquè amb el que m'ha dit vostè, en les dues qüestions, l'han enganyat, o vostè ens ha enganyat a aquest Parlament.

Jo, a més a més, li haig de dir amb tota claredat que a mi em sorprèn moltíssim l'actitud que vostès han tingut respecte al

Montsec, perquè en aquest Parlament es va presentar una proposició no de llei socialista per a convertir en parc natural el Montsec de Lleida. Nosaltres en dèiem el Montsec de Lleida, després, se n'ha dit el Montsec d'Ares, el Montsec de Rúbies. Després, aquesta proposició no de llei va ser rebutjada. Va ser presentada una proposició no de llei d'Esquerra Republicana perquè s'iniciés tot un conjunt d'estudis que s'estan realitzant sobre la conveniència o no de crear un parc natural de les serralades del Montsec de Rúbies o del Montsec d'Ares. Si resulta que aquest Parlament —en el Departament de Política Territorial se n'està fent un estudi—, la Comissió de Política Territorial manifesta l'enorme importància d'aquesta zona i la conveniència... Pràcticament tots els Grups polítics, menys Centristes de Catalunya, pràcticament van manifestar que estaven d'acord amb la voluntat de convertir en parc natural aquesta zona. A aquest Diputat sorprèn que pràcticament vint dies o trenta dies o dos mesos després es comencin a realitzar tot un conjunt d'accions en el Montsec, en les serralades del Montsec, que atempten greument contra la natura, atempten greument contra la zona i atempten greument contra la dignitat del mateix Parlament, que es veu, una vegada més, burlat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Conseller desitja intervenir novament?

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA : Simplement per dir que aquí es discutia, precisament, si els voltors desapareixerien o no després d'aquesta acció de refer i ampliar un camí forestal que té unes finalitats determinades; no es discutia allò en què tots estem totalment d'acord, que és la necessitat d'un parc natural en la zona del Montsec. Res més.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre la revisió de les bombones dels taxis*

El Sr. PRESIDENT : Passem ara a la següent pregunta, que és la que formularà al Consell Executiu el Diputat no adscrit senyor Celestino Sánchez, sobre la revisió de les bombones dels taxis.

El senyor Sánchez té la paraula.

El Sr. SÁNCHEZ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, como todos saben, el sector del taxi es un sector en crisis, sector en crisis que intenta encontrar una viabilidad en la necesaria utilización de carburantes más baratos. En estos momentos, alrededor de seis mil taxis en la Corporación Metropolitana están utilizando el gas licuado para su funcionamiento. Hay que recordar que junto a su más baratura hay otro elemento importante, que aconseja que esto sea de esta manera, y es su nivel o su bajo nivel de contaminación.

Sin embargo, estas dos ventajas importantes están dificultadas por un elemento que se ha expresado, desde un punto de vista público, con tres accidentes, sucedidos hace un cierto tiempo. Yo soy consciente, con esta pregunta, de que el elemento más importante difícilmente puede ser resuelto por el Consell Executiu, que és obligar a Butano, SA., a hacer las cosas bien. De esto ya soy consciente, pero pensaba que esta pregunta podría ayudar al Consell Executiu a que utilizara no medidas legales, sobre lo cual no tiene posibilidad, pero sí la autoridad política que tiene para conseguir que Butano, SA.

haga las cosas mejor de lo que lo está haciendo hasta ahora. De una revisión realizada por el STAX, el sindicato de los taxistas, se expresa que el 40% de las botellas utilizadas tienen dificultades : en cuanto a las roscas por las cuales se tienen que conectar al circuito que va al motor, el 40% está en mal estado. Y, precisamente a partir de ahí, el escape de butano en los taxis es una cosa bastante normal y cotidiana. Al mismo tiempo, hay otra serie de elementos específicos de la presión concreta que tienen estas botellas y demás, pero lo cierto, en concreto, es que hay una dificultad real, un aumento de la peligrosidad en la utilización de las botellas de butano en las condiciones que en estos momentos se encuentran.

A nivel del Parlamento español y del Gobierno se han tomado medidas tendentes a resolver el problema concreto, que han sido la posibilidad de poner en marcha la utilización de cosas similares a las gasolineras para la utilización del gas licuado. Esto tiene dificultades importantes, porque significa una inversión grande y porque significa, también, crear una red de distribución que posibilite una utilización en profundidad de este nuevo método.

Lo que desde un punto de vista general está preocupando en estos momentos a los usuarios de estas botellas es si el Consell Executiu tiene posibilidad, por una parte, de ejercer presiones —que ya digo que difícilmente pueden ser legales— para Butano, S.A.; por otra parte, qué medidas en concreto está utilizando para la revisión de las instalaciones de los taxis, y, por último, si realmente existen posibilidades específicas y concretas desde Cataluña para hacer posible que este Decreto aprobado desde Madrid tenga una repercusión a nivel de Cataluña.

Nuestro Grupo parlamentario cree que la solución ideal no está tanto en la revisión de las botellas de Butano, S.A. —creemos que debería desaparecer este tipo de utilización— sino en crear unidades de distribución del gas licuado. Pensamos que en esta dirección, sí que el Consell Executiu tiene posibilidades de jugar un papel importante, pero que la medida esencial y concreta sería una mayor relación con las organizaciones sindicales del sector del taxi que posibilitara que esto pudiera tirar para adelante.

Es en función de estas preocupaciones que habíamos presentado la pregunta y que al margen del tiempo que ha pasado pensamos que sigue teniendo vigencia porque no es un problema exclusivamente de los accidentes sino de las medidas que el Gobierno de la Generalitat puede tomar en concreto para la resolución de este problema.

El Sr. PRESIDENT : En resposta a la pregunta té la paraula l'Honorable senyor Conseller d'Indústria i Energia.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA : Senyor President, senyores i senyors Diputats, en relació amb el tema plantejat pel Diputat Celestino Sánchez cal dir que les nostres competències, les competències de l'Executiu de la Generalitat i, concretament, del Departament consisteixen a comprovar que les bombones i els gasificadors siguin dels tipus homologats i que estiguin al corrent de les proves periòdiques com a aparells de pressió. És clar, això es fa, aquestes inspeccions es fan periòdicament, però el canvi de bombona que conté el GLP o els gasos liquats de petroli en un taxi es fa, jo diria, una vegada al dia, aproximadament. Aleshores, vol dir que estem dins d'una tasca que requereix un fort sentit de la responsabili-

tat, de saber que estan tractant amb una matèria perillosa, pels industrials taxistes i pels recarregadors, que en les seves fases de control comproven l'estanqueïtat de les bombones, i si aquestes són dins el seu període de validesa.

Hi va haver aquests accidents el mes de febrer, tres accidents, però sí que he de dir que tres accidents sempre són molts, com són molts dos i són molts un accident també, i que cal intentar que siguin zero. Però, en tot cas, sí que la proporció d'accidents en relació amb el nombre de taxis per any, per exemple, indica que, certament, en termes generals, aquesta responsabilitat dels recarregadors, aquesta responsabilitat dels fabricants de les bombones i aquesta responsabilitat dels industrials taxistes es dona, es dona perquè els accidents que hi ha hagut vénen a representar un 0,04% en tot un any. Ara, de tota manera, nosaltres hi insistirem, amb les nostres inspeccions periòdiques, en aquest aspecte que el tractament que s'està fent és de matèries perilloses i que, per tant, cal posar-hi tota la cura en el recanvi de les bombones. Això farem, això farem.

Pel que fa al reglament del 6 de desembre, bé, aquest certament es refereix als centres d'emmagatzematge i subministrament dels gasos liquats pel petroli a doll, que són el que vindrien a ser les gasolineres, però per als taxis, les gasolineres pel butà. Només es refereixen a això, no es refereixen als usuaris, els taxistes, sinó que es refereixen a allò que haurien de ser les gasolineres de butà.

Aleshores, fins ara no hi ha hagut cap sol·licitud a Catalunya per a instal·lar un centre d'aquest tipus. Mentre no s'installi un centre d'aquest tipus, el que no es pot fer és propiciar els dipòsits fixos en els vehicles, perquè si hi haguessin dipòsits fixos sense, per entendre'ns, gasolineres —per seguir aquesta terminologia—, el que passaria és que el que s'estaria fent és que, en comptes de canviar bombones, el que s'estaria fent és facilitar el carregament individual de les bombones amb el dipòsit fix, i això seria perillosíssim.

Ara, jo el que sí que puc dir a aquest Diputat és que després de la seva intervenció, encara que, francament, no havia passat dins de les nostres prioritats el fet d'insistir o d'estimular que s'instal·lessin aquests centres d'emmagatzematge i de subministrament —perquè, en definitiva, són un negoci com un altre qualsevol que és bo que es faci, però no havia passat per les nostres prioritats, sí que li puc dir que ho farem. És a dir que nosaltres intentarem que no sigui en forma d'empresari individual, o bé com vostè ha em sembla que insinuat, a base de cooperatives de taxistes, que s'hi vagi, realment, a la sol·licitud de la instal·lació d'aquests centres d'emmagatzematge, i estudiarem possibles avantatges, possibles estímuls a donar-hi, perquè això es dugui a terme. Perquè, certament, seria la manera d'eliminar quasi definitivament el perill que de tota manera sempre implica el fet que diàriament sis mil taxis hagin de manipular una bombona de GLP, amb el que tot això implica de risc, i d'entrar en una tasca que no és, pròpiament, la seva.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Diputat desitja replicar o repreguntar?

El Sr. SÁNCHEZ (*de l'escó estant*) : Amb molta brevetat i des de l'escó. Una qüestió, de dir que aquestes botelles es

transporten en camions..., golpes, bajar, subir, con las dificultades que eso expresa. Una revisión ocular de todas las roscas hecha por mi expresa que una parte muy importante de ellas están deterioradas. Yo ya sé que esto difícilmente lo puede resolver la Conselleria, ya soy consciente de esto, pero a mi me parece que lo que habría de hacerse es una gestión —yo sí que no la puedo hacer— a Butano, SA, diciendo que las revisiones de esas botellas no se pueden hacer cada diez años como las realizan.

Con respecto a las demás cuestiones planteadas, yo creo que de lo que se trataría es de asegurar un funcionamiento y una mayor relación con las organizaciones sindicales para que esta vía de alguna utilización del gas licuado pueda resolver los problemas de peligrosidad.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Conseller desitja afegir quelcom?

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA (*de l'escó estant*) : Em permet, senyor President, des de l'escó. D'acord completament amb el segon. De cara al primer, sí, nosaltres continuarem mantenint —els tenim— els contactes amb Butano de cara a aconseguir que les bombones estiguin amb el millor estat possible d'utilització. Ara, vull dir que en tot un any hi ha hagut tres accidents que no han ocasionat cap dany irreversible, que això són molts, que de tres han de passar a dos, i de dos a un i d'un a zero, però em sembla, sincerament des d'aquí, que no es pot dir que la majoria de les bombones estiguin en mal estat, perquè, en aquest cas, lògicament, tractant-se —insisteixo, vostè ho ha dit— de sis mil taxis, a base d'un canvi diari durant tot un any...

Òbivament, com és la nostra obligació, estarem, com ho estem —i insistirem contínuament perquè s'hi estigui—, a sobre de les bombones i que la seva manipulació sigui correcta i el funcionament de les vàlvules també.

Gràcies, senyores i senyors Diputats, senyor President.

Pregunta al Consell Executiu

sobre la pèrdua de llocs de treball a l'empresa Black & Decker

El Sr. PRESIDENT : Passem ara a la pregunta següent, que formularà també el Diputat senyor Celestino Sánchez al Consell Executiu sobre la pèrdua de llocs de treball a l'empresa Black & Decker. El senyor Sánchez té la paraula per a formular la seva pregunta.

El Sr. SÁNCHEZ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, com en molt de temps, finalment ha sortit una pregunta que desde nuestro punto de vista tenía una gran importancia. Gran importancia no tanto por el número de trabajadores afectados, sino, fundamentalmente, por las características y por la expresión de la negociación que se estaba realizando.

En Black & Decker, como en toda una serie de empresas, está sucediendo un fenómeno curioso : empresas multinacionales que tienen su centro de dirección fuera de España y de Cataluña están intentando y consiguiendo la mayoría de las veces trasladar la situación de crisis que tienen aquí, a Cataluña o a España, y somos nosotros los que tenemos que pagar el pato de esta situación.

Black & Decker tenía dificultades. Black & Decker reestructura su plantilla en Cataluña para resolver sus problemas que tenía fuera. Yo soy consciente que muchos de estos fenóme-

nos aparecen seguramente por una menor fuerza del movimiento sindical en Cataluña, por una falta de experiencia en la negociación colectiva y en la solución de los problemas en Cataluña, pero creemos que también por una cierta «incapacidad», entre comillas, de la propia Administración catalana en plantearse con seriedad este tipo de problemas.

Es en esta dirección que todavía tiene cierta vigencia la pregunta que en su momento planteó este Diputado, ya que la solución del problema de la Black & Decker, para desgracia, yo creo, se está resolviendo y se está resolviendo con bajas voluntarias y otras medidas. Lo que sigue sin quedar resuelto ni en Black & Decker ni en otras empresas es el tema de la traslación de la crisis que las empresas multinacionales están teniendo en sus países a Cataluña, y que el aumento del paro incesante en nuestro país viene, entre otros pero fundamentalmente, precisamente a partir de esta idea y es de que nos hacen pagar el pato que en otros sitios se ha creado. Y es la crisis de estas empresas. Nada más, y esperar que en este tema concreto se pueda dar respuesta. Yo soy consciente que es lo único que queda de este tema concreto de la Black & Decker por resolver, pero pensábamos que una respuesta explícita por parte de la Conselleria con respecto a estos temas ayudaría a un mejor trabajo, desde un punto de vista sindical y desde un punto de vista de la oposición de los partidos que creemos que este tema es importante.

Nada más y gracias.

El Sr. PRESIDENT : Per a la resposta té la paraula, en nom del Consell Executiu, l'Honorable senyor Conseller de Treball

El Sr. CONSELLER DE TREBALL : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, el Diputat senyor Celestí Sánchez ha deixat com a fet, diguem-ne, anecdòtic la qüestió de la Black & Decker i ha anat diguem-ne al seu punt fonamental de filosofia, quasi, d'interpretació de la presència de les multinacionals en correlació amb la sobirania econòmica d'un país. Em sembla que més o menys era això, a partir de la Black & Decker.

Aleshores, diu que les empreses multinacionals serveixen per a traslladar la crisi que hi ha a tot el món i canalitzar-la cap a un país determinat, en aquest cas Catalunya i, aleshores, veure quina és l'actitud que ha de tenir el Consell Executiu i que es plantegi d'una manera seriosa com podem desviar la crisi de les multinacionals de Catalunya cap a unes altres bandes. Suposo que és cap als països d'origen d'aquestes multinacionals. Em sembla entreveure que a través d'un problema de regulació de Black & Decker hi ha tot aquest contingut d'interpretació dels grans moviments de capital dins d'uns països com el nostre.

Jo voldria dir-li al senyor Diputat, i seguint una mica la seva línia, que el Consell Executiu es prengui seriosament les coses, li voldria dir que de crisi..., home, si realment les empreses que estiguessin en crisi fossin simplement les multinacionals, ja ens donaria una pista per a entendre que les multinacionals van amb mala fe i que les altres són les que, realment, aguanten el país.

No és exacte això; és a dir, des del punt de vista fenomenològic, nosaltres ens trobem amb empreses del país, fonamentalment petita i mitjana, en crisi i ens trobem amb empreses multinacionals algunes, com la Black & Decker, també en

crisi. Per tant, torno a repetir també, des del punt de vista fenomenològic, que no es pot treure la interpretació que vostè fa de dir que són les multinacionals que en mala fe ens porten la crisi econòmica aquí al país.

Probablement hi deu haver algun nivell d'informació que el senyor Diputat té i que a mi se m'escapa dins del meu mateix Departament, per a poder fer aquesta interpretació, això d'un cantó.

D'altra banda, no és que les multinacionals tinguin, diguem-ne, uns països on colonialitzen i fan, diguem-ne, les seves empreses, i després tenen el seu punt d'origen; una multinacional vol dir que està establerta en moltes nacions alhora. I si el senyor Diputat es planteja quin és el grau de sobirania que pot tenir un país en aquest context de multinacionals, jo li hauria de fer la següent reflexió, també així, una mica improvisada, que és la següent: nosaltres podem tenir una economia plenament autòctona en la mesura que en el nostre país hi hagi un grau de creativitat tan fort de cara a les empreses que en permeti de néixer moltes, de tal manera que poguéssim triar entre empreses multinacionals que es vénen a establir aquí o poguéssim triar entre empreses que van sorgint cada dia i que diguéssim: «Doncs, mira, preferim aquestes i no les altres». En un país on aquesta creativitat fos tan esplendorosa i les condicions de tot ordre —de tipus financer, de tipus laboral..., de tot ordre— permetessin això, evidentment, aleshores, penso que la seva reflexió seria útil.

El que passa és una altra cosa, és que, de les empreses multinacionals, algunes tenen crisi, bastants, i de les empreses del país també algunes, moltes, tenen crisi, i no podem escollir gaire. I la nostra sobirania, des del punt de vista econòmic, consisteix fonamentalment en tot allò que serveix per a crear llocs de treball —dit en un llenguatge— o crear valor afegit —dit en un altre llenguatge—, que té el mateix; tot allò que, d'una manera o altra, serveix perquè els recursos que té aquest país, des de la capacitat de treball dels seus homes, des de la capacitat d'aplicació d'estalvi, també dels seus homes, etcètera, tot això, porti que la gent es pugui guanyar dignament la vida, el major nombre de gent possible.

I, aleshores, des d'aquesta línia, benvingudes les multinacionals, benvingudes les empreses del país. I el dia que puguem escollir, és a dir, el dia que n'hi hagi tantes que vinguin, doncs, d'arreu del món a establir-se aquí, i en surtin també de Catalunya cada dia força, aleshores penso que serà el moment oportú per a atendre ben bé la interpretació sociològica i econòmica d'àmbit mundial que fa el senyor Diputat.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Diputat desitja replicar o repreguntar?

El Sr. SÁNCHEZ (*de l'escó estant*): Sí, amb brevetat, des d'aquí, des de l'escó. Miri, el problema és que, en concret, Black & Decker ho ha fet. Black & Decker tenia problemes en otros països, y lo que ha hecho ha sido convertir una factoría que producía en una factoría que mete lo que producen otras en otros sitios en cajas de cartón para distribuirlo.

Esto es lo que ha sucedido, en concreto, en Black & Decker, y que sobren o que sobran cuarenta y cinco trabajadores en Black & Decker, en Roda de Berà, viene esencialmente de eso: que lo que se producía antes se produce en otros països,

que viene en trenes o camiones y se meten en cajas. Esa es la explicación gráfica que el Comité de Empresa me dió, cosa que el Conseller seguro que está en disposición de confirmar. El problema es qué posibilidad, si es que el Consell Executiu tiene posibilidad o quiere hacerlo, para resolver este tipo de problemas, que es que una empresa que produce se convierta en una empresa de distribución. Porque, además, el problema de Black & Decker ha llegado con cuarenta y cinco personas menos; pero yo estoy seguro que Black & Decker acabará siendo una oficina de distribución de los productos que en otro sitio se realizan. Y, en el futuro, el problema sería qué medidas, en concreto, podrá utilizar o quiere utilizar el Consell Executiu para resolver esa transformación de una industria que produce, y que puede seguir produciendo una forma competitiva en Cataluña y en España, en una empresa de distribución de productos que se hacen en otros països.

Ya sé que ése es un tema difícil, pero, en concreto, Black & Decker lo ha hecho, y yo estoy seguro que también hay otras. Algún día, posiblemente, podremos hablar de SEAT, porque ha hecho exactamente igual la FIAT con respecto a SEAT.

Nada más y gracias.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller desitja intervenir novament? (*Pausa.*) El senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL (*de l'escó estant*): Moltes gràcies, senyor President, des de l'escó.

Evidentment, Black & Decker és una empresa... Jo tinc els meus indicis, però desconec en realitat com és, però tinc els meus indicis que, en aquests moments, està en pèrdues. Jo li puc garantir, al senyor Diputat, que si aquestes pèrdues es van repetint un any rera un altre any, li asseguro que Black & Decker marxarà del país, i, aleshores, ja no seran aquests quaranta-cinc que se n'han anat amb una indemnització per sobre dels quaranta-cinc dies i així, no, no, és que seran tots. Ara, si el senyor Diputat el que em vol dir, amb aquest torn de rèplica, és que, davant d'una política d'industrialització i de sector secundari que no permeti o que no sigui alternatiu d'un sector terciari de serveis, diguem-ne, de cara a les vendes, i que això com s'ha de fer, des del punt de vista del Consell Executiu, jo haig de tornar a referir-me els meus criteris primers. És a dir, tot ens és vàlid: ens són vàlides empreses que vagin apuntalant molt el seu sentit industrial, empreses que vagin apuntalant el seu sentit comercial i que vagin mantenint el màxim de llocs de treball.

Una cosa li asseguro: que si quan hi ha una empresa multinacional aquí la fem passar per l'adreçador, amb un sentit crític interpretatiu dialèctic de la història de la societat, des del punt de vista econòmic, i comença a notar això, li asseguro que aquesta empresa se n'anirà al país del costat on això no passi.

Per tant, en referència als llocs de treballs que hi ha a Black & Decker i en referència als llocs de treball que hem de defensar nosaltres, nosaltres creiem que hem de deixar aquell marge de creativitat que jo li deia, i hem d'autoreflexionar nosaltres mateixos si els esquemes que portem a sobre de crítica sobre els fets econòmics que estan passant són uns esquemes que, a la llarga i posats a la pràctica al nostre país, el que fan és que les multinacionals fugin i que això ens incrementi l'atur.

Poso aquesta consideració humil a la disposició del senyor Diputat perquè ell vegi si això també el pot fer autoreflexionar.

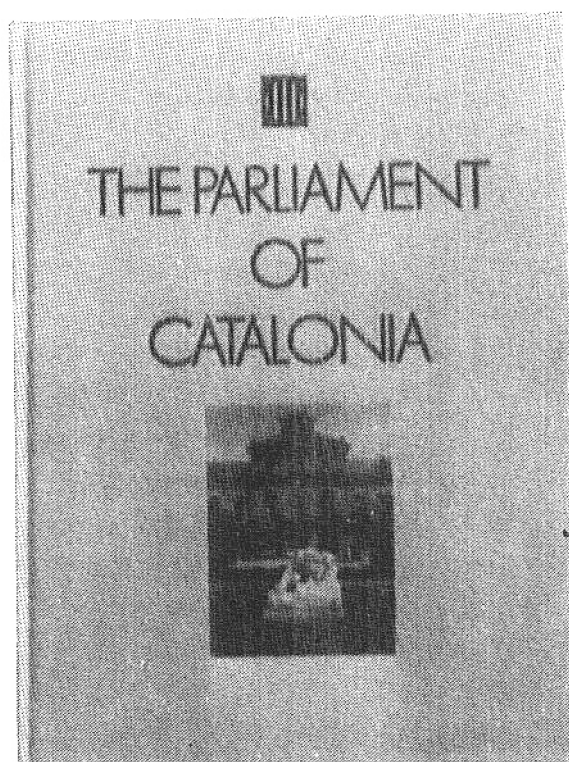
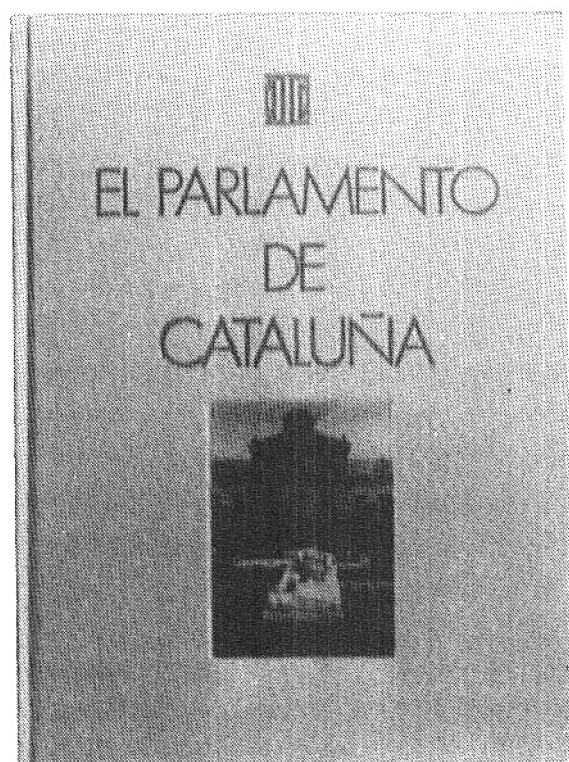
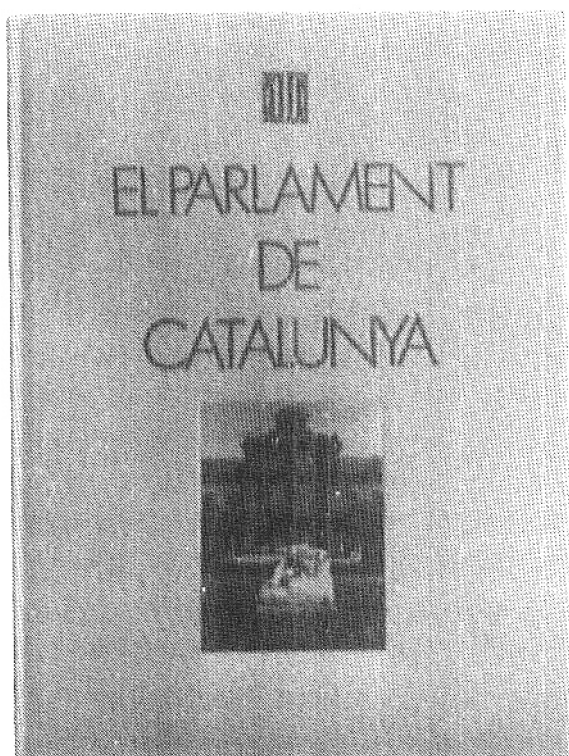
Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Amb això, senyores i senyors Diputats, hem acabat l'hora de les preguntes que havien de formular-se en aquesta sessió.

La propera sessió ha estat convocada ja per al dia 25 d'aquest mes de maig, a les deu del matí.

S'aixeca la sessió.

(És un quart i mig de nou del vespre.)

Publicacions del Parlament de Catalunya

EL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edicions en català, castellà i anglès.

120 pàgines
82 il·lustracions a tot color
22 il·lustracions en blanc i negre

Format: 217x297 mm
Paper couché mat
Relligat en tela

CONTINGUT

Prefaci del M.H. Sr. Heribert Barrera, President del Parlament de Catalunya

La Institució parlamentària en la història de Catalunya, per Jaume Sobrequés i Callicó

Origen
Major edat el segle XIII
El funcionament de les Corts medievals
L'època d'or de les Corts
Les Corts i la crisi del segle XV
Les Corts, escenari del redreçament polític
Progressiva decadència de les Corts els segles XVI i XVII
La desaparició definitiva de les Corts

El Palau del Parlament, per Francesc Vicens

La Ciutadella de Felip V
L'arsenal de la Ciutadella
Un segle i mig de repressió
D'arsenal a palau reial
De palau reial a museu
La instal·lació del Parlament

El Parlament de Catalunya, per Ismael E. Pitarch

El Parlament de la Generalitat restaurada (1932-1939)
Composició del Parlament
Esdeveniments històrics més importants en la vida del Parlament
La funció legislativa
La funció de control
Altres funcions del Parlament

El Parlament de la Generalitat restablerta

Les eleccions al Parlament de Catalunya
Sociologia dels Diputats
La constitució del Parlament de Catalunya
La naturalesa i la funció del Parlament de Catalunya
Característiques del Parlament
L'elecció del Parlament i dels Diputats
La funció i les competències legislatives del Parlament
Les funcions de creació, control i impuls de l'acció política i de govern
La funció electiva
La funció integrativa i solidària del Parlament de Catalunya

El funcionament del Parlament de Catalunya

El Parlament i els Diputats
La seu i el temps de treball
Els òrgans del Parlament
El sistema de treball i de decisió
El procediment legislatiu del Parlament
El control i l'impuls polític de l'acció de govern
La publicitat i el coneixement del Parlament
Els serveis del Parlament

De venda a totes les llibreries

Distribució: L'Arc de Berà, SA, Lluç, 10-14, Barcelona-5

Preu de venda: 1.500 pessetes

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

carrer núm.

telèfon població

districte postal

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

desitja subscriure's a

☐ { DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de

fins al 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per (gir / taló al portador) núm. la quantitat de pessetes

..... de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3